Božidar Nagy, D.I.

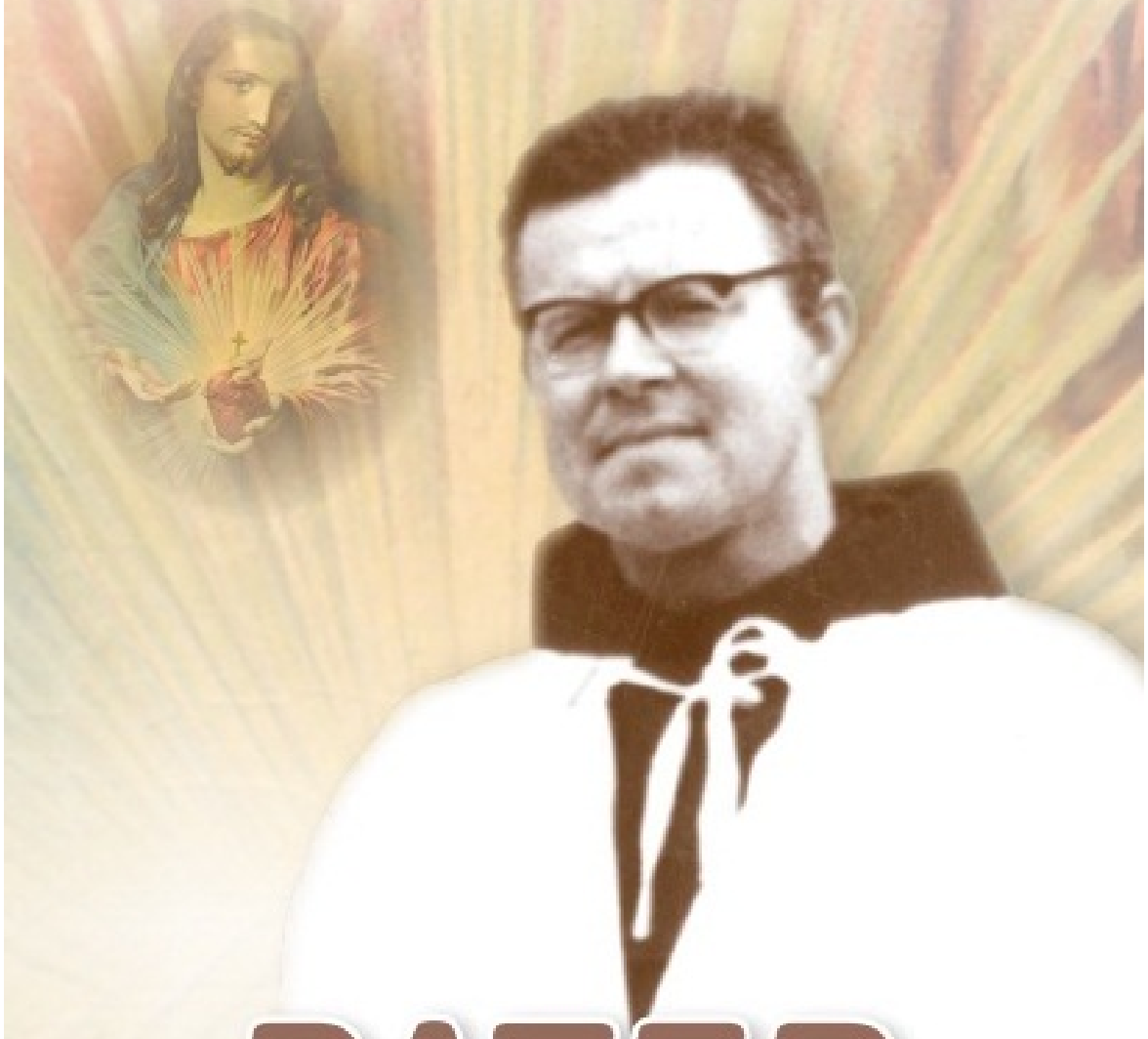

PATER RUPERT

život za Boga i duše

Božidar Nagy, D.I.

PATER RUPERT
život za Boga i duše

Životopis svećenika-franjevca
P. RUPERTA ROZMARIĆA
1921. - 1991.

Zagreb, 2009.

Božidar Nagy, D.I., PATER RUPERT - ŽIVOT ZA BOGA I DUŠE
Životopis svećenika franjevca
p. Ruperta Rozmarića (1921.-1991.)

Biblioteka: „Brat Franjo", Priručnici, knjiga 13
Nakladnik: Hrvatska franjevačka provincija
sv. Ćirila i Metoda, Zagreb

Odgovara: fra Željko Železnjak
Lektorirala i korigirala: Blaženka Rozmarić
Grafičko uređenje: Danijel Lončar
Tisak: Grafika Markulin

ISBN 978-953-6428-40-3

Cip zapis dostupan u računalnom katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu
pod rednim brojem 688618

Tiskano u siječnju 2009. g.

Slike na koricama:
Pater Rupert - fotografija iz vremena službovanja u Kloštru Ivaniću (1958.-1968.) - Pored njega snimak originala slike Srca Isusova koju je p. Rupert u svojoj apostolskoj revnosti poklonio autoru ove biografije koji ju je do danas sačuvao; istu kopiju slike redovito je donosio na satove vjeronauka u Slavonskom Brodu.

PREDGOVOR

Pred vama je životopis jednog katoličkog svećenika, redovnika-franjevca, patra Ruperta Rozmarića (1921. – 1991.). Za mnoge će to biti prvi puta da za njega čuju. Njegove pak bivše vjeroučenike, prijatelje, poznanike i brojne još živuće vjernike za koje je pastoralno skrbio po raznim mjestima sjeverne Hrvatske, vjerujemo da će ove stranice podsjetiti na svećenika svetoga života, obnoviti im te nadopuniti lijepe uspomene i sjećanja koja o njemu čuvaju.

Tko je bio pater Rupert? P. Zvjezdan Linić, njegov redovnički subrat, u svome sadržajnom govoru na njegovu pogrebu, rekao je o p. Rupertu i ove riječi: „U njegovu životu otkrivamo skromnoga fratra, uslužnog brata, revnog ispovjednika, žarkog misionara, čovjeka duboke pobožnosti, apostola bolesnika i pobožnika Marijina."

Ova je biografija napisana u prvom redu s nakanom da se očuva zahvalni spomen na tog uzornog Kristova svećenika, jednoga među tolikima koji su djelovali u hrvatskom narodu u vrijeme komunističkog režima i borili se da se kršćanska vjera i moralne vrijednosti, koje su tada bile napadane sa svih strana, očuvaju u narodu. Za svećenika je p. Rupert zaređen 1947. godine, tek dvije godine nakon što se komunistički režim obrušio na hrvatski narod pokušavajući raznim progonima, zatvorima te ubojstvima uništiti dušu hrvatskoga naroda, njegov nacionalni identitet i kršćansku vjeru. Tome se p. Rupert suprotstavio i uporno suprotstavljao, ali ne izravno ili frontalno, nego svojom molitvom i pokorom, apostolskim zalaganjem i svjedočenjem,

kao što su to činili i toliki drugi hrvatski svećenici koji su tada spašavali hrvatski narod od pošasti komunističkog bezboštva.

Sav njegov svećenički život i rad odvijao se praktički za vrijeme komunističkog režima. Ipak, na kraju svoga zemaljskog života p. Rupert je dočekao slobodnu Hrvatsku, ali tek na njezinim počecima, kada se rađala i nastajala u mukama pod bombama i vatrom agresije i raspadajuće se crvene ideologije. I on sam je zajedno sa subraćom morao bježati u sklonište da se zaštiti od granata koje su padale i po Našicama. Nekoliko tjedana nakon operacije u jesen 1991. godine p. Rupert je proveo u našičkoj bolnici koja je tada već bila ispunjena brojnim hrvatskim ranjenicima s raznih hrvatskih bojišta.

P. Rupert nije za sobom ostavio napisane knjige, velike pothvate, ili neku osnovanu udrugu, organizaciju i slično. Međutim, sve što je svojim svećeničkim radom ostvario, ugrađeno je u srcima i dušama onih s kojima je dolazio u susret; posebice se to odnosi na bolesnike za koje se brinuo do heroizma i koji će nam tek u vječnosti posvjedočiti koja su sve duhovna dobročinstva primali od njega. Mi, koji još putujemo ovom zemljom, ljubomorno čuvamo dragocjene uspomene na našega p. Ruperta, koje ovom njegovom biografijom želimo oteti zaboravu. A spomen na sve ono duhovno dobro koje nam je ostavio u baštinu svojim primjerom, svjedočenjem i apostolatom, preko ovih stranica želimo podijeliti s onima kojima nije bilo dano poznavati ga.

Bio sam tri godine u Slavonskom Brodu njegov vjeroučenik i ministrant. Nije mi lako ljudskim riječima izraziti i potom staviti na papir intenzivne doživljaje nadnaravnih vrijednosti koje nam je p. Rupert svojim životom, primjerom i radom približavao. Ipak, trudio sam se, koliko je to ljudski bilo

moguće, prikazati na ovim stranicama toga Božjeg čovjeka, svećenika svetoga života, koji je potpuno uronjen u nadnaravno živio samo za Boga, koji je hodao ovom zemljom ali je nije doticao, sasvim slobodan od svega materijalnoga, ničim navezan na ovozemaljsko, kojemu je jedini cilj bilo spasenje i posvećenje duša. Imati milost biti u blizini takvoga Božjeg čovjeka, kod njega se ispovijedati, ministrirati kod njegove sv. mise, to su doživljaji koji se ne zaboravljaju. Budući da sam svemu tome bio svjedokom i sudionikom, češće ću govoriti u prvom licu navodeći i svoje osobne uspomene i sjećanja.

Ujedno želim čitateljima ukratko objasniti kako je nastajala ova biografija p. Ruperta. Nakon zajedničkog boravka u Slavonskom Brodu od 1955. do 1958. godine, on na službi kao dušobrižnik, ja kao njegov vjeroučenik, životni putovi su nam se razdvojili. Tu i tamo smo se susreli, izmijenili po koju riječ i sjećanja; dapače pozvao sam ga da mi bude propovjednik na sekundicijama moje Mlade mise koju sam imao u Slavonskom Brodu 1971. godine. Potom, kako to već biva u životu, i p. Rupert postaje samo dio mojih lijepih uspomena iz gimnazijskih dana provedenih u Slavonskom Brodu i uz Franjevački samostan. Premda sam o p. Rupertu objavio jedan članak u Glasniku Srca Isusova još 1966. g., nikada mi nije došla ideja da bih se možda latio ne maloga posla - pisanja njegove biografije. I puno je godina prošlo. On je u međuvremenu završio svoj zemaljski život 1991. godine i otišao u vječnost. Tako prođe i petnaest godina od njegove smrti.

Došla je 2006. godina, približavao se blagdan Srca Isusova. Par dana prije blagdana, Uredništvo programa Radio Marije zamolilo me da pripremim, za sam blagdan, večernju emisiju koja bi bila posvećena velikom štovatelju Srca Isu-

sova, bl. Ivanu Merzu. Pripremajući se za emisiju dođe mi misao da bl. Ivan Merz nije bio jedini koji se istaknuo u štovanju Srca Isusova; u našem narodu bilo je još velikih štovatelja Srca Isusova i širitelja njegova štovanja, npr. pater Rupert. Tako sam tu večernju emisiju na blagdan Srca Isusova 23. lipnja 2006. podijelio na dva dijela: u prvom dijelu prikazah bl. Ivana Merza i njegovu pobožnost Srcu Isusovu, a drugi dio posvetih p. Rupertu kao apostolu Srca Isusova. U emisiju su se, među ostalim, javljali i slušatelji koji su poznavali p. Ruperta iznoseći svoje lijepe uspomene na njega. Kad je emisija završila, opet mi dođe misao, ali ovaj puta mnogo snažnije, dapače upravo se imperativno nametnula mome duhu, da bi trebalo napisati biografiju p. Ruperta. Nisam se jednostavno mogao oduprijeti toj misli, tom zovu, tom gotovo naređenju. Uvjeren sam bio tada, a i danas sam, da to nije bila moja misao, da je dolazila iz onostranosti, od samog Srca Isusova koje je željelo na trajniji način ovjekovječiti spomen na svoga revnog štovatelja i apostola. Naravno, odmah se latih posla. Kontaktirao sam svoje bivše kolege i kolegice koji su prije pedesetak godina, kao i ja, bili vjeroučenici p. Ruperta, posjetio sam njegovu rodbinu: tri sestre i dva brata, subraću franjevce, ostale osobe koje su ga poznavale. U tom prikupljanju podataka i materijala otkrih jednu zanimljivost: nisam bio prvi kojemu je došla ideja za pisanje biografije p. Ruperta. Prije nekih pet godina skupina njegovih bivših brodskih vjeroučenica koje je i duhovno vodio kao skupinu *Marijina djeca,* posebice Slavica, Štefica i Dragica, bavile su se istom mišlju. Dapače, već su počele prikupljati građu za životopis. Čuvši da se bavim istom idejom, veoma radosne što će se njihova želja i ideja ostvariti, spremno su mi ustupile ono što su već prikupile. Tako je njihov prikupljeni

materijal uvršten u ovu biografiju, a njihova se plemenita zamisao ostvarila.

Ipak, mnogi svjedoci koji bi nam puno toga imali reći, nisu više živi. To su bolesnici, starci, siromasi koje je tako revno obilazio i koji bi nam mogli toliko toga ispričati o njegovoj skrbi i ljubavi, ali su sve ponijeli sa sobom na drugi svijet. Na temelju izjava živućih svjedoka koje smo uspjeli prikupiti, možemo si i sami predstaviti kakve bi to bile divne riječi pohvala i zahvala koje bi nam pokojnici izrekli o našem patru Rupertu.

Na kraju želim zahvaliti svima koji su mi svojim sjećanjima i izjavama pomogli u izradi ovog životopisa. U prvom redu zahvala ide njegovoj rodbini, još živućim sestrama i braći, potom njegovoj redovničkoj subraći i brojnim ostalima koji su mi stavili na raspolaganje sve što su o p. Rupertu imali i znali, radosni što će se na ovaj način očuvati njegov spomen. Posebnu zahvalu upućujem gospođi Blaženki Rozmarić, bratovoj supruzi, koja je pomogla u jezičnom uređivanju knjige.

Završavam riječima s. Benedikte Miletić, benediktinke s Raba čija ćemo opširna sjećanja čitati u ovoj biografiji:

„Dao Bog da p. Rupert, ovaj svećenički i redovnički biser, zasja u našem narodu, ali i u čitavoj Crkvi. Vremena su teška i ozbiljna, no za Crkvu ona nikad nisu bila laka, pa je dobro od vremena na vrijeme izvući iz anonimnosti i zaborava svjetlije likove sinova i kćeri sv. Crkve, kako bi nas njihovi primjeri ohrabrili na ovom našem mukotrpnom zemaljskom putovanju na putu prema vječnosti."

Zagreb, 5. XII. 2008.

o. Božidar Nagy, D. I.

Prvi dio

ŽIVOTNI PUT PATRA RUPERTA

DJETINJSTVO I MLADOST

Štrigova u Međimurju

Štrigova, rodno mjesto patra Ruperta Rozmarića, nalazi se u Međimurju, na sjeveru Hrvatske. Udaljeno je devetnaest kilometara sjeverozapadno od Čakovca i oko dva kilometra jugoistočno od prijelaza slovenske granice u Raskrižju. Samo selo je prema popisu stanovništva iz 2001. imalo 447 stanovnika. Štrigova je i sjedište općine koja obuhvaća još devet sela i prema istom popisu cijela općina je tada imala 3.221 stanovnika. Područje općine je vrlo brdovito te se često naziva i Gornjim Međimurjem. Sama Štrigova nalazi se na nadmorskoj visini od 202 metra.

Župna crkva u Štrigovi u kojoj je kršten p. Rupert

Prvi dokumenti o postojanju Štrigove potječu iz 13. stoljeća, a njezine najznačajnije građevine su izgrađene između 15. i 18. stoljeća. Tu je u prvom redu župna crkva sv. Marije Magdalene. Smještena je na povišenom mjestu u središtu sela, a izgrađena je još u 15. stoljeću. S pročelja crkve na glavnu cestu okrenute su tri sakralne barokne skulpture postavljene u 18. stoljeću: sv. Florijana, sv. Pavla i Tužnog Jezuša. U ovoj je crkvi 4. travnja 1921. godine kršten pater Rupert kao prvo dijete pobožne obitelji Rozmarić.

Druga crkva monumentalnog izgleda je crkva sv. Jeronima s dva velika zvonika poput katedrale. Na mjestu gdje se uzdiže sadašnja crkva bila je izgrađena crkva i prije 15. stoljeća, no Turci su je spalili prigodom svoga pohoda na Beč. Zatim su grofovi Celjski podigli crkvu koja je stradala u potresu 1738. godine. Današnja crkva sv. Jeronima građena je od 1738. do 1749. godine za potrebe pavlinskog reda. Istodobno s crkvom izgrađen je i pavlinski samostan. Godine 1761. dograđeni su zvonici. Crkvu je iznutra ukrasio i oslikao 1749. poznati pavlinski freskoslikar Ivan Ranger što predstavlja veliku umjetničku vrijednost cijeloga ovog kraja.

Na području općine Štrigova nalaze se i dva povijesna dvorca. Dvorac Banfi u selu Banfima sagradio je Grof Banffy 1373. godine. Dvorac Tkalec, kasnobarokni majur na brdu Kalec, izgradili su štrigovski pavlini u 18. stoljeću. Oba dvorca promijenila su mnoge vlasnike, a danas su obnovljeni. Svojim dominantnim položajem predstavljaju važan kulturni dio krajolika.

Cijeli štrigovački kraj kao privrednu osnovu ima poljodjelstvo, vinogradarstvo, vinarstvo, voćarstvo, stočarstvo i turizam.

Obitelj Rozmarić

Pater Rupert, krsnim imenom Herman, rodio se 2. travnja 1921. u Štrigovi u Međimurju. Roditelji su mu Roman i Justina rođ. Šćavničar. Kršten je samo nakon dva dana, već 4. travnja. Bio je najstariji od dvanaestero djece; bilo ih je šest sinova i šest kćeri. Roditelji, oboje veoma pobožni i vjerni Crkvi, dali su svojoj djeci već od malih nogu pravi kršćanski odgoj. Tako je i mali Herman svoje zvanje nosio još iz obitelj-

skog doma. Dvije tete, sestre njegove majke, bile su časne sestre uršulinke: s. Tadeja-Elizabeta i s. Agneza-Julija koja je umrla mlada kao novakinja sveta život.

Herman (p. Rupert) u 1. gimnazije (danas 5. osmogodišnje) u Varaždinu

„Od svojih najmlađih godina", kako se dobro sjeća sestra mu Justina, „Herman je bio ozbiljan, uredan, odličan đak, a iznad svega naročito pobožan. Mama ga je često nalazila u sobi gdje kleči i moli. Rado ga je stavljala ostaloj djeci za uzor. Mamino isticanje Hermana kao najvrjednijega djeteta nama nije smetalo, jer smo ga i mi tako doživljavali; čak smo prema njemu imali i dozu strahopoštovanja i veoma smo ga cijenili, premda se nismo uvijek slagali s nekim njegovim stavovima koje smo smatrali koji puta malo preozbiljnima."

U obitelji se svake večeri molila zajednička krunica i to klečeći pred krevetom. Prije i poslije jela se također molilo. Otac i majka uvijek su zajedno s djecom išli u crkvu. Bog je bio sve u ovoj obitelji. Roditelji su bili članovi Trećega reda sv. Franje. Osim molitve u obitelji se rado i često pjevalo. Roditelji su imali osjećaj za glazbu, a bili su i članovi pjevačkog zbora. Pogotovo nedjeljom kad se pripremao ručak, redovito su pjevali crkvene pjesme čemu su se rado pridružila i djeca.

Nagrađeno pouzdanje u Božju Providnost

Imovinsko stanje ove brojne obitelji, međutim, bilo je slabo. Otac je bio stolar sa slabom zaradom, a majka je bila kod kuće. Otac u potrazi za poslom morao se s obitelji često se-

liti iz jednog mjesta u drugo: iz Štrigove u Hrašćinu, potom u Bedekovčinu, nakon toga u Čakovec i na kraju u Varaždin. Duboka vjera i pouzdanje roditelja u pomoć Božje Providnosti uspijevala je nadvladavati sve teškoće. Sestra Justina pripovijeda jedan zanimljiv detalj iz toga razdoblja:

„Naša obitelj, a bilo nas je tada već sedam članova, našla se 1928. godine u kriznoj situaciji. Morali smo se preseliti u selo Hrašćine zbog očeva zdravlja. Tata je ostao bez posla, bilo je to zimi, a mi bez ogrjeva i hrane. U toj nevolji bez izlaza, roditelji nisu očajavali. Digli su se u noći i molili se cijelo vrijeme, najprije Srcu Isusovu a onda i krunicu i vjerovali su u Božju pomoć. Drugo jutro pred vratima kuće pojavili su se seljani noseći hranu, čak su i kolima dovezli drva, ugljen. Na upit roditelja kako to da su došli, rekli su da ih je nešto ponukalo da to učine. A oni nas uopće nisu poznavali. Hermanu je tada bilo sedam godina. Smatram da je već tada zadobio posebnu pobožnost Srcu Isusovu." Ovakav slučaj ponovio se još jednom, a sjeća se brat Antun. Ponestalo je namirnica za večeru i obitelj je opet molila. Situaciju spašava župnik. Vraćajući se s blagoslova kuća, samoinicijativno je navratio te ostavio darove što ih je dobio na blagoslovu. Začuđenim roditeljima koji su zahvaljivali, župnik je odgovorio da ih se sjetio prolazeći mimo kuće i znajući da imaju dosta djece, navratio je da ih obiđe i malo pomogne.

Odlazak u sjemenište

Obitelj se potom preselila u Čakovec i tu je maloga Hermana, kao posebno pobožnog dječaka, zapazio gvardijan franjevačke crkve o. Mihael Troha te je pozvao oca na razgovor i predložio mu da sina pošalje u sjemenište u Varaždin. Una-

Herman (p. Rupert) franjevački sjemeništarac u Varaždinu

toč financijskim poteškoćama, ali uz materijalnu pomoć jedne gospođe čiji je sin kasnije također postao svećenik, Herman je krenuo u franjevačku sjemenišnu gimnaziju u Varaždin. Za blagdane i ljetne praznike redovito je dolazio kući. Iz toga vremena sestra Justina se sjeća zanimljive zgode:

„Godine 1938. kad je Herman imao već 17 godina i pohađao gimnaziju, dobili smo posljednjeg, dvanaestog člana naše obitelji, brata Franceka. Nakon njegova rođenja majka se teško razboljela tako da je sva briga za domaćinstvo i oko njege djeteta došla na mene kao jednu od starijih kćeri, a imala sam tada tek 12 godina. Međutim kad je Herman došao na praznike on preuzima brigu oko našeg najmlađeg brata. Bio mi je velika pomoć i oko kućanskih poslova. Sve je on to radio dragovoljno uz pjesmu. Majka se potom nakon dvije godine oporavila."

Dodajmo na kraju i ovo: Božja je Providnost obilno nagradila vjeru i pouzdanje ove uzorne katoličke obitelji. Svu su djecu roditelji uspjeli iškolovati. Četvorica braće završila su fakultete, a četiri sestre ušle su u prosvjetnu struku i postale učiteljice.

ULAZAK U FRANJEVAČKI RED

Franjevački novak fra Rupert u novicijatu na Trsatu 1938.

Osnovnu školu Herman je završio u Čakovcu. Školovanje nastavlja u Franjevačkoj klasičnoj gimnaziji u Varaždinu. Tu je završio šest razreda, a potom piše molbu franjevačkom Provincijalatu u Zagreb da ga prime u franjevački red. Zamolba se pisala prema već ustaljenim formama te je Herman ovako napisao: „Premda nedostojan, niže potpisani smjerno moli da ga primite u red Manje braće - da po milosti Božjoj, te po primjeru sv. Franje prezrem sve zemaljsko i budem dionikom nebeskih dobara kao i da prigrlim onu franjevačku: Non soli sibi vivere, sed et aliis proficere – ne živjeti samo za sebe nego i drugima koristiti".

Na tu njegovu zamolbu Hermanovi su roditelji nadopisali: „Ne samo da se mi, otac i mati, u izboru zvanja ne protivimo sinu, nego mu već odavna i želimo svećeničko-redovničko zvanje. Ujedno se obvezujemo da od njega nećemo nikada tražiti materijalne pomoći, pa stavio nas Gospodin Bog makar na kakvu materijalnu kušnju."

Hermanovu zamolbu za prijem u novicijat preporučio je 7. VII. 1938. rektor Franjevačkog kolegija p. Modesto Martinčić ovim riječima: „Rozmarić Herman, sin Romana i Justine Šćavničar, rođen 2. travnja 1921. u Štrigovi, župa sv. Marije

Magdalene, moli preč. Naslov da ga primi kao kandidata u franjevački novicijat. Spomenuti mladić bio je đak Franjevačkog kolegija. Ovdje je završio šest razreda klasične gimnazije. Za vrijeme svoga boravka bio je uzorna vladanja i neumorne marljivosti. Vrlo je pobožan i revan u primanju sv. sakramenata. Prema poglavarima je bio uvijek pristojan, fin, uslužan, poslušan. Mladić u svakom pogledu zaslužuje preporuku."

Fra Rupert u novicijatu na Trsatu 1938. g.

Herman je ušao u Franjevački red na Trsatu za Veliku Gospu 14. kolovoza 1938. godine gdje je započeo svoj novicijat. Prema tadašnjem običaju i propisima u franjevačkom redu kandidat je dobivao novo ime, čime se označavala novost života posvećenog Kristu koji je novi član započinjao ulazeći u red. Tako je i Herman dobio svoje novo ime RUPERT, po svetom Rupertu, biskupu, velikom apostolu Europe, zaštitniku Slazburga i cijele Austrije. Pod tim imenom ćemo ga poznavati kao uzornog franjevačkog redovnika i revnog Kristova svećenika. Stoga je i svoj imendan slavio na njegov liturgijski spomendan,

Fra Rupert (prvi red, drugi slijeva) sa subraćom bogoslovima u Zagrebu na Kaptolu

27. ožujka.[1] Jednostavne redovničke zavjete novak Rupert položio je na kraju novicijata, 15. kolovoza 1939. godine. Po završetku novicijata, tadašnji 7. i 8. razred gimnazije (danas 3. i 4.), nastavio je u Franjevačkoj gimnaziji u Varaždinu, gdje je ispit zrelosti položio 15. lipnja 1942. godine. Studij teologije započinje iste godine u Zagrebu. Svečane redovničke zavjete kao bogoslov položio je 6. siječnja 1945. godine u Zagrebu.

[1] Sveti Rupert rodom je iz Irske. Potječe iz plemićke obitelji. Posvećuje se Bogu i nakon što je završio irsku monašku formaciju oko 700. godine prelazi na europski kontinent. Putuje i propovijeda Evanđelje po Bavarskoj. Nakon uspješnih apostolskih ostvarenja kao putujući propovjednik dolazi na područje današnje istočne Austrije. Ondje gradi samostan i crkvu koji će biti početak sadašnjeg grada Salzburga. Postaje i njegov prvi biskup. Smatra se utemeljiteljem grada i izabran je za njegova zaštitnika. Umro je 27. ožujka 718. kad mu se slavi liturgijski blagdan. Njegov se grob nalazi u katedrali u Salzburgu. Proglašen je i jednim od glavnih zaštitnika cijele Austrije.

SVEĆENIČKO REĐENJE I MLADA MISA

Priprema za svećeništvo

Mladi bogoslov fra Rupert, boraveći zajedno s ostalim franjevačkim bogoslovima u Franjevačkom samostanu na Kaptolu, studirao je teologiju na Teološkom fakultetu u Zagrebu u teškim vremenima Drugoga svjetskog rata i poraća. Bilo je to vrijeme dolaska komunističkog režima i njegovih strahota kada se progonilo i uništavalo sve što je hrvatsko i katoličko, kada su se vršile masovne likvidacije Hrvata na Bleiburgu i diljem cijele domovine. To je vrijeme montiranog procesa protiv zagrebačkog nadbiskupa Alojzija Stepinca i tolikih drugih svećenika, vrijeme zatvaranja, robijanja, ubijanja članova Crkve i tolikih rodoljuba. Jednom riječju, bilo je to vrijeme velikog mučeništva hrvatske Crkve i hrvatskog naroda. Kroz sve to vrijeme bogoslov fra Rupert, dijeleći mučeničku sudbinu svoga naroda i prateći sva tragična zbivanja svojom revnom molitvom, marljivo je studirao svete teološke znanosti i pripremao se za buduće svećeničko zvanje. P. Bonaventura Duda, njegov kolega sa studija teologije, češće ga je znao susresti u samostanskom oratoriju na prvom katu, gdje klečeći u klupi čita i studira iz teološkog udžbenika. Očito je ozbiljno shvatio sugestiju sv. Tome Akvinskog kako se teologija treba studirati „na koljenima", tj. teološki studij treba biti prožet molitvom.

Student teologije fra Rupert već je u klerikatu slovio za „revnog brata" redovnika u vršenju svojih redovničkih dužnosti. To je bilo tako uočljivo da je primjer njegove revnosti našao mjesto i u duhovitoj „klerikatskoj budnici" koju je sasta-

vio tada njegov kolega sa studija fra Veljko Dobošić, danas na službi u Venezueli. Budnica opisuje na šaljiv način život mladog nadobudnog franjevačkog bogoslova, u kojem se svatko mogao pomalo prepoznati, a koji nastoji, ne bez teškoća, udovoljiti svojim redovničkim dužnostima kako bi stigao na vrijeme na zajedničke molitvene pobožnosti i ostale obaveze. Nekoliko stihova iz budnice koje ovdje navodimo, prema iskazu samog autora, odnose se na fra Ruperta koji se spominje kao „revan brat" koji postaje „žrtva" drugoga koji trči da ne zakasni:

„Sandale mi same skaču, na noge se nataču,
pređem češljem preko kose, letim što me noge nose,
tek što izbijem na vrata, srušim jednog revnog brata,
ništa, velim, žuri mi se, da bih stigo' bar do mise…"

Za đakona je p. Rupert zaređen 18. svibnja 1947. godine, a za svećenika 29. lipnja 1947. godine u Zagrebu.

Mlada misa pod geslom: „Ljubav nije ljubljena!"

Unutrašnjost franjevačke crkve u Varaždinu gdje je p. Rupert slavio svoju Mladu misu 1947.

Mladu je misu p. Rupert proslavio u franjevačkoj crkvi u Varaždinu 13. srpnja 1947. godine. U organizaciji svečanosti posebno se zauzeo p. Jukundo. Za svoje je svećeničko geslo p. Rupert kao mladomisnik izabrao riječi sv. Franje: „Ljubav nije ljubljena" koje je bilo otisnuto na mladomisničkim sličicama. Bilo je to znakovito i proročanski

Mladomisnik p. Rupert s roditeljima, sestrama i braćom na dan Mlade mise 1947. u Varaždinu

jer će Božanskoj ljubavi kasnije kao revni svećenik p. Rupert privući mnoge.

Njegova braća i sestre, njih petero, Justina, Ljudmila, Antun, Anđela i Franjo, koje smo našli još na životu dok smo sastavljali ovu biografiju, dajući nam uspomene o svome bratu, posebno se rado sjećaju njegove mlade mise.

Najmlađi brat Francek tom je prigodom ispred franjevačke crkve, na početku mladomisničkog slavlja pozdravio svoga brata svećenika prigodnom pjesmicom koju pamti i u svojoj sedamdesetoj i koju nam je s radošću ponovio kada smo ga posjetili prikupljajući građu za životopis. Pjesmica, pogotovo njezina treća kitica, kao da proročanski naviješta svećenički život p. Ruperta. Upravo se sve tako ispunilo kako je njegov, tada devetogodišnji najmlađi brat u stihovima navijestio, a

sam još ne shvaćajući u potpunosti smisao riječi koje je izgovarao. Donosimo pjesmicu u cijelosti:

ZVONITE ZVONA!

O, zvonite sad zvona
Otvorite se vrata
I pustite unutra
Redovničkoga brata.

Jer kuća Božja,
Bit će i njeg'va od sada kuća
Uz Isusa je sada
I njeg'va ljubav vruća.

On nosit će nama Boga,
Sred sela i sred grada
I utješit će vazda
Svakog koji strada.

O, zvonite sada zvona,
Otvorite se vrata
I pustite unutra
Tog Isusova brata.

U vojsci

Nakon što je zaređen za svećenika p. Rupert započinje svoju pastoralnu službu, najprije u Franjevačkom samostanu u Koprivnici, a kraće je vrijeme službovao i kao propovjednik u Baču. Godine 1948. pozvan je u jugoslavensku voj-

P. Rupert vojnik u Bosni od 1948. do 1950.

sku na odsluženje vojnog roka što ga je morao služiti pune dvije godine, sve do 1950. Bio je u vojsci negdje u Bosni. Kao mladom svećeniku boravak u vojsci nije bio lagan, jer je to bilo vrijeme kada je komunistički režim na sve moguće načine progonio Crkvu i njezine službenike, pogotovo one koji su služili vojni rok. Režim je činio sve moguće da bi odvratio mlade svećeničke pripravnike, a i same svećenike od njihova započetog puta. Neke su uspjeli slomiti, ali se većina održala i podnoseći progone i maltretiranja još se više učvrstila u svome pozivu.

Iz vremena odsluženja vojnog roka p. Ruperta malo je toga poznatog. P. Ivan Damiš sjeća se, dok je boravio u Cerniku u novicijatu, da im je p. Rupert pripovijedao kako se bojao otići u vojsku kao ne-svećenik. Jer ako bi išao u vojsku kao svećenik, već će se dosjetiti kako će potajno slaviti Euharistiju - koja je za njega bila izvor svega. I ta mu se želja stvarno ispunila pa je u vojsku pozvan tek nakon ređenja. Gospođa Justina, sestra p. Ruperta, prisjetila se jedne njegove izjave kad se vratio iz vojske. Pripovijedao je rodbini kako su muslimani bolji vjernici od nas kršćana i više drže do svoje vjere, u što se uvjerio u kontaktu s mnogima od njih za vrijeme vojske. I još je nešto sačuvano iz toga vremena: njegova fotografija kao vojnika!

NEUMORNI APOSTOLSKI RADNIK PO SJEVERNOJ HRVATSKOJ

Nakon izlaska iz vojske, od 1950. godine p. Rupert nastavlja svoju pastoralnu djelatnost po raznim mjestima sjeverne Hrvatske prema poslanju što su mu ga davali njegovi redovnički poglavari. Ovdje donosimo popis mjesta u kojima je službovao te pregled raznih dužnosti koje je obavljao u pojedinim samostanima, a što je načinio njegov redovnički subrat franjevac p. Ivan Damiš na temelju službenih podataka sačuvanih u arhivu Franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda.[2]

Nakon KOPRIVNICE I BAČA gdje je službovao prije vojske, sljedeća postaja jest ZAGREB gdje vrši službu propovjednika te ispovjednika sjemeništaraca i bogoslova. Godine 1951. premješten je u VUKOVAR gdje vrši službu kapelana, vjeroučitelja, voditelja duhovnih vježbi, voditelja ministranata i knjižničara. U jesen 1955. dolazi u SLAVONSKI BROD gdje su mu dodijeljene ove službe: savjetnik, kroničar, voditelj ministranata, vjeroučitelj djece i mladeži, knjižničar, voditelj duhovnih vježbi za biskupijske svećenike. Godine 1958. premješten je u KLOŠTAR IVANIĆ gdje obavlja ove službe: savjetnik, kapelan i kateheta, duhovnik novaka Trećeg reda sv. Franje, voditelj duhovnih vježbi, knjižničar, kroničar, voditelj ministranata, duhovnik novakinja Školskih sestara, pučki misionar. Nakon deset godina, 1968. godine odlazi u KRAPINU gdje ti-

[2] Ivan Damiš: MEĐIMURSKI FRANJEVACI U 20. STOLJEĆU, Zagreb, 2002., str. 436-445

jekom jedne godine službuje kao vikar, kapelan i vjeroučitelj župe Petrovsko; voditelj je duhovnih vježbi, kroničar, knjižničar, i ispovjednik Sestara sv. Križa. Potom kroz tri godine od 1969.-1972. službuje u CERNIKU kao kapelan, vjeroučitelj, ispovjednik sestara, kroničar, knjižničar, vođa pastoralnih konferencija. Od 1972. do 1973. službuje u ČAKOVCU kao kapelan i vjeroučitelj. Kroz dvije godine od 1973. do 1975. nalazi se u KLANJCU kao kapelan, vjeroučitelj, voditelj ministranata, knjižničar. Najplodnije razdoblje njegova svećeničkog života bilo je od 1975. do 1984. kada po drugi puta boravi u SLAVONSKOM BRODU i vrši službu dušobrižnika za tisuće bolesnika, a uz to je voditelj ministranata i samostanski vikar. U tom je razdoblju najviše zasjala njegova karizma kao velikog apostola bolesnika po čemu ga brodski vjernici i svećenici najviše pamte. Od 1984. službuje u KRAPINI vršeći razne dušobrižničke poslove. Od 1987. do 1988. opet je u SLAVONSKOM BRODU gdje srkbi za bolesnike i vrši službu ispovjednika. Godine 1988. vraća se ponovno u KRAPINU. Međutim, na molbu brodskih svećenika i uz suglasnost poglavara, svaka tri mjeseca, a posebice za velike blagdane Božić i Uskrs, dolazi iz Krapine u SLAVONSKI BROD gdje, ostajući po nekoliko tjedana, nastavlja pastoralno skrbiti za bolesnike i uz to vrši službu ispovjednika. U ljeto 1991. p. Rupert je premješten u NAŠICE, svoje posljednje mjesto službovanja. U jesen se teško razbolio, bio operiran te upućen 5. prosinca 1991. na liječenje u Zagreb. Istoga dana po dolasku u Zagreb Bog ga je pozvao k sebi. I tako je p. Rupert u 71. godini završio tijek svoga bogatog svećeničkog i redovničkog života ispunjenog brojnim dobrim djelima. Sahranjen je u Zagrebu na Mirogoju u zajedničkoj franjevačkoj grobnici.

U sljedećim poglavljima donosimo detaljan prikaz duhovnoga lika, kršćanskih vrlina, duhovnosti i brojnih apostolskih djela p. Ruperta koja je ostvario u raznim mjestima Hrvatske gdje je kao svećenik službovao.

Franjevački samostan i crkva u Zagrebu na Kaptolu u kojem je p. Rupert boravio za vrijeme studija teologije od 1942. do 1948. g. pripremajući se za svećeništvo

Drugi dio

NA IZVORIMA DUHOVNOSTI

SVEĆENIK DUBOKE VJERE

Nakon kratkoga pregleda životnoga puta p. Ruperta slijedi detaljniji opis njegova duhovnog lika, njegovih vrlina i potom njegove bogate apostolske djelatnosti.

Započinjemo od njegove svećeničke vjere. Možda će netko primijetiti: pa sasvim je normalno, svaki svećenik mora biti u prvom redu čovjek vjere. Da, ali kod p. Ruperta to je bilo nekako drugačije, uočljivije. Njegova čvrsta, duboka, svećenička vjera bila je glavna karakteristika njegova lika i duhovnosti i ležala je u temelju njegova svećeničko-redovničkog života; ona ga je prožimala potpuno, njom je bio natopljen kao spužva morem, a to se vidjelo iz svake njegove riječi i djela. Kod svakog susreta s njime osjetilo se da je to svećenik koji najprije iskreno i duboko vjeruje u ono što propovijeda i za što živi, da mu svećeništvo nije služba koja se obavlja tek da se obavi onako mehanički kao neka profesija, nego je u njemu bilo nešto više i dublje. Osjećalo se da mu je vjera sa svim svojim sadržajima vrhovna i jedina vrijednost života kojoj je sve drugo podloženo. Dapače, za njega izvan vjere i njenih stvarnosti nije ni postojalo nešto drugo čemu bi poklanjao svoju pozornost ili trošio svoje dragocjeno svećeničko vrijeme.

To se najprije zamjećivalo u njegovoj molitvi u svim oblicima, posebice kada smo ga promatrali u adoraciji pred Presvetim, u molitvi svete krunice, u sabranom meditiranju nad duhovnim štivom koje je čitao, a nadasve u slavljenju svete mise. Mi koji smo imali sreću i milost ministrirati mu ili pribivati njegovoj sv. misi, nismo mogli ostati indiferentni gledajući ga kako velikom pobožnošću služi svetu misu. Bio je

P. Rupert čvrstom vjerom gleda nazočnog Krista u Euharistiji za vrijeme sv. mise

sav udubljen u otajstvo, naročito kad je nakon pretvorbe poklecao pred sakramentom tijela i krvi Kristove; činio je to tako pobožno, polako, sabrano sav uronjen u otajstvo Kristove prisutnosti na oltaru.

Njegova čvrsta, duboka vjera očitovala se potom u svim vidovima njegova apostolata kao što će se kasnije vidjeti. Imao je posebnu osjetljivost za onostranost, za drugi svijet. Tko ga je malo bolje upoznao i više s njime kontaktirao, imao je dojam kao da „lebdi" iznad zemlje, da po njoj ide ali je ne dotiče; da je svećenik koji je na zemlji samo tijelom, ali duhom i srcem već je sav na drugoj strani, u onostranosti kamo bi želio privući i uputiti sve kojima je bio poslan i s kojima se susretao. Bila je krilatica koja se mogla čuti u Slavonskom Brodu dok je ondje bio na službi: „Ah, pater Rupert – živi u

oblacima!" Da, živio je u „oblacima", ali su to bili oblaci Božje prisutnosti, o kojima čitamo u Svetom Pismu i Staroga i Novoga Zavjeta. A krilaticu su izricali oni koji su inače s obje noge bili dobro pričvršćeni uz ovu zemlju pa su teže shvaćali da netko može hodati po njoj ali joj ne pripadati.

I naravno, kad je čovjek tako duboko uronjen u svijet vjere želi i druge približiti njenim stvarnostima. Odatle revnost i žar p. Rupetra kojima je upravo gorio, bilo kad je propovijedao, ispovijedao, držao vjeronauk ili kad je osobno razgovarao sa sugovornikom kako bi ga uvjerio i priveo revnijem kršćanskom životu.

Svetište Majke Božje i Franjevački samostan na Trsatu gdje je p. Rupert ušao u franjevački red i bio u novicijatu od 1938. do 1939. g.

VELIKI ŠTOVATELJ I APOSTOL SRCA ISUSOVA

Srce Isusovo – „zaštitni znak" p. Ruperta

Jedna od glavnih karakteristika duhovnosti p. Ruperta bila je njegova iskrena pobožnost prema Srcu Isusovu. Pater Rupert i Srce Isusovo dva su pojma koja se uvijek pojave u sjećanju onih koji su ga poznavali. Trudio se svim sredstvima da se ta pobožnost što više proširi među onima s kojima je dolazio u kontakt. To je nekako davalo puninu njegovoj svećeničkoj osobi i njegovu apostolskom radu. Oblik štovanja Srca Isusova koji je najviše širio i preporučivao bila je Velika devetnica spasa – pobožnost Devet prvih petaka.[1]

Slušatelji njegovih propovijedi kao i njegovi vjeroučenici dobro se sjećaju kako je s velikom uvjerljivošću navodio za primjer vjernosti Srca Isusova svojim obećanjima jedan događaj koji se zbio u Slavonskom Brodu i to dvije godine prije nego što je sam došao onamo na službu.

[1] Prvi članak koji sam objavio u tisku još kao student teologije posvetio sam upravo p. Rupertu. Osjetio sam već tada, 1966. g. potrebu da i na taj način sačuvam uspomenu na njegovu revnost u širenju pobožnosti Srcu Isusovu. Taj je članak pod naslovom „Apostol Srca Isusova" objavljen u Glasniku Srca Isusova br. 6, 1966. g.

Dana 22. siječnja 1953. godine župnik Josip Ivanuš iz mjesta Trnjani koje je 6 km udaljeno od Slavonskog Broda, osjetio je u svojoj duši neki neobjašnjiv poticaj da pođe u Brod. Nije imao tamo baš nikakva posla, ali mu tajanstvena sila nije dala mira. Nakon kolebanja i skanjivanja ipak pođe, a da ustvari nije znao zašto ide. Dođe u Brod kolegi župniku, njega nema kod kuće. Ode ocima franjevcima u samostan, a ni tamo trenutno nikoga od svećenika osim kuhara, brata Leopolda koji ga je primio i rekao da pričeka jer su patri bili negdje izvan samostana i trebali su se uskoro vratiti. Dok je tako čekao krateći si vrijeme sviranjem na harmonijumu, dođoše dva čovjeka na biciklima. Traže svećenika. Žena jednog od njih dvojice umire pa kako župnika nema kod kuće, mole da što prije dođe koji pater da je pripremi na smrt. Kako nije bilo ni jednoga kod kuće, brat Leopold prenese molbu gostu svećeniku. On bez oklijevanja pođe uzevši sa sobom sve potrebno. Nakon što je umirućoj koja je još bila pri svijesti, podijelio sve sakramente, upitao ju je je li možda obavila pobožnost Devet prvih petaka. „Da velečasni, upravo sam ih prošlog mjeseca završila i zato sam vjerovala da Srce Isusovo neće dopustiti da umrem bez sv. sakramenata", odgovorila je. Toga časa svećeniku postade jasno odakle ona tajanstvena sila koja ga je poticala da pođe u Brod, a da tome nije vidio pravog razloga. Bolesnica je nakon svećenikova posjeta ubrzo preminula.

Sliku Srca Isusova revni p. Rupert nije nosio samo na satove vjeronauka. Redovito ju je nosio i u ispovjedaonicu te je postavljao kraj sebe tako da je pokornik koji se ispovijedao gledao izravno u sliku i u milosrdni Spasiteljev lik koji ga je sa slike promatrao te mu u izvjesnom smislu olakšavao ispovijed. S. Blaženka Perković prisjeća se: „U ispovjedaonici bi uvijek postavio sliku Srca Isusova – 'velikog obećanja' i poti-

cao nas da obavljamo Veliku devetnicu spasa i mi smo žurili obaviti Devet prvih petaka. To je tada zahtijevalo i određene žrtve jer su se svete mise u ono vrijeme služile samo rano ujutro!"

Kada je riječ o slici Srca Isusova dodajem još jedno svoje osobno sjećanje. Promatrajući često tu sliku na našim vjeronaucima, kao i u ispovjedaonici, veoma mi se svidjela te jednom upitah patera bi li bi se mogla negdje nabaviti. Odgovorio je da će pisati u svoje prijašnje mjesto službovanja, u Franjevački samostan u Vukovaru gdje ih se još moglo naći, a bile su tiskane još prije rata. Na moje ugodno iznenađenje i veliku radost slika je stigla već za nekoliko dana. Zadivio sam se njegovoj spremnosti i revnosti da udovolji mojoj gotovo nevažnoj želji. Tu sliku sačuvah sve do danas i držim je na zidu u svojoj sobi kao dragu uspomenu.

Sličica koju je p. Rupert poklonio Josipu Prudeusu, vjernom ministrantu

Prikaz prisutnosti Srca Isusova u životu i apostolatu p. Ruperta završavam izjavom jednog njegova vjernog ministranta, gospodina Josipa Prudeusa koju je objavio u svojoj knjizi o brodskim franjevcima:

„Srce Isusovo *bijaše p. Rupertu zaštitni znak* koji ga je svuda pratio. *Ako bi* ministrantu svetu sličicu podario, obvezno bi to bila sličica Presvetoga Srca Isusova, *ako bi* se s ministrantima slikao obvezno bi u ruci rastvorio poveću sliku Presvetoga Srca Isusova. *Ako bi* mogao birati pokrajni oltar za misu, jasno, bio je to oltar Presvetoga Srca Isusova, na kojem bi sakristan pa-

lio svijeće. *Ako biste* došli u klauzuru, dovoljno bi bilo pronaći među tridesetak vratiju ona na kojima je sličica Presvetoga Srca Isusova i zna se tko je stanar te sobe. Doista, svim je žarom poticao svakoga na pobožnost prema Presvetom Srcu Isusovom."[2]

Ovdje donosimo i tekst što ga je pater Rupert vlastoručno napisao na poleđini jedne sličice koju je darovao na oproštaju svome ministrantu Josipu Prudeusu kad je 1958. godine odlazio iz Slavonskog Broda za Kloštar Ivanić. I tu je prisutna misao na Srce Isusovo: J.Prudeusu o. Rupert - „Srce Isusovo, strpljivo i mnogoga milosrđa, smiluj se nama!" 3. VIII. 1958.

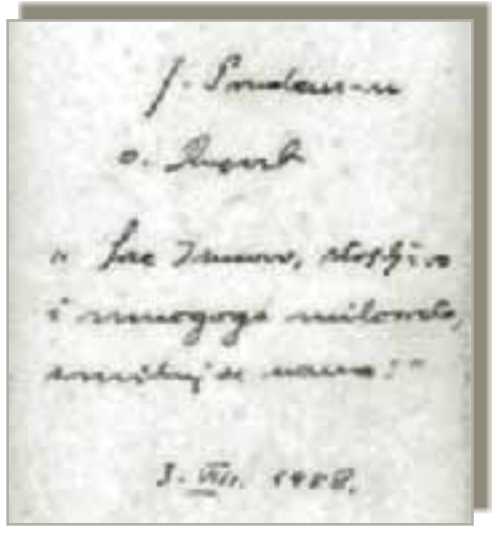

Faksimil teksta p. Ruperta sa sličice

[2] Joža Prudeus: Adeum kviletifikat juventutemeam. Brodski franjevci. Zagreb, 2005., str. 137

URONJEN U TRAJNU MOLITVU

Svatko tko je poznavao p. Ruperta veoma je brzo uočio da je on svećenik duboke molitve koji molitvu ne obavlja samo formalno, iz dužnosti, nego iz uvjerenja, iz ljubavi, iz potrebe da bude što više s Bogom. U krapinskom samostanu još danas pokazuju udubljeno mjesto na hodniku prvoga kata prema crkvi, u blizini svetohraništa, gdje je običavao često i dugo moliti. Ne rijetko znali su ga zateći noću u kasnim satima samoga u crkvi gdje moli, a neki su ga vidjeli i u dva sata u noći kako leži prostrt pred svetohraništem u dubokoj i iskrenoj molitvi. Krunica mu je redovito bila u rukama. I kud god išao uvijek ju je molio; ako se netko našao s njime u društvu na putu, ili bilo gdje drugdje, brzo je bio pozvan da zajedno mole svetu krunicu.

No, osim osobne molitve koja mu je provirala iz srca, p. Rupert je duboko vjerovao u moć zagovorne molitve, tj. molitve za druge. I ne samo da se sam molio za druge, nego je pozivao svoje poznanike i vjernike da se mole za njega i njegove apostolske pothvate. Mnoge su zanimljive zgode koje to potvrđuju.

Molitvena potpora za apostolat

Dragica Sadlo, članica Franjevačkog svjetovnog reda u Slavonskom Brodu i dugogodišnja pjevačica u crkvenom zboru franjevačke crkve prisjeća se: „Kao članovi Trećega reda pošli smo 1970. na izlet u Cernik gdje smo posjetili p. Ruperta koji je tada bio ondje u službi. Na kraju našega susreta zamolio me da osnujem grupu koja će se moliti za uspjeh misija koje bi on u listopadu trebao održati u jednom ličkom mjestu, a

po njegovim riječima bilo je tamo 'jako komunističko gnijezdo'. Naravno da sam se odazvala pozivu. Kada je drugi puta došao službovati u Slavonski Brod, a bilo je to 1975. g., odmah je okupio molitvenu grupu koja se svakodnevno okupljala u samostanskoj kapelici na klanjanje pred Presvetim. Molili smo za njegov rad i apostolat. U početku nas je bilo malo, da bi kasnije kapelica postala pretijesna. Ljudi su stajali čak i na hodniku. Obično se molila krunica, a nakon desetice se pjevala koja pjesma Majci Božjoj. Nekada se pročitao koji odlomak iz Sv. Pisma. Odmah nas je naučio moliti krunicu Milosrdnom Isusu i mnoge druge molitve. Učlanio je mnoge osobe u Marijin misni savez. Sve obitelji koje je obilazio, posvetio je Srcu Isusovu i Srcu Marijinu. Širio je i škapularsku pobožnost Gospe Karmelske[3] i to već u svom prvom mandatu na službi u Slavonskon Brodu. U tome sam mu i ja pomagala pa sam na njegovu zamolbu u tri navrata preko poznatih nabavila svaki puta po 500 škapularskih medaljica Karmelske Gospe."

Uspjela molitvena pomoć za muslimanku

„Koji puta smo od samoga p. Ruperta doznali kako su njegove molitve bile uslišane", nastavlja dalje Dragica. „Sam mi je ispričao slučaj jedne muslimanke koja je došla tražiti da se moli za zdravlje njene kćeri, a koju je vodila i doktorima i hodži, ali bez uspjeha. Sada je došla k p. Rupertu. On je obećao da će se moliti i ujedno joj dao neku molitvu da i ona

[3] Škapularska pobožnost sastoji se u nošenju posebne Gospine medaljice, a kod redovnika karmelićana, od kojih se proširila ova pobožnost po svijetu, to je dio odjeće redovničkog odijela. Uz ovu pobožnost vezane su posebne milosti što ih je Blažena Djevica Marija obećala ukazavši se na gori Karmelu u Svetoj Zemlji.

moli. I dogodilo se uslišanje: kćerka je ozdravila, a žena mu je potom došla zahvaliti za molitvenu pomoć".

Krunica u autu

Nisu uvijek molitveni prijedlozi p. Ruperta bili prihvaćeni. P. Domagoj, njegov brodski gvardijan, sjeća se jedne zgodice. Jednoga dana patri iz Broda pošli su autom u Osijek pohoditi jednoga njihova bolesnog člana zajednice koji je bio ondje u bolnici. „Kad smo izašli iz Broda, p. Rupert koji je bio s nama, predložio je da izmolimo krunicu. A s nama je išao i naš, inače veoma pobožan, brat pomoćnik. On se usprotivio prijedlogu p. Ruperta jer je krunicu toga dana već izmolio, 'a sada želim gledati Božju prirodu', rekao je. P. Rupert nije dalje inzistirao. Inače, kada smo išli nekamo, p. Rupert je uvijek molio, redovito krunicu."

Molitva spasila dijete druge nacionalnosti

Gospođa Kristina Kramer iz Slavonskog Broda pripovijeda zanimljiv slučaj o poznaniku s posla kome se rodilo defektno dijete koje su morali odmah staviti u inkubator. A bio je komunist i druge nacionalnosti: „I pita on mene što da radi. Bio je očajan. Ja mu velim da to dijete najprije krsti, pa da se odrekne mesa petkom, pa neka se odrekne psovke i neka ne mrzi nikoga, neka ne gleda na nacionalnost i neka su mu svi ljudi jednaki. Potom sam o svemu izvijestila p. Ruperta, a on je odgovorio: 'Dobro, mi ćemo se moliti svaki dan, samo nitko ne mora znati na koju nakanu molimo.' I onda sam ocu djeteta rekla: 'Mile, ja ću svaki dan ići na molitvu u crkvu (kao što sam i išla svaki dan) i tamo ćemo se moliti za tvoje dijete.' A on mi je ponudio da me vozi autom. I dolazio

je svaku večer te me vozio u Franjevački samostan u kapelu na molitvu. I stvarno, to se dijete počelo oporavljati. Nakon mjesec dana kaže mi sav sretan: 'Više nije dijete onakvo kao što je bilo, to se sve nekako ispravilo'. Dakle, čim smo mi počeli moliti, stanje se počelo polako popravljati. A molitvu je p. Rupert organizirao tako da je uz našu krunicu uvijek još dodao neku od svojih molitava za tu nakanu. Tako je dijete ozdravilo i vratilo se iz bolnice kući zdravo. Eto, što je molitva učinila. Ali, i Mile se obratio, on i svi njegovi, roditelji i dva brata, svi su postali dobri pravoslavni vjernici."

Obraćenje nadobudnih mladića po molitvi

Skupina nadobudnih mladića često je dolazila noću u park pred Franjevački samostan u Slavonskom Brodu gdje su ga-

Unutrašnjost franjevačke crkve u Slavonskom Brodu gdje je p. Rupert provodio mnoge sate u molitvi

lamili, svirali, bučili, pjevali tako da oci franjevci nisu mogli spavati. P. Rupert, ne mogavši spavati, digao se jedne noći i šećući po samostanskom hodniku molio je krunicu. Potaknuo je gvardijana o. Domagoja da ide i nekako umiri te mladiće. I tako, dok je p. Rupert molio, p. Domagoj je s mladićima pregovarao i na kraju ih pozvao u samostansko dvorište da ondje nastave svirati. Ubrzo se s njima toliko sprijateljio da su ti mladići malo pomalo prihvatili prijedlog te počeli svirati i kod mise za mlade. Obratili su se i postali su članovi zbora mladih. Zasigurno je da je tome njihovu obraćenju pripomogla i molitva p. Ruperta.

Ovdje dodajem i jedno osobno sjećanje iz vremena kad mi je p. Rupert bio vjeroučitelj u Slavonskom Brodu. U svojoj revnosti da druge potakne na ozbiljniji molitveni život p. Rupert mi je ispisao pisaćom mašinom posebne jutarnje i večernje molitve, a koje sam dakako svaki dan molio. Naoko sitnica koja ponovno potvrđuje revnost p. Ruperta da svoje vjeroučenike potakne na dublji duhovni život.

Unutrašnjost Franjevačkog samostana u Slavonskom Brodu

POKORNIK I ISPOSNIK

Post petkom

Osim što je bio čovjek duboke molitve, p. Rupert je bio i veliki pokornik, redovnik odricanja i nadasve čovjek posta. Koje je sve pokore činio, sakriveno je u tajnama samostana, ali ono što se nije moglo sakriti, bio je njegov post, posebice petkom. Kada je petkom obilazio bolesnike izvan grada, u svoj poznati ruksak, uz ostalo što je kao svećenik nosio za bolesnike, stavio bi i kilogram kruha te bocu vode i to mu je bila hrana za cijeli dan.

P. Domagoj, gvardijan, prisjeća se simpatične zgodice: „Petkom je p. Rupert veoma strogo postio. No, ponekad od gladi nije mogao spavati pa je čekao ponoć kada završava petak. Tada bi otišao u kuhinju te ondje pojeo što bi našao. Jednom su nam telefonom javili: 'Netko vam je provalio u samostansku kuhinju!' Naime vidjelo se svjetlo u kuhinji i netko da hoda. U stvari bio je to p. Rupert koji je tražio neko jelo."

P. Rupert nije tražio nikakve posebnosti u hrani. Znalo se dogoditi da se zbog obilaženja udaljenijih bolesnika nepredviđeno vratio u samostan kasno poslije podne i zakasnio na objed. Tada bi navratio k obitelji Sadlo te jednostavno i skromno zamolio nešto za pojesti. „Ali i taj njegov ručak bio bi veoma mršav, uzeo bi samo par žlica juhe i komad štrudle. Ono što ne bi pojeo, mi bismo mu spakirali, a on je to odnio potrebnima", sjeća se Dragica.

Kroz prisilni post do velikih duhovnih milosti

Službujući u Krapini, prigodom obilaska tamošnjih bolesnika na Trškom vrhu, pavši jednom s bicikla, slomio je čeljust. Kost je zarasla, ali sasvim krivo. Došao je takav u Slavonski Brod kamo je povremeno dolazio obilaziti neke bolesnike prema dogovoru s brodskim župnicima. Providnost je htjela da je prvi bolesnik kojega je pohodio bila majka jednoga liječnika-kirurga. Čim ga je liječnik ugledao sa slomljenom vilicom, shvatio je o čemu se radi te ga je odmah otpremio u bolnicu gdje je ubrzo operiran i čeljust mu je bila spašena. Oporavljao se nekoliko tjedana i za to vrijeme nije mogao ništa jesti osim piti tekućinu na cjevčicu. Dr. Branka Majdandžić koja ga je posjećivala u bolnici prisjeća se njegova liječenja: „Rekao mi je da je bio najsretniji u tom periodu kad ništa nije jeo. I reče mi razlog: kroz to se vrijeme toliko duševno pročistio da je Bogu zahvaljivao što mu se to dogodilo, jer je velike milosti primio u gladovanju kroz dva mjeseca oporavka."

Pokora za nečedno odijevanje

Duh pokore što ga je p. Rupert imao pokazao se i u strpljivom podnošenju ljetne vrućine. Obilazeći bolesnike na svom legendarnom biciklu nosio je redovnički habit. Pitali bi ga kako to da usred ljeta, kad je najveća vrućina, nosi gotovo zimsku odjeću, a znoj s njega curi. On bi odgovorio: „Moram vršiti pokoru za one koji hodaju neodjeveni".

UZORAN FRANJEVAČKI REDOVNIK

Brojni vjernici koji su p. Ruperta susretali, zamjećivali su njegovu revnost za Božju stvar, njegov žar ljubavi prema Bogu i nadnaravnim stvarima, njegov poletan apostolat, čemu je posvećena glavnina ove njegove biografije. Međutim, treba reći nešto i kakav je on bio redovnik unutar samostana u zajednici svoje franjevačke braće, kako je živio redovničke zavjete, ostvarivao evanđeoske kreposti. Citirat ćemo najprije njegova dugogodišnjeg redovničkog poglavara p. Domagoja Šimunovića koji je p. Rupertu bio gvardijan u Slavonskom Brodu od 1975. do 1984. godine.

Evanđeoski siromašan i bratski uslužan

„Započet ću svoje sjećanje s duhovnim vježbama koje mi je držao još 1952. god. kad sam ušao u sjemenište", pripovijeda o. Domagoj i nastavlja: „Zapamtio sam te duhovne vježbe po njegovoj snažnoj sugestivnosti kojom je govorio, sav se bio unio u duhovne teme koje nam je tako zorno razlagao. Kad je drugi puta došao na službu u Slavonski Brod, bio sam mu gvardijan devet godina. Kao redovnik bio je primjeran. Uvijek je htio odraditi štogod mu se reklo. Nije zanemario niti jednu službu ili posao. I one obične poslove je radio spremno, primjerice rad u vinogradu, voćnjaku itd. Nikada nije rekao: Ja to ne bih, ili da bi našao neki izgovor. Pažljivo je pratio što braća u samostanu rade. Bilo mu je uvijek drago ako bi nešto lijepo čuo, a žao ako bi nešto ružno čuo. Znao je vrlo lijepo upozoriti na eventualne negativnosti. Nikada nije povrijedio bratsku ljubav, na to je jako pazio i bio je veoma osjetljiv. Premda pomalo šutljiv, znao je sudjelovati u razgo-

voru. Nije imao neke posebne interese. Bio je sa svime zadovoljan. Svoju sobu nije posebno dotjerivao. U odijevanju je bio krajnje jednostavan. Kad sam ga koji puta potaknuo da se bolje obuče i dotjera kad je išao u bolnicu obilaziti bolesnike, nisam ga baš mogao uvjeriti. Nosio je uvijek isto odijelo. Na evanđeosko siromaštvo je bio krajnje osjetljiv. Veoma je držao do čitanja duhovnoga štiva. Znao nam je i preporučivati što da čitamo. Imao je osjećaj i naklonost za asketsku i mističnu literaturu pa je to rado čitao. Ali ono što bih istaknuo jest činjenica da je imao djetinju vjeru. U dva sata jedne zimske noći tijekom koje je napadalo dosta snijega netko mi kuca na vrata i veli: 'Obili su samostan'. Digao sam se da idem vidjeti što se događa. A pater Rupert dolje u samostanskom dvorištu uzeo letvu i dvije daske te si pravi lopatu za čišćenje snijega. Obično je samoinicijativno čistio snijeg kad je napadao. Kolikogod je bio pastoralno zauzet s bolesnicima, nastojao je uvijek biti na našim zajedničkim molitvama Božanskog časoslova, pogotovo ujutro i navečer."

Briga za ljepotu duše

Pokojna sestra p. Ruperta Marija Cesarec, znala se češće potužiti na njega da uvijek dolazi u iznošenom kaputu, unatoč tomu što mu je njezin muž uvijek davao nove odjevne predmete. Kad ga je jednom sestrin muž Danijel upitao gdje mu je novi kaput što mu ga je nabavio, odgovorio je da ga je dao siromahu. Veoma se zanimao za sirotinju, jer je i sam provodio siromašan život. „Ali kao dječak i mladić bio je više nego uredan i točan u svemu", prisjećala se sestra Marija i dodala: „Sve su mu bilježnice i knjige odisale urednošću. Bio je izvana vrlo profinjen i lijepa, otmjena izgleda. U starijim godinama više nije gledao na svoju vanjštinu, jer je sav bio

orijentiran samo na ljepotu duše." Ova je sjećanja na svoga brata p. Ruperta pok. gospođa Marija pripovijedala uršulinki s. Klaudiji Đuran.

Cipele sjaje od čistoće

Bratska ljubav p. Ruperta očitovala se i u sasvim konkretnim prigodama u samostanskom životu. Pripovijeda p. Smiljan Kožul: „1988. godine, nakon Božića, pošao sam u Krapinu pomagati našim patrima u blagoslovu kuća gdje je tada na službi bio i p. Rupert. Trebalo je obilaziti zagorske brege pješice u župi Petrovsko, a osim toga pao je snijeg koji se brzo otopio pa je bilo bljuzgavice i blata. Posljednjega dana vratio sam se kasno u samostan veoma umoran s blatnim cipelama. Od umora ih te večeri nisam imao snage očistiti, nego sam ih samo stavio ispred vrata odgodivši čišćenje za sutradan. Ujutro, spremajući se za povratak u Zagreb, pođoh si najprije žurno očistiti cipele, kad ono iznenađenje: cipele očišćene, sjaje od čistoće, stoje pred mojim vratima! Bio je to p. Rupert koji mi je u noći učinio tu uslugu koju mu do danas nisam zaboravio. A već mu je bilo 68 godina!"

„Pa taj svećenik gleda samo na druge!"

Pater Rupert je u svim mjestima, a pogotovo u Slavonskom Brodu bio poznat po svome biciklu kojim je obilazio bolesnike. Imao je neki stari bicikl. Njegovi prijatelji odlučili su mu kupiti novi. Dalje pripovijeda dr. Branka Majdandžić: „On je imao takvu starudiju od bicikla da smo nas nekoliko skupili novac i kupili mu bicikl. Ali nismo vidjeli da ga je vozio; znači da ga je nekome poklonio. Sve je poklanjao.

Bio je veoma skroman, cijenio je i živio evanđeosko siromaštvo. Zato se mom mužu, koji je prije bio daleko od Crkve, jako svidio pa je za njega rekao: 'Pa taj svećenik samo gleda na druge, a ne na sebe.' Njegov ga je primjer toliko potaknuo da se vratio Crkvi i kršćanskom životu."

„Svet svećenik u pravom smislu te riječi!"

S. Rozarija Pokupec, uršulinka, visoko je cijenila p. Ruperta kao redovnika: „Nad p. Rupertom sam se edificirala. U Slavonskom Brodu gdje sam živjela niz godina kao redovnica, znala je biti ljeti velika vrućina, a on je uvijek nosio redovnički habit. Kad sam ga vidjela, davao je dojam smirenog i pobožnog patra. Kad je nosio Presveto bolesnicima, uvijek je na biciklu imao "pušlek" cvijeća. To mi je otkrivalo njegovo poštovanje i pobožnost prema Presvetom Sakramentu."

A njegova brodska vjeroučenica Slavica ovako opisuje svoje dojmove: „Bio je svet svećenik u pravom smislu te riječi, pravi nasljednik Gospodina našega Isusa Krista. Samozatajan, voljeli smo njegove propovijedi u kojima je na kraju rekao i koju riječ nama, 'Djeci Marijinoj'. Uvijek je bio na raspolaganju u ispovjedaonici, i to satima. Nježno je ljubio Presvetu Djevicu pa je tu ljubav prenio i na nas."

Želio je služiti, a ne se nametati

O. Zvjezdan Linić u govoru na pogrebu p. Ruperta biranim riječima istaknuo je njegov lik kao redovnika: „Mi ćemo ga franjevci zapamtiti po nenametljivosti i jednoj uglađenoj finoći. S poštovanjem je pristupao svakom, pa i najmlađem bratu. Gotovo da se može reći poput svetog Franje i njego-

vih uputa: želim da svaki brat može raspolagati sa mnom kao gospodar sa svojim slugom. To se istinski osjećalo u pristupu oca Ruperta svakom bratu. Želio je služiti a ne se nametati. Nije htio nikoga povrijediti. Pored sve ustrajnosti za Božje i nastojanja da se ostvari ono što Bog hoće, sačuvao je uvijek bratsku ljubav. U tome će ostati u dragoj uspomeni. Svojom je uslužnošću i ljubavlju znao iznenaditi: moglo ga se često vidjeti i kao mlada i kao starijeg franjevca kako pere hodnike, čisti sobu nekom bratu, poslužuje bolesnika, čisti cipele braći. Pranje nogu na Posljednjoj večeri bilo je za Franju izazov na poniznu ljubav prema svima, a pater je Rupert to tako vješto ostvarivao."

P. Rupert za vrijeme liturgijskog slavlja u franjevačkoj crkvi u Slavonskom Brodu

Premještaji i rastanci

Kao poslušni redovnik tijekom svoga svećeničkog i redovničkog života p. Rupert je službovao u raznim mjestima sjeverne Hrvatske kamogod ga je već redovnička poslušnost slala. I svagdje je kao Božji čovjek i svećenik ostavio duboki trag u srcima i dušama vjernika kojima je bio poslan. Njegove su premještaje vjeroučenici i vjernici za koje je pastoralno skrbio, doživljavali sa žalošću.

S. Blaženka prisjeća se kad je p. Rupert prvi puta odlazio iz Slavonskog Broda 1958. g. za Kloštar Ivanić: „Doživjeli

smo to jednostavno kao da nam je bio oduzet. Plakali smo za njim. Ono što je posijao p. Rupert u našim dušama donijelo je kasnije ploda. Nekoliko djevojaka je nakon mature izabralo redovničko zvanje i otišle su u samostan." Slično se prisjeća s. Klaudija, uršulinka: „Kad sam započela 3. r. gimnazije, p. Rupert je bio premješten iz Slavonskog Broda u Kloštar Ivanić. To sam duboko osjetila kao gubitak dobroga prijatelja i svetog katehete. Uvijek sam ga smatrala svetim čovjekom. I dalje sam išla na vjeronauk i franjevcima i uršulinkama, ali drugi su oci imali drugačiji stil."

P. Rupert kao da je nešto naslućivao o svome skorom svršetku. Dragica Sadlo sjeća se oproštaja s njime 1991. kad je odlazio u Našice koje su bile posljednje njegovo zemaljsko odredište: „Bili smo na klanjanju i ostala sam zadnja s namjerom da ga upitam hoće li ići u Međugorje, a već se bilo nadvilo zlo nad Hrvatskom. Rekao mi je da bi rado išao, ali će to odgoditi za drugu prigodu. Potom je nadodao: 'Molite se za mene, a ja ću se moliti za Vas i do viđenja u nebu.' Bio je to moj posljednji susret s njime i ujedno oproštaj na ovoj zemlji."

Ovu je sliku (reprodukcija Angelusa od Millet-a) p. Rupert darovao jednom svome vjeroučeniku u Slavonskom Brodu za nagradu i koji ju je do danas sačuvao kao dragu uspomenu

SJEĆANJA REDOVNIČKE SUBRAĆE

U pripremanju ovoga životopisa zamolili smo i redovničku subraću za njihova sjećanja i uspomene na p. Ruperta. Neki su od njih duže ili kraće s njime boravili u pojedinim samostanima gdje je bio na službi. Mnogi koji su ga poznavali i s njime zajedno radili na njivi Gospodnjoj već su otišli s ovoga svijeta. No, i izjave još živuće njegove redovničke braće puno govore o tome kako su ga vidjeli njegovi najbliži.

Samaritanac koji traži unesrećene

O. Gordan Propadalo: „Za vrijeme moga jednogodišnjeg boravka u Slavonskom Brodu (1990.-1991.) p. Rupert je dva puta godišnje dolazio iz Krapine obići bolesnike i osamljene po Slavonskom Brodu i okolici. S ruksakom na leđima, na biciklu ili bez njega, išao je već poznatim putovima do onih potrebnih. Svakodnevno zauzet tim poslom znao je biti izvan samostana od jutarnjih sati do navečer kako bi u što kraćem vremenu što više bolesnika obišao i donio utjehu onima koji su je trebali i očekivali. Bio je samaritanac koji traži unesrećene žrtve da ih okrijepi i zbrine. Kao gvardijan zamijetio sam da nije ništa trebao i ništa tražio. Svima je bilo znano da s predanjem i neumornošću radi svoj uobičajeni posao. Bio sam s njime i u Našicama posljednjih mjeseci njegova života. U življenju redovničkog života i dužnosti ne može mu se naći niti jedan prigovor. Tijekom svih naših zajedničkih boravaka zapazio sam da je rado boravio u zatvorenoj crkvi u večernjim i noćnim satima. Nije se bojao; neki se boje noću sami biti u crkvi, ali on ne. Bio je familijariziran sa svetim prostorom. Upravo je volio biti u crkvi. Nakon napornog i iscrpljujućeg dana u praznoj

i polutamnoj crkvi, uz treptanje 'vječnoga svjetla', nalazio je svoj odmor i mir. U nekoliko sam ga navrata oko ponoći zatekao u crkvi, u Brodu i kasnije u Našicama. Kad sam ga zamijetio, malo sam se u prvi mah i prestrašio. Crkva mu je bila omiljelo boravište, a znao je u njoj ostati i do sitnih sati."

Živio je u svijetu Božje prisutnosti i zauzetosti za duše

P. Gordan nastavlja: „Nije puno mario za svoj vanjski izgled, niti općenito za vanjštinu. Na račun toga mogao se čuti i pokoji komentar, ali se na njih nije obazirao. Živio je u svome svijetu, a to je bio svijet Božje prisutnosti i zauzetosti za duše. S tim je bio zarobljen do te mjere da je za sve drugo bio odsutan; bolje je reći, sve drugo, iako mu nije bilo nepoznato, nije ga posebno zaokupljalo. U svojim je propovijedima bio jednostavan, ali blizak i neposredan. Znao se poslužiti doživljajima i primjerima iz svog pastoralnog iskustva, a rado je koristio poruke iz života svetaca i suvremenih tragalaca za Bogom. Pater Rupert sigurno nije bio karijerist, nije se borio da nešto bude, ili da nešto znači, ili da se po bilo čemu ističe. Bilo je to daleko od njegova osnovnog nutarnjeg raspoloženja, a ono se sastojalo u osjećanju malenosti, skromnosti i nevrijednosti. U svakom premještaju, a bilo ih je dosta u njegovu životu, pater Rupert je gledao volju Božju koju je vršio vedro i rado. U njegovu životu je evanđeosko siromaštvo bilo veoma naglašeno i zamjetljivo. Kao uzoran redovnik nije posjedovao ništa posebno. Bio je krajnje siromašan. Ni na što navezan. Iznutra u srcu posve slobodan. Bio je subjektivno zahvaćen Kristom, iznutra cjelovit, Božji čovjek. S lakoćom se selio, jer nije imao ni materijalnih dobara: koju knjigu i redovničko odijelo i to je bilo sve."

Zračio je nutarnjom vedrinom, bio je uistinu čovjek herojskih kreposti

„Uz sve pastoralne poslove, ponekad iscrpljujuće, nije propuštao moliti božanski časoslov i krunicu", nastavlja dalje o. Gordan. „Kad bi imao nešto slobodnog vremena posvetio ga je čitanju i razmatranju. Imam dojam da je bio u stalnom dodiru s Bogom i u nekoj vrsti trajnog razmatranja. To je postalo njegovom 'drugom naravi'. Sjećam se: u Našicama, dok su agresorski avioni nadlijetali gradom, a mi trčali u samostansko sklonište da se zaštitimo od granata, p. Rupert nas je okupljao u podrumu da se zajednički molimo. Bio je veliki molitelj. U odnosu prema redovničkoj zajednici i zajedničkom životu nije bio konfliktna osoba. Naprotiv. I kad je bio sasvim nevin, znao bi reći: oprosti. Za objedom je rado komunicirao s braćom, ali na tih, blag i nenametljiv način. Nikad ga nisam čuo da bi u nekom razgovoru podigao glas. Govorio bi o svojim pastoralnim doživljajima, o novostima u Crkvi i svijetu. Rado je čitao vjerski tisak pa je bio upućen u događanja u Crkvi; sve što se ticalo vjere i vjerskih zbivanja bilo je područje njegova interesa. Iz tih okvira nije izlazio. Niti sam ga čuo, niti si ga mogu predstaviti da bi se zanimao za mondene stvari kao što su nogometne zvijezde ili popularni pjevači. Dakako, bio je domoljub i puno je molio za svoj narod i domovinu, posebice u nevoljama domovinskog rata. Nije bio čovjek ogovaranja, zavisiti, profanosti. Sve mu je to bilo ne samo strano, nego i odvratno. Zračio je nutarnjom vedrinom, jednostavnošću, nenametljivošću i trajnom povezanošću s Bogom. Bio je uistinu čovjek herojskih kreposti. Zapravo ne znam za njegove duhovne slabosti. Mi, obični smrtnici, koji puta bismo za nj rekli da je bio možda malo neobičan, koji puta možda i malo nerealan i zanesen. Ali, takvi su pomalo, svaki na svoj način, svi Božji ljudi."

Na pameti mu samo kako spašavati duše

Franjevački samostan u Slavonskom Brodu – pogled s druge strane Save

O. Ante Perković: „Poslije moje prve sv. Pričesti poželio sam biti ministrant. U to vrijeme došao je u samostan u Slavonski Brod p. Rupert, koji me je s radošću primio. U prvom susretu on mi je izgledao vrlo neobično svojom pojavom, osmjehom, glasom i pogledom. Blagi osmjeh i pogled odavali su radost i dobrodošlicu te ulijevali odmah povjerenje i opuštanje napetosti zbog nesvakidašnjeg susreta. Glas potpuno usklađen s rečenim jasno je davao do znanja da pričam s ne-'običnim' čovjekom, tim više što je bio, kao i uvijek u habitu. Ubrzo sam upoznao franjevca kojemu je na pameti samo naviještanje spasenja Božjeg i Njegove slave. Marno je pisao i crtao propagandne, navjestiteljske i poučne plakate koje je stavljao na ulazu u crkvu za pojedine blagdane, vjeronauk ili nešto drugo. Dominiralo je uvijek Srce Isusovo. Sa sobom je uvijek nosio sliku Srca Isusova, a posebno u ispovjedaonicu. Pokornike je poticao da ljube ovo Srce, ali ih je znao koji puta i prekoriti: kako ga mogu vrijeđati ako ga ljube. Uvijek mu je bilo na pameti kako spašavati duše. To je shvaćao kao svoj zadatak i poslanje."

„Ljubav nije ljubljena"

O. Gracijan Biršić: „Bio sam njegov ministrant u Koprivnici kada je bio ondje na službi. Davao je često sličice nama ministrantima, a na poleđini jedne koju mi je bio poklonio

svojim je rukopisom napisao poznatu rečenicu svetoga Franje: „Ljubav nije ljubljena." Nije bio čovjek od mnogo riječi, nije trošio puno riječi na nevažne stvari. Za njega nije postojala politika ili druge svjetovne stvari. Bio je nadasve pobožan čovjek. Dok je studirao teologiju bio je dobar student. Pričalo se među subraćom da je bio predviđen da doktorira iz moralne teologije kod profesora Živkovića. Tema mu je trebala biti: moralni problemi u Tolstojevu romanu 'Ana Karenjina'. Međutim, on se nije u tome snašao, tako da od doktorata nije bilo ništa. Kad je bio u mlađim godinama znao se koji puta i našaliti. Imali smo jednog bogoslova koji je imao nadimak Žan, a već onda je puštao dugu kosu. Zbog toga smo ga znali zadirkivati pa smo tako jednom u rekreaciji razgovarali kada će se Žan ošišati. Pater Rupert je u šali dodao: 'Kad završi petogodišnji plan'."

Doživljavao sam ga kao o. Antu Antića

O. Branimir Kosec: „Htio je izaći svakome u susret, bio je veliki molitelj. Svagda je molio i puno meditirao, često i noću. U Krapini, u samostanu na hodniku na prvom katu, imamo male udubine kao male kapele s pogledom na crkvu. On je redovito molio u prvoj kapeli blizu svetohraništa. Koji puta sam primijetio da nije spavao u krevetu nego onako na stolici. Bio je pokornik. Rado je ispovijedao, ali je držao distancu od pokornika i nikad mu nije gledao u lice. Bio je diskretan u ispovijedi, a kad je ispovijed završila nakon što je čovjeka pomirio s Bogom, kao da ga nikada nije vidio, odmah je sve zaboravio. No bio je pažljiv kod ispovijedanja, znao je upozoriti: pazi na ovo, pazi na ono. Doživljavao sam ga kao o. Antu Antića. Kasnije kad sam vodio župu u Zapolju, a on bio u Cerniku, češće sam ga molio za

ispomoć, pogotovo za prvi petak. Rado se odazivao, nikada mu nije bilo teško; čim bi došao odmah je ušao u crkvu i sjeo u ispovjedaonicu. Znao je veoma lijepo pripremiti i djecu i odrasle za ispovijed, pogotovo kad su bile zajedničke ispovijedi."

Nakon operacije prva misao na Euharistiju

O. Ivan Damiš: „S p. Rupertom sam se susreo prvi puta u Cerniku kad sam bio u novicijatu, a i pater je bio tada ondje na službi. Pripovijedao nam je kako je želio otići u vojsku kao svećenik, a ne kao bogoslov, kao lakše će se tako snaći da potajno slavi sv. misu. I ta mu se želja stvarno ispunila. Koliko je cijenio Euharistiju potvrđuje i ovaj događaj. Kad je operirao čeljust u bolnici u Slavonskom Brodu, a slomio ju je u Krapini pavši s bicikla na povratku s pohoda bolesnicima, bio sam prvi koji sam ga posjetio kad se upravo budio iz narkoze. Prva njegova misao i žarka molba koju mi je uputio bila je da mu donesemo sv. Pričest. Njemu također moram zahvaliti za svesrdnu pomoć koju mi je prvi iskazao u rješavanju nekih mojih problema. Nakon što je otišao iz Slavonskog Broda u Krapinu, na molbu brodskih župnika povremeno bi dolazio u Brod obilaziti bolesnike i pomagati u ispovijedanju. S koliko je požrtvovnosti to obavljao pokazuje i ovaj događaj: 1988. g. još prije podne na Badnjak je ispovijedao u brodskoj crkvi, a onda je poslije podne žurio na vlak da do večeri stigne u Krapinu i bude ondje za Božić."

Žar za dobro bližnjega

O. Vatroslav Frkin: „Bio sam s p. Rupertom neko vrijeme u samostanu u Slavonskom Brodu. Njegovu duhovnost i nje-

gov lik bismo mogli okarakterizirati jednom riječju: revnost. Revan je bio u pobožnosti prema Srcu Isusovu i prema Majci Božjoj. Ako je itko u našoj provinciji bio izraziti štovatelj Srca Isusova, onda je to bio p. Rupert. Osim službenih molitava tj. Časoslova što smo kao redovnici obavljali, često smo obojica znali po samostanskom hodniku, na njegov prijedlog, izmoliti zajedno cijeli ružarij, tj. sve tri krunice. Bio je uvijek raspoloživ za svetu ispovijed, tkogod ga je to tražio. Neumoran je bio u pronalaženju i obilaženju bolesnika, pogotovo u bolnici. U ono vrijeme, još je bio komunistički režim, neki su doktori negodovali i smatrali to pretjeranim, koji puta mu i sprječavali pristup, ali je on ipak pronašao načina da dođe do bolesnika. Međutim, jedan dio liječnika visoko je cijenio tu njegovu revnost. Obilazio je bolesnike po cijelome gradu, također i izvan grada, pogotovo za prvi petak. U Brodu je koristio bicikl pa ga se moglo u svako doba dana vidjeti kako se vozi i znalo se da ide u pohod bolesnicima. O duhovnim stvarima uvijek je bio raspoložen pričati. Bio je to čovjek koji je od jutra do navečer živio po Božjemu. Bio je veoma savjestan u pripremanju propovijedi. Do zadnjega je pisao i skicirao ono što će vjernicima reći. Često smo i zajedno razgovarali o pojedinim primjerima koje je potom marljivo bilježio i upotrebljavao ih u svojim propovijedima. Premda to nije isticao, vidjelo se da je samozatajan i da je znao i postiti, pogotovo kad se radilo za obraćenje pojedine duše. Nije poznavao odlaganje kad se radilo o dobroj stvari. Odmah se davao u akciju, za njega nije bilo zapreke. To je pogotovo vrijedilo kada se radilo o bolesnicima ili dijeljenju sakramenata. O političkim stvarima nije razgovarao. Za njega se može reći da je živio u „psalmima i hvalospjevima". Uživao je u razgovoru o duhovnim temama, upravo je plivao u tome. To je bila njegova stvarnost. Neki su smatrali da je bio prerevan i

da je time iskakao iz osrednjosti. Revnost njegova nije poznavala ni granice ni vrijeme, pogotovo kad se radilo o bolesnicima. Ako se tu i tamo moglo činiti da je „prerevan", to je bilo njegovo subjektivno uvjerenje koje nije sadržavalo nikakvu zlu namjeru i ništa loše. On je to radio iz ljubavi i revnosti, a ljubav ne poznaje zadržavanje. Kod njega se vidio samo žar za dobro bližnjega."

Obilazio osamnaest zaselaka da bi pobudio vjerski život

O. Venancije Mihaljević: „Bio mi je vjeroučitelj u Vukovaru dok je ondje bio na službi. U ono vrijeme se vjeronauk predavao još u školi, a onda je došla zabrana pa se vjeronauk preselio u crkvu. P. Rupert nam je na satove donosio slikovnice, mape i ostali materijal što se u ono poratno vrijeme našlo, da nam što više i na slikovan način približi sadržaje vjere. Istodobno je bio kapelan u Bogdanovcima pa je onamo redovito išao nedjeljom služiti sv. misu. Zanosno je propovijedao. Bio je pobožan, čedan, a u svećeničkim činima veoma sabran. Neko sam vrijeme službovao u Kloštru Ivaniću pa mi je bilo poznato što je sve p. Rupert načinio u Lupoglavu i Kloštru Ivaniću da bi pobudio vjerski život u toj najkomunističkijoj ivanićgradskoj općini gdje je čak jedna četvrtina odraslih bila u partiji. Organizirao je i molitve po kućama pa su se stariji sastajali na te molitvene susrete. Bilo je tamo nekih 18 sela koje je p. Rupert marno obilazio. I ondje je savršeno organizirao apostolat bolesnika. U postkoncilskom vremenu imali smo krizu zvanja u provinciji, ali smo je Bogu hvala prevladali. Uvjeren sam da je u tome mnogo pomogla i molitva p. Ruperta, kako za njegova života na zemlji tako sada još više njegov zagovor odozgor."

Redovničke kreposti i svećeničke obveze živio radikalno

P. Mirko Mataušić: „Prvi put sam susreo p. Ruperta još kao ministrant i sjemeništarac u našem samostanu u Samoboru u drugoj polovici pedesetih godina. Držao je duhovne vježbe samostanskoj zajednici. Nakon toga u Zagrebu, dok sam bio student teologije, p. Rupert je cijeloj zajednici držao duhovne vježbe. U svoje je nagovore tada uplitao crtice iz života nekog izvanredno zauzetog svećenika, zvao se o. Mateo, koji je sav izgarao u brizi za duše. Usjeklo mi se u sjećanje da se zanosno identificirao s tim likom. Među redovničkom subraćom kružile su o p. Rupertu poneke duhovite anegdote. Tako se pripovijedalo da je znao, vraćajući se noću kući s pastoralnih dužnosti od posjeta bolesniku, moliti brevijar u svjetlu lampe na biciklu kojega je gurao uza se, jer se bojao da ne će izvršiti svoju molitvenu obvezu prije ponoći. Čuo sam o njemu da je uz uobičajene discipline posta i nemrsa u našem redu, sam sebi nametnuo obvezu da u neke dane u tjednu, čini mi se srijedom i petkom, živi samo o kruhu i vodi. Opće je poznata u provinciji i od subraće vrednovana s poštovanjem njegova požrtvovnost kao apostola bolesnika u Slavonskom Brodu, o čemu ima mnogo svjedoka. Kao provincijal nisam imao s njim nikakvih problema, da bih se njime morao posebno baviti. Kod svake sam vizitacije razgovarao sa svakim članom provincije, pa tako i s p. Rupertom. Sjećam se da sam na svaki upit o njegovu mogućem premještaju u drugi samostan, ukoliko bi trebalo, što obično za poglavara nije lagan razgovor, kod p. Ruperta nailazio na apsolutnu spremnost, bez ijedne riječi prigovora ili bilo kakve primjedbe.

Posljednjeg dana njegova života, kad sam ga posjetio u bolničkoj sobi u našem samostanu na Kaptolu, ostavio je na

mene sasvim drugačiji dojam. Bez ikakve potištenosti zbog bolesti, bio je pokretan, dapače dobro raspoložen, upravo radostan. I taj posljednji susret u vedrini u pozitivno svjetlo stavlja i one anegdotske elemente njegova života. Te elemente treba shvatiti kao nastojanje p. Ruperta da se potpuno preda svom zvanju i poslanju. Očito je želio živjeti redovničke kreposti i izvršavati svećeničke obveze radikalno, najbolje kako ih je on tada shvaćao i koliko su mu njegove tjelesne, duševne i intelektualne snage dopuštale."

Unutrašnjost Franjevačkog samostana na Kaptolu u Zagrebu gdje je p. Rupert boravio za vrijeme studija teologije od 1942. do 1948. g.

Treći dio

REVNI KRISTOV APOSTOL

Nakon opisa duhovnoga lika patra Ruperta i glavnih vrlina kao redovnika, slijedi prikaz plodova njegova bogatog duhovnog života, a to je njegov mnogostruki apostolat. Brojna su područja apostolskog rada patra Ruperta; svagdje je ostavio duboki trag, posijao sjeme koje je donosilo mnoge plodove. Bio je vjeroučitelj, propovjednik, traženi i cijenjeni ispovjednik, voditelj ministranata, revni širitelj pobožnosti Srcu Isusovu i Majci Božjoj, promicatelj katoličkog tiska, davatelj duhovnih vježbi, pučki misionar, duhovni vođa, karitativni djelatnik. Ali nadasve bio je apostol bolesnika ili, kako su ga nazivali, anđeo umirućih. Sve je to bio pater Rupert i u svakom poslu koji je radio unio je cijeloga sebe, dušom i srcem, predano, revno kao da samo to radi. Prikazat ćemo korak po korak svako od tih apostolskih područja na kojima je uvijek dolazio do izražaja heroizam njegove ljubavi prema Bogu i bližnjemu.

Franjevački samostan i crkva u Vukovaru
gdje je p. Rupert bio na službi od 1951. do 1955. g.

ZAUZETI VJEROUČITELJ

Revnost p. Ruperta u širenju kršćanske vjere i njenih moralnih načela posebno je dolazila do izražaja u njegovu radu kao vjeroučitelja. Svi koji smo bili njegovi vjeroučenici osjećali smo ovo: pater Rupert je bio zauzeti, revni, gorljivi vjeroučitelj. No, da se ne govori samo općenito, tu su svjedočanstva njegovih bivših vjeroučenika koji ga i danas, nakon pola stoljeća, imaju živo prisutnoga pred očima kao da im i danas izlaže istine sv. vjere na jednom od svojih brojnih satova vjeronauka.

Kao da hodam za samim Isusom

Gospođa Maja Vizi, rodom iz Vukovara, grada koji je bio jedno od prvih mjesta službovanja p. Ruperta, poslala nam je iz Njemačke 1999. g. gdje sada živi, svoja sjećanja na p. Ruperta: „Pater Rupert mi je bio vjeroučitelj u trećem razredu osnovne škole u Vukovaru. Bilo je to 1952. g. Ostao mi je u ugodnoj uspomeni. Naročito jedan doživljaj neću zaboraviti dok sam živa. Bila je korizma i priprava za Uskrs. Čim je ušao u razred, (te se godine vjeronauk držao u školi), nakon molitve uputio se prema ploči. Uzeo je kredu u ruku i narisao dva srca. Jedno s desne, a drugo s lijeve strane. Dok je risao srca pitao nas je, što mama radi u kući da ona ljepše izgleda kako bi što dostojnije dočekali Uskrs. Odgovorili smo: 'Sprema!' Nastavio je dalje pitati: 'Što mama treba kako bi spremila kuću?' Opet smo odgovorili: 'Kantu, metlu, krpu, vodu…' To je sve pater Rupert narisao u lijevo srce i rekao: 'Ovako izgleda naše srce prije ispovijedi. Prilično neuredno. Takvo srce ne smije dočekati Uskrs, moramo ga očistiti. Kako

P. Rupert provodi trenutke odmora na obali Dunava u Vukovaru

kuća izgleda nakon spremanja?' Tada smo opet nabrajali, a pater Rupert je risao u desno srce. Prozor sa zastorom, na sredini stol sa stolnjakom, oko stola stolice, a kroz prozor probijaju zrake sunca. I zaključio je: 'Ovo je spremljena kuća za doček Uskrsa. Takvo mora izgledati naše srce nakon ispovijedi da možemo dostojno dočekati Uskrs.' Ta dva srca smo i mi učenici nacrtali u naše bilježnice. To je bio zadnji vjeronauk u školi. Poslije su ga vlasti zabranile i vjeronauk se predavao u crkvi, kamo sam onda išla zajedno s mojim godinu dana mlađim bratom. Pater Rupert je jako zanimljivo predavao pa su ga djeca rado slušala. Znao se i šaliti, pa ako netko misli da je bio neki 'drveni svetac', taj se vara. Ali ipak bio je ozbiljan i pobožan. Kad bi on vodio pobožnost križnoga puta, bio je to za mene poseban doživljaj. Činilo mi se kao da hodam za samim Isusom."

Kao da je u razredu Isus - ne vidiš ga ali osjećaš da je tu!

Vjeronauka u školi u Vukovaru koji je predavao p. Rupert sjeća se i dr. Tomislav Mišir, liječnik u Osijeku. Svoje kratko sjećanje objavio je u svojoj knjizi o Vukovaru: „Franjevac pater Rupert je visok, mršav, crnokos, srednje kratko ošišan, lijep čovjek, blage riječi i lagano nasmiješen, s naočalama, čovjek laganih pokreta. Svaki učenik je ustao i rekao kako se

zove, a pater Rupert je svakoga smiješeći se pozdravio kao da je ovdje samo zbog njega." [1]

Ove svoje sažete uspomene o p. Rupertu koje je objavio u svojoj knjizi, dr. T. Mišir proširio je u naknadnom razgovoru: „Bio mi je vjeroučitelj u 1. razredu osnovne škole 1951/52., a vjeronauk se tada još predavao kod nas u školi, premda je već vladao komunistički režim. Pred sobom ga tako živo vidim kako nama prvašićima nadasve zorno govori o biblijskim temama. Imao je topao izraz lica, tople oči, a mimika i gestikulacija su bile savršene. Bio je umjetnik riječi. Vjerovao je u ono što nam pripovijeda, a i životom je svjedočio. Vidjelo se na njemu da to nije naučena uloga. Od mnoštva biblijskih činjenica stvorio je jednu zanimljivu priču, unio se u nju kao da se sada zbiva. Uz živu gestikulaciju dočaravao nam je biblijska zbivanja i učinio ih zornima i zanimljivima. Plijenio je pozornost te smo ga netremice slušali i gledali cijeli sat. Još se danas sjećam nekih biblijskih tema koje nam je tako uvjerljivo tumačio. Govorio je čitavim svojim bićem. Da sam bio npr. kakav Afrikanac koji ne zna njegov jezik, dovoljno bi bilo samo gledati ga kako uvjerljivo govori i tumači, i razumio bih ga. No, iz cijele njegove pojave zračila je ljubav i toplina, a to je nas djecu privlačilo pa su svi ostajali na vjeronauku, čak i oni koji nisu bili katolici. Svakome je od nas znao ime, što je nama malima puno značilo da nas osobno poznaje i uvažava. Kad je on bio u razredu kao da je Isus bio s njime, ne vidimo ga, ali osjećamo da je tu, s nama.

I partijac direktor i ostali profesori, od kojih su mnogi došli iz partizana i bili grubi u ophođenju, njega su veoma

[1] Tomislav Mišir, „NOVO DOBA" U VUKOVARU, Kronika jednog Vukovara, knjiga treća, Matica Hrvatska-Ogranak Osijek, 2007, str. 113–114

poštivali i prema njemu se uljudno ponašali; a on je svojom pojavom i ophođenjem znao u školi cijelu situaciju nekako omekšati, poboljšati. Bio je takav da bi i divljaka obratio. Oplemenjivao je okolinu u kojoj se kretao. U školu je unosio toplinu doma. Onda je došla naredba da se vjeronauk ne može više držati u školi. Direktor je to diskretno izveo upravo iz poštovanja prema p. Rupertu. Nije ga istjerao iz škole, nego ga je doveo u razred i rekao nama učenicima da nam p. Rupert ima nešto reći. A pater nam je samo prenio obavijest da od sada više nećemo imati vjeronauk u školi, nego u crkvi. I tako smo dalje nastavili ići na vjeronauk u crkvu. I dodao bih još kako su mi najljepši blagdani Božića bili upravo u Vukovaru dok je ondje boravio p. Rupert koji nam je te najdraže kršćanske blagdane svojom nazočnošću, revnošću i produhovljenošću još više uljepšao. Prošlo je već više od pedeset godina, a p. Rupert mi je sve do sada ostao u trajnom lijepom sjećanju, posebno njegova blagost i dobrota."

Već se u Vukovaru govorilo da je svetac

Svetački život p. Ruperta vjernici su zamjećivali već u Vukovaru. Gospođa Maja Vizi nastavlja svoja sjećanja: „Naš Vukovar je zimi obilovao kišom, snijegom i ledom. Po takvom nevremenu je najčešće pater Rupert vodio sprovode. Tada još nije bilo autobusa pa su svećenik i cijela povorka s pokojnikom išli pješice do groblja i natrag. Pokojnika bi vozili iz kuće na groblje koje se nalazi u starom dijelu Vukovara. Koji put nije nitko išao osim patra Ruperta i jednog ministranta, najčešće je to bio moj mlađi brat. Sprovod bi redovito išao iz kojeg prigradskog naselja. Trebalo je hodati, a s neba lije kiša ili pada snijeg. Nisu se imali kamo skloniti, već su polako dostojanstveno hodali, pjevali i molili cijelim putem. Na

P. Rupert na Dunavu u Vukovaru

povratku bi znali biti potpuno mokri i promrzli.

Pater Rupert je bio dobar ispovjednik. Iz njegove se ispovjedaonice nije brzo izlazilo. K njemu bih išla samo povremeno na ispovijed, jer sam već imala svoga ispovjednika. Ali to je bio poseban doživljaj kod njega se ispovijedati. Neki su već u ono vrijeme za njega govorili da je svetac. Često su ljudi dolazili naručiti pjevanje molitve u čast sv. Antunu 'Ako čudo tražiš gle', za svoje potrebe. Ta se pjesma kao zagovorna molitva pjevala kod oltara sv. Antuna, a to je zaduženje često dobio pater Rupert. Pjevao je radnim danom nakon mise u sedam sati. Imao je ugodan glas, pa smo ga rado slušali.

Približio se i dan kad je pater Rupert dobio premještaj pa je morao otići iz Vukovara. Bilo nam je svima žao, jer smo se na njega navikli. Kad je došao taj dan, svi smo se s njim oprostili, brat s ministrantima, ja s pjevačicama i mama s Trećim redom sv. Franje. Kad smo došli kući, mama je rekla: 'Pa i on je čovjek, plakao je na rastanku i bilo mu je žao'. Na žalost više ga nikad nisam vidjela. Tada nisam ni slutila da je to bio naš posljednji rastanak na ovoj zemlji."

Sva sredstva da se istine vjere približe mladima

Vjeroučenici p. Ruperta dobro se sjećaju da je rado upotrebljavao sva didaktička sredstva kako bi istine svete vjere što bolje objasnio i približio mladim dušama. Časna sestra

Blaženka Perković iz Slavonskog Broda prisjeća se: „Nakon posljednjeg vjeronauka u školi 1950. g. u kojem nas je kapelan pripremao za prvu sv. Pričest više nije bilo vjeronauka u školi. Naši franjevci u Slavonskom Brodu nastavili su u samostanu držati vjeronauk i pripravu za prve sakramente. Nakon nekoliko godina došao je p. Rupert pa nam je on dalje predavao vjeronauk. Sjećam se divnih slika koje su prikazivale evanđeoske prizore koje je on kao vjeroučitelj držao u ruci kao jedino tada didaktičko sredstvo." A njezin brat, franjevac o. Ante Perković pridodaje: „Marno je pisao i crtao propagandne, navjestiteljske i poučne plakate koje je stavljao na ulazu u crkvu za pojedine blagdane, vjeronauk ili nešto drugo. Dominiralo je uvijek Srce Isusovo."

Udar milosti

Uršulinka s. Klaudija Đuran opisuje svoja sjećanja na svoga vjeroučitelja p. Ruperta u Slavonskom Brodu koji je imao odlučujući utjecaj na njezin duhovni život: „U mome osmom razredu osmogodišnje škole, nakon poduže pauze poslije krizme kad više nisam išla na vjeronauk, a nažalost ni u crkvu, moja kolegica Dubravka S. pozvala me da s njome pođem ocima franjevcima na vjeronauk. Pošla sam ali samo da njoj ugodim, ne znajući za Božje planove sa mnom. Bilo je to početkom šk. g. 1955./56. Taj mi je dan bio prekretnica u životu. Ništa ne sluteći što me čeka, ušla sam s njom u prostoriju gdje se imao održati moj prvi „zreli sat" vjeronauka. Prozor nasuprot vratima gledao je prema zapadu; sunce koje je upravo zalazilo tako me je zablještilo da sam od svega što sam u toj prostoriji ugledala vidjela samo obrise. U tom svjetlu vidjeh i obrise jednog svećenika kako moli. No, to što sam vidjela, bilo je dovoljno za čitav život. Svećenik,

Glavni oltar franjevačke crkve Presv. Trojstva u Slavonskom Brodu gdje je p. Rupert redovito služio sv. misu

a bio je to pater Rupert, imao je pobožno sklopljene ruke i blago nagnutu glavu. Bio je u sabranosti i molitvi prije vjeronauka i nije nas, vjerujem, niti zamijetio kad smo tiho ušle. Taj čas obasjala me je svjetlost daleko jača od sunčeve, jer sam u hipu spoznala: „Bog postoji! A što ti činiš od svoga života?" Sjele smo na prvo slobodno mjesto. Što je svećenik govorio, uopće se ne sjećam, samo znam da je istodobno sa svjetlom pala životna odluka: 'Nikada više ne propustiti nedjeljnu sv. misu!' Kolegica nije mogla niti naslutiti što se sa mnom zbilo u jednom hipu, a niti pater. Razmišljajući kasnije o ovom udaru milosti zaključila sam da mi ju je Bog udijelio upravo po molitvi i svetosti p. Ruperta koji se uvijek prije sata molio za vjeroučenike kojima će toga sata predavati vjeronauk."

Neizmjerna vrijednost sv. mise

Sestra Klaudija pripovijeda dalje svoja sjećanja: „Nastavila sam dalje pohađati vjeronauk. P. Rupert je na satovima vjeronauka govorio smireno, sabrano. Bio je vrlo čedan, samo se ponekad našalio i tu i tamo je pogledao po nama prisutnima, mladićima i brojnijim djevojkama. Bilo nas je oko dvadeset. Bio je dostojanstven i ozbiljan, ali naravan. Doživjela sam ga

kao blagog čovjeka. S vremena na vrijeme je tražio da netko kaže koju strelovitu molitvicu. To me je potaknulo na vježbanje u Božjoj prisutnosti u mojoj gotovo ateiziranoj sredini gdje sam živjela. Tako sam našla svoj 'uteg' za unutarnju ravnotežu, posebno u časovima kada sam za svoj vjerski život stradavala i kod kuće, a još više sljedeće godine kad sam krenula u učiteljsku školu.

Na samom početku mojeg obraćenja, p. Rupert nam je na jednom satu vjeronauka govorio o vrijednosti sv. mise. Još se i danas dobro sjećam kad je govorio: 'Ako bismo išli odavde do Jeruzalema na golim koljenima, ne bismo zaslužili toliko milosti kao što je dobijemo kod samo jedne svete Mise.' Budući da sam odmah imala veliko povjerenje u njega, uzela sam to za istinu. Istina, nisam mogla odmah posve shvatiti, ali sam osjetila da pater ima pravo. Tako mi je nedjeljna sv. misa bila izvor života, a potom je susret sa sestrama uršulinkama proširio moju živu želju i za dnevnom sv. misom i pričesti. Kasnije kao sestra vjeroučiteljica u brojnim satovima vjeronauka za djecu, mladež i odrasle te u raznim susretima i hodočašćima, ponovila sam taj svoj stav prema sv. misi, uvijek naglašavajući da sam to naučila od svetoga franjevca, p. Ruperta."

Temelj pravog prijateljstva može biti samo Isus

„Na satovima vjeronauka", nastavlja dalje s. Klaudija, „p. Rupert nam je govorio o posljednjim stvarima čovjeka, zatim o temama iz crkvene povijesti, o problemima nastanka svijeta i čovjeka, te sam to mogla koristiti u razumskoj obrani svojih stavova i svoje vjere. Sjećam se kako sam dubinski doživjela vječnost, pa i vječnost pakla kad nam je govorio o toj temi. Jedna njegova izreka s jednog sata vjeronauka du-

boko mi se usjekla u dušu: 'Prijateljstvo se može temeljiti samo na Isusu Kristu ukoliko želimo da bude pravo, nesebično, trajno. Ako Isusa nema među prijateljima, ono će se kadtad raspasti.' Kasnije sam se u životu uvjerila koliko je ta rečenica istinita.

Pod njegovim sam utjecajem razvijala svoje čvrste moralne stavove. Nakon osmogodišnje škole krenula sam u učiteljsku školu gdje nam je bilo zabranjivano ići u crkvu i na vjeronauk. Nekoliko puta tijekom školske godine znao me upitati: 'Kako naša učiteljica?' Osjetila sam da je molio za mene. Zahvaljujući njemu, imala sam snage ne samo ići redovno na sv. misu, nego trajno čak i na vjeronauk, iako sam se morala obazirati na sve strane da li me tko vidi i prati. I još jedna zanimljivost: franjevački je samostan u to vrijeme bio veoma siromašan, pa je pater molio ako možemo na vjeronauk donijeti nekoliko drvaca da se ogrijemo. Tako sam na svaki sat uspjela u „cekeru" donijeti desetak drvaca kao svoj prilog. Taj mi se njegov prijedlog svidio, jer se tako razvijalo zajedničarsko ozračje među nama, briga jednih za druge, jer drugih oblika vjerskog okupljanja nažalost tada nije smjelo biti."

Upijali smo njegove riječi kojima je oblikovao naše duše

Druga brođanka, Slavica Bišćan, ovako nam iznosi svoje nezaboravne uspomene na svoga vjeroučitelja: „Pater Rupert je bio naš vjeroučitelj, ispovjednik i duhovni vođa tri godine. Vjeronauk je održavao u crkvi, na koru, u sakristiji, već prema tome gdje je bilo mjesta. Bio je svet svećenik. Nekad smo se i nehotice htjeli vezati uz njega, ali on je to uvijek vješto izbjegavao i upućivao nas na Isusa i njegovu

Majku. Posebno je bio osjetljiv za nemoćne i bolesne koje je vrlo često posjećivao kako bi ih ispovijedao i donio im Isusa. Mi smo mladi mnogo dobili njegovim boravkom u Brodu. Kako u ono vrijeme nije bilo knjiga duhovnog sadržaja, pater Rupert nam ih je posuđivao iz franjevačke knjižnice. Bio je poseban, rado smo ga slušali, redovito dolazili na vjeronauk i upijali riječi koje nam je govorio i njima oblikovao naše duše."

Vjeronauk se održavao uvijek pred slikom Srca Isusova

Kao autor ovoga životopisa o patru Rupertu dodajem ovdje i svoja osobna sjećanja. Premda je prošlo već pedeset godina kako mi je bio vjeroučitelj, još uvijek mi je tako živ pred očima i prisutan mome duhu kao da ga sada gledam kako nas svojim žarom i poletom želi što bliže privesti Bogu, Isusu i štovanju njegova Srca. Upoznao sam p. Ruperta u Slavonskom Brodu u jesen 1955. g. na početku 8. razr. osnovne škole. On je tada upravo došao u Slavonski Brod na službu. Tri godine koje sam proveo u njegovoj blizini smatram velikom milošću koju mi je Bog udijelio u mome životu. Susreo sam ga na svome životnom putu upravo u doba koje je važno za svakog mladića; on mi je najprije svojim primjerom, a onda i cijelim svojim svećeničkim radom, savjetima i uputama bio pravi kamen međaš na mome životnom putu.

Redovito sam pohađao njegov vjeronauk kroz te tri godine. No nije to bilo samo pohađanje vjeronauka. Uz vjersku pouku poticao nas je na sakramentalni život pa je zato veoma inzistirao na čestoj ispovjedi. Bio je neumoran u prepo-

ručivanju čitanja duhovnih knjiga koje nam je velikodušno posuđivao iz samostanske knjižnice. Bile su to u ono vrijeme uglavnom sve predratne knjige, tek tu i tamo po koja knjiga novijeg datuma, ali ciklostilom objavljena kako je to pod komunističkom režimom jedino bilo moguće. Obično smo nakon vjeronauka išli u samostansku knjižnicu gdje je slijedilo razduživanje pročitanih knjiga i posuđivanje novih. Tako sam zahvaljujući njegovoj revnosti uspio pročitati mnoge lijepe knjige koje su mi došle u pravi čas u ruke, posebice knjiga Svjetlo planina.

Ono što je bilo posebno uočljivo na satovima vjeronauka p. Ruperta bila je slika Srca Isusova koju je uvijek sa sobom nosio i pred kojom se redovito odvijao vjeronauk. I ta tako simpatična i lijepa neobičnost davala je nekakvu puninu njegovom poučavanju i cijelom onom satu vjeronauka. Naš pogled bio je upravljen čas na njega i na ono što je govorio, čas je odlutao na sliku Srcu Isusova te smo u njegovu nastupu na neki način osjećali milosni odjek koji dolazi iz Kristova Srca i daje privlačnost njegovim riječima.

Naslov za Bibliju: Bog je ljubav

Ima nešto što mi je sve do danas ostalo duboko utisnuto u sjećanje. Objašnjavajući nam na jednom satu vjeronauka kako je nastala Biblija, među ostalim nam reče: „Kad bih ja pisao Bibliju za naslov bih joj stavio ove riječi: Bog je ljubav." Rekao je to tako uvjerljivo, s nekim žarom i dubokim osvjedočenjem da mi je i danas još tako živ pred očima kad izgovara tu rečenicu. Puno godina kasnije sadašnji papa Benedikt XVI. u jednom od svojih prvih govora izrekao je istu misao:

„Cijela Biblija i njezina poruka može se sažeti u jednu rečenicu: Bog je ljubav".

Neko vrijeme nam je tumačio crkvenu povijest. I doticali smo se i teme Francuske revolucije. Naravno, u školi se to učilo na sasvim drugi način. Tek od njega smo, međutim, čuli pravu istinu. S puno hrabrosti usudio nam se opisivati i sve zlo što je Francuska revolucija učinila prema Crkvi i kršćanima.

Drugom prigodom na satu vjeronauka, konstatirajući sa žalošću kako je tada puno mladeži bilo lišeno vjerske pouke te hvaleći našu marljivost u pohađanju vjeronauka, za što je koji puta trebalo i hrabrosti, pohvalio nas je ovim riječima: „Vi ste cvijeće brodske mladeži!"

Sav trud p. Ruperta kao vjeroučitelja smjerao je ne samo da nam prenese vjersko znanje, nego i da nas uvede u dublji duhovni život te da nas potakne na duhovni napredak, da nas odgoji za prave kršćane.

Apostol katoličkog tiska

Sastavni dio vjeronaučne pouke p. Ruperta bila je duhovna lektira koju je davao na čitanje. Bio je neumoran u širenju dobroga tiska i poticanju nas mladih da čitamo duhovne knjige. S. Klaudija se prisjeća: „U to vrijeme mnogo sam čitala sve do čega sam došla, odbacujući, naravno, zlo štivo, a tražeći poticajno. To mi je mnogo koristilo da što bolje upoznam vjeru. A onda sam kod otaca franjevaca našla posudbenu knjižnicu. P. Rupert mi je odabirao knjige, i mislim da je svaka bila više nego pogođena te je nastavljala ili produbljivala ono što je on govorio na vjeronauku."

Unutarnje dvorište – klaustar Franjevačkog samostana u Slavonskom Brodu, prava oaza duhovnosti i nadnaravnosti za svakog vjernika i posjetitelja, mladog i odraslog

Apostolsko-molitvena zajednica „Marijina Djeca"

Nadahnute duhovnim vodstvom p. Ruperta i njegovim propovijedima, skupina od dvanaest djevojaka samoinicijativno je 1. svibnja 1957. osnovala molitvenu skupinu kojoj su dale ime Marijina Djeca. Bio je to indirektan plod apostolata p. Ruperta među mladima u Slavonskom Brodu. Jedna od djevojaka, Slavica, napisala je i pravila kojih su se sve nastojale pridržavati. U pravilima je stajalo da se svaki mjesec ide na svetu ispovijed, po mogućnosti svaki dan na svetu misu, da se moli krunica, čita Sveto Pismo. Pravila su donijele na uvid i odobrenje p. Rupertu koji je primijetio da nešto slično već postoji i spomenuo im Suradnice Krista Kralja, ali se nije posebno miješao u njihovu malu zajednicu. Imale su i svoj apostolat, a svakoga mjeseca pisale su molitvene nakane koje su bile izvješene na ulazu u franjevačku crkvu pa su se i ostali

vjernici njima pridruživali u molitvama. Na oglasu s molitvenim nakanama pisalo je: „Brate i sestro, svojom molitvom, žrtvom i odricanjem možeš i Ti biti apostol i osvajati svijet za Krista!" I taj je oglas sa slikom i nakanama koje su se svakoga mjeseca mijenjale, stajao na ulazu u franjevačku crkvu više od dvadeset godina: od 1958. do 1981. godine. P. Silvije koji je došao nakon p. Ruperta, samo je ohrabrio ove djevojke u njihovoj plemenitoj akciji i dodao: „Opipljivo sam osjetio da tu u Brodu nešto postoji". Snaga i plodovi molitve koju je p. Rupert u njima pobudio nisu se mogli sakriti.

Moda-čednost

P. Rupert je imao hrabrosti i javno u propovijedima i u osobnim susretima dići glas protiv nečednog odijevanja i nečedne mode. S. Blaženka dobro se sjeća njegove revnosti na tome području: „Došli su u to vrijeme u modu 'kimono' rukavi tj. haljine bez rukava. P. Rupert nas je ozbiljno upozoravao da tako odjevene ne dolazimo u crkvu pa nam se krojačica čudila da ljetni materijal mora šiti s 'tričetvrt' rukavima. Tako obučene smo dolazile u crkvu poslušne našem vjeroučitelju koji je od nas tražio čednost kako dolikuje kršćanskoj djevojci."

Osjetljivost p. Ruperta za čednost bila je prisutna posvuda. „U samostanskom dvorištu imali smo neke radove", prisjeća se o. Domagoj, „pomagali su nam mladići koji su dolazili k nama u crkvu. Tada su u samostanu već bile i časne sestre koje su vodile kuhinju te druge poslove. Kako je bila velika vrućina mladići su skinuli košulje i majice da mogu lakše prenositi zemlju. P. Rupert je to zapazio pa im je dao do znanja da zbog časnih sestara nije baš zgodno da budu bez gornje odjeće."

VELEMAJSTOR U RADU S MINISTRANTIMA

U samostanima gdje je službovao, pogotovo u svojim mlađim godinama, p. Rupert je, uz ostale svećeničke službe, bio zadužen i za rad s ministrantima; okupljao ih je, učio ministrirati i uvodio ih u revniji kršćanski život koji trebaju voditi kao poslužitelji oltara. Četvorica njegovih bivših ministranata ovako ga se prisjećaju.

Ministranti franjevačke crkve u Slavonskom Brodu na oproštaju s p. Rupertom 1958. g. prije njegova odlaska na novu dužnost u Kloštar Ivanić. U sredini dominira Srce Isusovo čiju sliku drži p. Rupert

Iz kvantiteta u kvalitet

„P. Rupert je bio velemajstor za rad s ministrantima", pripovijeda Josip Prudeus, prof. koji je 2008. g. proslavio 60. godišnjicu svoga neprekinutog ministriranja, a započeo je upravo u Franjevačkom samostanu u Slavonskom Brodu. „Prvo, uvijek ih je želio *što više* okupiti. Znao je da će makar mukotrpno iz kvantiteta postići i kvalitet. Uzimao je sve od reda što god mu se prijavilo. Majke je i bake nagovarao *„da mu malca"* pošalju da postane ministrant." Gospodin Prudeus i danas čuva molitvenik i sličicu što mu ih je p. Rupert poklonio za uspomenu prigodom svoga odlaska iz Slavonskog Broda.

Borba vragova za duše

O. Gracijan Biršić, redovnički subrat p. Ruperta, sačuvao je ovo sjećanje: „Bio sam njegov ministrant u Koprivnici kada je p. Rupert bio ondje na službi. Sjećam se da nam je, između ostaloga, čitao iz knjige *Cvjetići sv. Franje*. Još danas mi je ostala živo u sjećanju jedna od tih priča – cvjetića. Neki čovjek došao je u jedan grad i vidio pred gradskim vratima đavla kako spava. Ušao je u grad, došao do samostana i tamo vidio mnoštvo vragova koji oblijeću samostanske sobe. Čovjek je upitao svetoga Franju što to znači. Sveti Franjo je odgovorio: 'Onaj vrag koji spava, spava zato što su svi građani već njegovi, a tamo u samostanu, vragovi se bore za duše redovnika da ih osvoje, ali ne uspijevaju.' P. Rupert je davao često sličice nama ministrantima. Sjećam se tako da je na poleđini svojim lijepim rukopisom na jednu sličicu napisao poznatu rečenicu svetoga Franje: 'Ljubav nije ljubljena.' Kasnije sam doznao da je upravo tu rečenicu sv. Franje p. Rupert uzeo za svoje mladomisničko geslo."

U njegovoj prisutnosti razvijalo se moje zvanje

„Često me je pozivao da me uči ministrirati," prisjeća se o. Ante Perković, franjevac, rodom iz Slavonskog Broda. „Kako sam daleko stanovao, dao mi je i nešto jesti jer sam iz samostana morao odmah produžiti u školu. Malo me je poučavao, a zatim me više pustio da budem uz njega i povjeravao mi neke manje poslove, osobito zvonjenje u podne. Kasnije sam vidio da me je taj boravak u samostanu i crkvi zapravo prožimao nekom uzvišenošću i nadnaravnošću, što je postupno utjecalo i na moje opredjeljenje za svećeništvo i redovništvo."

Poticajne nagrade za ministriranje

Kao autor ove boigrafije i ministrant p. Ruperta dodajem i osobno sjećanje. Da bi ohrabrio ministrante i nagradio ih za njihov trud, p. Rupert je znao povremeno dijeliti i male nagrade. Bile su to ili sličice, ili veće slike iz katoličkih kalendara, ili kakva druga pobožna sitnica. Na prvi pogled sitnice, ali u ono poratno vrijeme kad se nije moglo mnogo devocionalija nabaviti, za nas su ministrante puno značile. Tako sam sve do danas sačuvao jednu lijepu sliku iz kalendara što mi ju je poklonio za Božić kao nagradu za ministriranje te godine. Često me pogled na tu sliku podsjeti i na p. Ruperta i na onu atmosferu duhovnosti koju je revni pater tada stvarao svojom pojavom i djelovanjem u Franjevačkom samostanu u Slavonskom Brodu.

Njegove su molitve i žrtve činile tolika čuda

Danku Tankosiću iz Slavonskog Broda u jednoj zgodi p. Rupert je posebno pomogao svojom molitvom i to ga je očuvalo od sličnog zla za cijeli život. Pripovijeda: „Za patra Ruperta, dok je boravio u službi u Slavonskom Brodu, slobodno se može reći: 'Živi svetac'. Živio je do kraja svoje svećeničko poslanje, živeći za druge, napose za bolesnike. Njegove su molitve i žrtve činile tolika čuda, ne senzacijska, nego tiha i skrovita. Kao potvrdu iznosim jednu zgodu iz mog osobnog života. Jednoga ljetnog dana, kada sam bio još dječak, dok sam išao gradom prema franjevačkoj crkvi na svetu misu, u blizini crkve napala me grupa huligana. Bez ikakvoga razloga počeli su me tući i srušili me na zemlju. Nikoga nije bilo u blizini. Dok su me tako tukli, odjednom je izdaleka nailazio neki čovjek i oni su se razbježali. Ja sam ustao krvav, poderane veste, s bolovima i takav sam otišao u crkvu. Kad sam došao u sakristiju, p. Rupert me upitao što mi se dogodilo i ja sam mu sve ispričao. On me odmah odveo u crkvu pred oltar sv. Antuna i svojim svećeničkim žarom molio je za mene. Od toga dana više me nikada nitko nije taknuo, niti je na bilo koji drugi način ugrozio moj tjelesni život. To je velika zasluga i moć molitve p. Ruperta koja mi i nakon toliko godina pruža zaštitu! Ovo je samo jedna mala i osobna uspomena na p. Ruperta koji je činio još mnogo veće stvari za Boga i čovjeka, ali mislim da je dovoljna da osvijetli njegov lik koji sigurno i u Nebu nastavlja svoje djelo moleći za nas koji smo još na ovozemaljskom putu da ustrajemo i sretno stignemo tamo gdje on već uživa blaženu radost i mir u zagrljaju Božanskog milosrđa!"

ŽARKI PROPOVJEDNIK

Apostolska revnost p. Ruperta dolazila je posebno do izražaja u njegovim propovijedima, kako za vrijeme redovnih sv. misa koje je služio po samostanskim crkvama gdje je službovao, tako i na pučkim misijama ili držeći duhovne vježbe i duhovne obnove. Kakav je pater Rupert bio kao propovjednik? Jedna riječ koja se spontano nameće i kojom bi se moglo okarakterizirati njegovo propovijedanje jest: žar. Znao je tako uvjerljivo govoriti o istinama sv. vjere da slušatelj nije mogao ostati ravnodušan.

Njegov dugogodišnji poglavar u Slavonskom Brodu o. Domagoj ovako se prisjeća p. Ruperta kao propovjednika i njegovih propovijedi: „Bio je veoma obazriv u propovjedi. Nikada nije predbacivao ili grubo korio svoje slušatelje, a u dužini propovjedi je bio vrlo umjeren. Propovjedi mu nikada nisu prelazile deset minuta. Rado je slušao propovjedi i ostale braće u samostanu. Znao je koji puta nešto i primijetiti, ali vrlo oprezno da nekoga ne povrijedi. Svoje je propovjedi pisao, za njih se dobro pripremao, ali nažalost nije nam ostalo ništa sačuvano."

Slično se prisjeća o. Gracijan Biršić: „Bio sam jednom s njime negdje na misijama. Sjećam se jedne njegove propovijedi o obiteljskim problemima. Veoma lijepo je govorio. Kao nadahnut."

A kako su njegove propovijedi doživljavali mlađi? Gospodin Josip Prudeus, profesor, nekadašnji njegov ministrant dobro pamti propovjedničke nastupe p. Ruperta: „O propovijedima patra Ruperta mogu reći samo jednu posebnost koju

nisam u nikoga od bar stotinu njih primijetio: pater Rupert je bio tako *precizni propovjednik* da bi odmah poslije Evanđelja iz rukava izvukao *nekakav džepni sat*, pogledao *u nj* prvi put, zatim još nekoliko puta i na zadnji pogled propovijed *bi bila gotova*. A propovijedi su mu bile vrlo, vrlo duhovne. Sav se *zanio*, sav se *zapalio*, sav se *zažario*, najradije bi slušatelje preklinjao da ga poslušaju, da se poprave, da budu bolji, da ne griješe."

Franjevački samostan i crkva u Čakovcu gdje je p. Rupert bio kapelan i vjeroučitelj od 1972. do 1973. g.

ISPOVJEDNIK UVIJEK NA RASPOLAGANJU

Marljivi ispovjednik

Posebna vrlina patra Ruperta kao svećenika i pastoralnog djelatnika bila je njegova spremnost i zauzetost u dijeljenju sakramenta sv. ispovijedi. Duboko je bio svjestan što znači za kršćansku dušu da živi u milosti, da bude pomirena s Bogom, a što joj jedino svećenik može omogućiti kroz sv. ispovijed. I zato je bio uvijek spreman da ispovijedi onoga tko je tražio pomirenje s Bogom. Ali ne samo to. Sam je tražio i obilazio one koji su bili potrebni duhovne utjehe i susreta s Isusom Spasiteljem po sakramentima. Njegovi pohodi bolesnicima nisu bili samo pobožni posjeti nego je u prvom redu bolesnika želio privesti Bogu, pomiriti ga s Njime i potom mu donijeti samoga Isusa u sv. Pričesti. Papa Ivan Pavao II. u jednom od svojih brojnih dokumenata

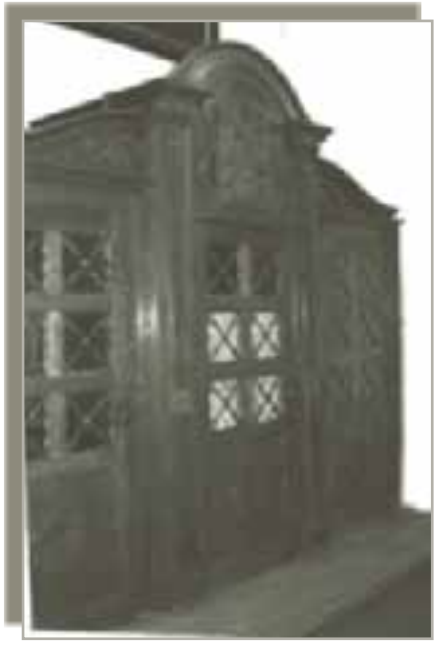

Ispovjedaonica u franjevačkoj crkvi u Slavonskom Brodu u kojoj je p. Rupert brojne vjernike pokornike pomirivao s Bogom

napisao je: „Najveći čin ljubavi što ga možemo iskazati bližnjemu jest da ga privedemo Isusu Kristu." Toga je pater Rupert u svome pastoralnom radu bio duboko svjestan.

Redovito je ispovijedao u samostanskim crkvama gdje je imao svoje redovne penitente. Osim toga, veoma su ga često svećenici zvali u svoje župe kada su bila godišnja ispovijedanja za blagdane ili za proštenja. Kronika župne crkve Gospe od brze pomoći u Slavonskom Brodu navodi ga kao stalnog ispovjednika na proštenišni dan svakoga osmog dana u mjesecu. Jednom je ispovijedao neprekidno sedam sati pa se u ispovjedaonici čak onesvijestio.

Kada je išao u Međugorje uvijek je ondje ispovijedao. Mnogi koji su zajedno s njime onamo išli posvjedočili su da je išao u Međugorje najviše radi toga da ondje ispovijeda. Svojoj sestri Justini povjerio je da su to prava čudesa Božje milosti u dušama koje doživljavaju vjernici ondje u ispovijedi, a kojima je kao svećenik želio u prvom redu na takav način pomoći.

Slika Srca Isusova i u ispovjedaonici

A kako su pokornici doživljavali p. Ruperta kao ispovjednika? Evo nekoliko izjava:

„Sve djevojke u Brodu koje smo pohađale vjeronauk u franjevačkoj crkvi išle smo redovito k njemu na ispovijed", kaže s. Blaženka. „U ispovijedi je bio ozbiljan i zahtijevan. U ispovjedaonici bi uvijek postavio sliku Srca Isusova."

„Moja je tetka išla nekoj vračari u Bosanski Brod zbog nekog problema sa susjedima", pripovijeda Dragica Sadlo. „Ali joj je savjest proradila pa je pošla na ispovijed p. Rupertu. Po

običaju pater je donio u ispovjedaonicu i sliku Srca Isusova. Čuvši kako je išla tražiti pomoć kod vračare, veoma žalostan, ovako ju je prekorio: 'Zar niste mogli doći pred tabernakul i tu moliti Isusa da vam pomogne, a vi idete od sotone tražiti pomoć!' Od te ispovjedi teti je posebno ostala u svijesti i sjećanju slika Srca Isusova koja ju je nekako još više učvrstila u odluci da nikada više ne ide vračari. P. Rupert je bio i moj ispovjednik i pomagao mi je u svim tim godinama u rješavanju mojih problema kojih je bilo mnogo. Naučio me je slušati glas Božji koji nam progovara kroz našu savjest."

„Bog mi ne može oprostiti koliko ja puno griješim!"

Marija Đuran ovako se prisjeća jednog od svojih susreta s p. Rupertom: „P. Rupert je često navraćao u našu kuću na Budainci u Slavonskom Brodu. Osim što je pohađao moju svekrvu koju sam dvorila, također je dolazio i zbog svoga bicikla kojega mu je moj svekar često popravljao. Ja sama imala sam jednu poteškoću. Nisam imala hrabrosti ići na ispovijed. Kad sam to spomenula patru kod jednog njegova posjeta, on me ohrabrio i pitao koji je razlog da se bojim ići na ispovijed. Rekla sam mu da mislim da mi Bog ne može oprostiti koliko puno griješim, pa sam mu sve ispričala. A on mi je rekao: 'Pa vi ste se sada ispovijedali'. I tako me je diskretno i lijepo priveo natrag k Bogu po sakramentu sv. ispovijedi. Tako je to bio dobar svećenik! Često izmolim 'Oče naš' i 'Pokoj vječni' za njega jer bio je to jedan poseban čovjek".

Ispovjednik svećenika

Mons. Nikola Kerčov koji je u isto vrijeme bio u Slavonskom Brodu kao kapelan kad i p. Rupert, pripovijeda: „Bio je tada najmlađi franjevac u Brodu. Isticao se pobožnošću kao ispovjednik. Uspostavljao je povezanost među redovničkim i biskupijskim svećenicima. Posebno je bio povezan s brodskim župnikom Vidom Mihaljekom i bio mu je duhovni vođa i ispovjednik. Surađivali smo. Često smo bili u razgovoru. On je bio iskren, otvoren, ali s gledanjem na stvarnost koje nije bilo usmjereno prema ovozemaljskom. Doživljavao sam ga kao revnog ispovjednika, ljudi su mu rado dolazili. Okupljao je mlade. Zalazio je u pastoralne probleme onoga vremena koji nisu bili laki."

Čitanje u dušama

„Često sam se ispovijedala kod p. Ruperta" - prisjeća se Slavica, jedna od djevojaka iz uže skupine mladih koje su provodile dublji duhovni život u zajednici zvanoj Marijina djeca u Slavonskom Brodu. „Sjećam se jedne ispovjedi kad sam pomislila kako sam sve rekla, a on je primijetio: 'Još malo razmislite, sjetite se...' Nisam se mogla sjetiti. No kada sam nakon mise izlazila iz crkve sjetila sam se što sam zaboravila. Imala sam dojam da je imao dar čitanja u dušama. Nakon gotovo dvadesetak godina slučajno sam bila kod njega na sv. ispovjedi. Bilo je to u Međugorju. Nije mi vidio lice, ali me poznao po glasu. Nisam mogla vjerovati! Pitala sam ga zna li tko sam, a on mi je rekao moje djevojačko prezime. Bio je to ujedno i moj posljednji susret s njim."

Svi su ga susretali kao Božjega sveca

S. Blaženka Dujmić, uršulinka, ovim nam riječima iznosi svoje sjećanje: „P. Ruperta sam upoznala još u Slavonskom Brodu 1955. godine. Išla sam k njemu na vjeronauk. Bila sam u 5. razredu osnovne škole. P. Rupert je vodio skupinu od pet djevojaka koje su željele u samostan. Možda je tu zaživjelo i moje zvanje jer smo p. Ruperta svi susretali kao Božjega sveca. I mene je znao upozoriti na čednost u odijevanju, odnosno na moje prekratke rukave koji nisu bili primjereni za dolazak u crkvu."

Velika zahvalnost za uvođenje u duboki kršćanski život

Hrvatska misionarka u Africi s. Mirjam Šurjan, uršulinka, kao srednjoškolka u Slavonskom Brodu našla je u p. Rupertu vrsnog duhovnog vođu i ispovjednika. U svojim sjećanjima na svoga dobrog duhovnika ovako nam piše iz daleke Afrike:

„Neizmjerno sam zahvalna o. Rupertu, što me je uveo u duboki kršćanski život odakle je niknula klica moga redovničkog poziva. Zbilo se to ovako: prijateljica Branka, nakon što je čitala primjere iz neke knjige koji su je potresli, rekla mi je da bi bilo dobro da obavimo generalnu ispovijed. Tako smo se ispovjedile kod p. Ruperta. I tada, ne znam je li to bilo odmah kod te ispovijedi, ili kod sljedećih, on me je potaknuo na često primanje sv. pričesti nedjeljom, a onda i svakodnevno. Tako sam obično odlazila na misu prije škole u franjevačku crkvu, a zatim odmah polazila u školu. P. Rupert je mnogo molio za svoje učenike i pokornike. To sam gotovo osjetno iskusila jer sam nakon te generalne ispovijedi i slje-

dećih primila puno milosti. Činilo mi se da su sve brane na bujicama Božje milosti otklonjene i da je Bog u moju dušu ulijevao obilje svoga svjetla i svoje dobrote zahvaljujući upravo posredovanju p. Ruperta."

Franjevački samostan i crkva u Klanjcu
gdje je p. Rupert bio na službi od 1973. do 1975. g.

DUHOVNI VOĐA I SAVJETNIK

Duhovni savjetnik

Usko povezano sa sakramentom pokore, u čemu je p. Rupert bio uvijek na raspolaganju i revan u njegovom dijeljenju, je duhovno vodstvo i spremnost da dade mudar duhovni savjet onima koji su mu se obraćali.

S. Klaudija, uršulinka, sjeća se kako se njezina majka u svemu obraćala p. Rupertu za savjet: „ Kada je majka bila već u godinama rekla sam joj da bi bilo dobro načiniti oporuku. Zastala je, ozbiljno me pogledala i potom rekla: 'O tome ću razgovarati s p. Rupertom!' Pojasnila mi je potom da on nju u svemu razumije i uvijek dobro savjetuje. Imala je u njega veliko povjerenje.".

Dr. Branka Majdandžić ovako se prisjeća svojih susreta s p. Rupertom: „Pater nije mnogo govorio. Ponekad je, obilazeći bolesnike u bolnici, samo navratio te mi ostavio ili neki tekst ili neku knjigu. Znao je odgovoriti i na pitanje koje mu nisam ni postavila. Tako je u jednoj mojoj nedoumici došao i bez riječi mi ostavio jednu duhovnu knjigu. U njoj sam našla odgovor na moje pitanje."

Bio je dar neba našem vremenu

Štefica Ćorak, aktivna članica Franjevačkog svjetovnog reda, u patru Rupertu našla je izvrsnog duhovnog vođu i savjetnika koji joj je pomogao pri odabiru njezina životnog poziva. Za ovaj životopis p. Ruperta poslala nam je svoj prilog iz

kojega se jasno vidi kakvu duhovnu veličinu su pojedini vjernici u njemu nalazili. Piše Štefica u svojim sjećanjima:

„'Bio je dar neba našem vremenu' – govorila je za p. Ruperta moja kuma Slavica koja me i upoznala davnih godina u Slavonskom Brodu s tim divnim, svetim uzornim svećenikom, njezinim duhovnim vođom, a koji ubrzo postaje i mojim duhovnikom. I uz njegovu pomoć postupno sam odabirala svoje životno zvanje. Polet naše mladosti bio je nezaustavljiv. Ideali visoko postavljeni. Životni pozivi mnogima neshvatljivi pogotovo u ono vrijeme kad je komunistički režim svim sredstvima pokušavao ateizirati cijelo društvo i javni život. Od mojih kolega i kolegica jedni su pošli u svećenički red, a djevojke u samostane kao redovnice. Većina je zasnovala obitelj što je i prirodno. A tek mali dio ostao u svijetu neoženjen ili neudana iz viših ideala. Ta svaki je od nas posebna zamisao Božja! Bitan je samo izbor pravog staleža u kojem nas Bog želi. I toga radi potrebni su razboriti, uzorni i sveti svećenici koji bi pomogli i u tom izboru. Jedan je od njih bio p. Rupert o kojem želim nešto više reći jer po svojem svetom življenju to i zaslužuje."

Putovi Božje Volje jesu zlatne, sunčane staze

„U radosti je p. Rupert služio i Bogu i ljudima", nastavlja dalje Štefica. „A taj žar za Boga Oca i Presv. Djevicu Mariju, Majku Isusovu i našu, prenio je na sve one koji mu za života bijahu povjereni od Gospodina. Pratio ih je na putu duhovnosti. Hrabrio i vodio kroz život radujući se i najmanjem napretku sve do svoje smrti… Ima neka čudna moć u dobrim i svetim ljudima. I poslije smrti javljaju se u mnogim sjećanjima, pa tako i u mojim uspomenama. Tko god je poznavao patra Ruperta slobodno može reći da je sretan što se susreo

s tako divnim i svetim svećenikom, koji je iskreno i istinski živio svoj poziv, svoje svećeništvo. Doista se takvim svećenicima treba diviti. Ali i slijediti njihov put kroz prostor i vrijeme u kojem živimo, ne mrmljajući, ne prigovarajući križevima i volji Božjoj, ne nametući se drugima sa svojim zahtjevima. Jednostavno živjeti život po svetom Evanđelju! Jer Bog najbolje zna što je za koga najbolje. 'Dok smo na putovima Božje volje, idemo zlatnim, sunčanim stazama' često je govorio pater Rupert. Vjerujem da su njegove staze doticale same visine plavoga Neba. Za njih se sve žrtvuje, za njih se i pod križem lakše putuje!"

Poziv za suradnju u spašavanju duša župe Lupoglav

O tome kako je p. Rupert usmjerio Šteficu prema njenom sadašnjem životnom zvanju, ona piše ovako:

„I tako listam stara požutjela pisma tražeći pismo p. Ruperta, koje me usmjerilo u mom odabiru. Tada sam još bila u Sl. Brodu, a on u Kloštru Ivaniću. A od 1961. g. nastanih se u Zagrebu gdje nastavih svoj duhovni hod i rast.

Sve je počelo u Sl. Brodu gdje smo uz pomoć p. Ruperta nas nekolicina djevojaka, željnih dubljeg duhovnog života osnovale malu zajednicu *'Marijina djeca'* čiji sam i ja bila član. Tu se učilo mlade živjeti život po kršćanskim načelima naglašavajući sve vrijednosti života. Ali i upozoravalo na mnoge poteškoće koje nas neće mimoići. I zato moram naglasiti kako u vrijeme moje mladosti živjeti Isusovo Evanđelje u svijetu nije bilo baš lako. Dapače bilo je olovno teško. Vladalo je komunističko bezboštvo. A zemlja je vapila za vjerom, nadom i ljubavi. Proljeće živo-

ta naprosto se gasilo. Trnje je gušilo dobra djela. I sve nas je manje i manje Božju dobrotu svjedočilo. 'Svetost je asimilacija Gospodina Boga! Ona je atom, zraka koja se vraća Suncu Isusu Kristu!' snažno mi zazvoni u uhu riječ p. Ruperta iz jednog njegova pisma. Hoće li potamniti zraka, pomislih, pri nailasku problema? Potužih se duhovnom vođi p. Rupertu. Pisah mu pismo i ubrzo stiže odgovor iz Kloštra Ivanića od 3. XI. 1958. g. Navodim ovdje samo nekoliko njegovih misli.

'… Duše dok su na putovima Božje volje, idu zlatnim sunčanim stazama… Zar vam, o zaručnice Isusova, nije Spasitelj najdraži na križu? Zar i vi ne ljubite Božansko srce nada sve? Dakle! Isus dobri… želi da nas posve zaokupe veliki interesi Kraljevstva Vašega i moga Kralja…'

Na kraju toga pisma koje je usmjerilo moj život, p. Rupert me poziva na duhovnu suradnju u njegovom teškom pastoralnom radu koji mu je u Kloštru Ivaniću bio povjeren. Bila mu je dodijeljena susjedna župa Lupoglav koju naziva 'jednom od najgorih župa u zagrebačkoj nadbiskupiji'. Poziva me da se molim i žrtvujem za te ljude od kojih su mnogi daleko od Boga pa među ostalim piše: 'Eto, ja vam to živo stavljam na srce… Tu imate 1.200 duhovne djece – radi se o jednoj župi bez svog stalnog svećenika! Radite za njih! Prinosite pokoru uz dozvolu ispovjednika! Milostinju koju dajete bilo komu, namjenjujte za njih! Naročito preporučujte Gospodinu bolesne, da se pomireni s Bogom presele gore! A i djecu – u vezi s vjeronaukom… To je jedna od najgorih župa u zagrebačkoj nadbiskupiji! Dajte se udubljujte u tajnu Križnoga puta: Jer je po svojem svetom Križu otkupio svijet!'"

Za života putokaz, poslije smrti svijetli i pokazuje Put Istine i Života

„I tako romone riječi u mojim sjećanjima, odvija se film življenja… I osjećam kako me Duh životvorac potiče da pišem o ljudima, koji nam za života bijahu putokazi, ali i poslije smrti svijetle i pokazuju Put Istine i Života. Oni su mala sunca koja i danas svijetle. Jer sveti i dobar svećenik ne samo da je biser, već pravi i dragocjeni dar Neba! Takav je bio i p. Rupert Rozmarić. Velikim zanimanjem pratio je svaku dušu, svakoga čovjeka kojega mu Bog posla na njegov životni put. Govorim to iz osobnog iskustva. I naglašavam: bila mu je dana milost da se rodi u mnogočlanoj obitelji gdje se molilo, radilo i Boga iznad svega ljubilo. Zato nije čudo što se u mladom Hermanu-Rupertu rađala želja i urodila plodom, da svoj život posveti Bogu i braći ljudima čiji su plodovi toliki" - završava Štefica svoja sjećanja.

Franjevački samostan i crkva u Cerniku gdje je p. Rupert bio na službi od 1969. do 1972. g.

TAJANSTVENI SVIJET ONOSTRANOSTI

Pater Rupert, veoma osjetljiv za sve što je nadnaravno, kao da je živio na granici ovoga i onoga svijeta. Rado je čitao djela kršćanske mistike i duhovnih pisaca koji o tome govore. Cijeli njegov život revnog i savjesnog svećenika bio je u stvari uronjen u nadnaravni svijet. Po ustrajnoj molitvi i postu koji je prakticirao bio je blizak duhovnom svijetu te stoga ne čudi da su mu se ljudi obraćali i u situacijama koje su za obične vjernike bile nerješive.

Vraćen mir u jednu obitelj izmučenu čudnim pojavama

Zanimljiv događaj pripovijeda mons. Nikola Kerčov iz Osijeka koji je u isto vrijeme službovao u Slavonskom Brodu kada i p. Rupert u svome prvom mandatu od 1955. do 1958. godine. Mons. Kerčov bio je kapelan u tada jedinoj brodskoj župi i bilo mu je to prvo mjesto službovanja nakon ređenja. Župnik je bio odsutan nekoliko dana pa ga je u svemu zamjenjivao. Tako mu tih dana dođe jedna žena s molbom da svećenik dođe u njihovu kuću da je blagoslovi i obavi molitve jer se čudne stvari u njoj događaju. U kući nešto lupa, škripi, posebno po noći tako da cijela obitelj, a imaju troje djece, ne mogu spavati. I to stanje traje već dva tjedna. Svi su već na rubu živaca, gotovo izluđeni od tih neobičnih i zastrašujućih pojava. Kapelan je obećao da će netko doći, ali tek navečer. Dalje nastavlja mons. Kerčov: „Kako sam bio mlad svećenik i tek zaređen, bez posebnog iskustva, nisam se usudio poći sam

u tu kuću pa sam zamolio patra Ruperta da pođe samnom te da zajedno izvidimo što se to zbiva i pomognemo koliko se bude moglo. P. Rupert se rado odazvao te smo obojica pošli navečer poslije devet sati biciklima toj obitelji koja je stanovala na periferiji Broda, negdje na Vijušu uz Savu. Iako je p. Rupert rekao da također ne zna što bi to moglo biti, imao sam povjerenje u njega jer sam znao da nećemo ići u neke magije jer smo svećenici. Cijela je obitelj bila kod kuće u očekivanju našeg dolaska. Otac srednjih godina - radio je na željeznici, njegova majka, pa žena i troje djece. Žena nam je do u detalje ispričala što se zbiva već petnaest dana: lupa, škripanje u krevetu, pogotovo kad pođu na počinak, tako da noću uopće ne mogu spavati. Zbog takvog stanja ne mogu niti jesti, a u cijeloj kući je neka uznemirenost itd. Rekli smo im da tome može biti nekoliko razloga. Ili je neki pokojnik umro u toj kući i trebaju mu molitve pa sada takvim znakovima traži da se za njega moli, ili se možda netko bavi zazivanjem duhova, tj. spiritizmom pa se sada i vrag umiješao. P. Rupert je stvar veoma ozbiljno shvatio. Sa sobom smo ponijeli Veliki obrednik i p. Rupert je molio onu molitvu kardinala Stepinca koja se nalazi u Obredniku, predviđenu za takve nejasne situacije. Nismo, dakle, vršili egzorcizam jer za to nismo niti bili ovlašteni, nego smo samo molili tu molitvu. I kad smo počeli moliti i kad je p. Rupert izgovorio riječi: „Ja te zaklinjem u ime Krista Gospodina!", odjednom se pojavila velika buka, kao neki bijes. Kad smo blagoslivljali vodu i svijeću, opet se pojavilo lupanje. Pa kad smo nakon toga škropili prostoriju svetom vodom, opet veliko lupanje u krevetu. Rastavili smo krevete i sve daske razdvojili, našli nismo ništa neobično. Onda je p. Rupert, misleći da se možda radi o nekom pokojniku koji treba molitve, rekao glasno da ako treba molitve neka udari tri puta po petnaest udaraca. Malo smo

pričekali i stvarno je udarilo točno toliko. Onda smo ponovno postavili pitanje, ali malo drugačije. Naime ja sam znao za jednog pokojnika koji je umro, a bio je iz toga dijela naselja. Pater Rupert je opet pitao: ako je ta osoba (spomenuo je ime i prezime) živa, dajte znak, ako je mrtva, ne lupajte. Ostala je tišina. Veoma čudne stvari. U kući je tada bila prisutna i jedna susjeda koju je, kada je vidjela što se sve događa, to toliko potreslo da je sljedećih dana završila u bolnici. Ukućani su nam potom priznali da su se prije nego su počele te neugodne pojave bavili spiritizmom i postavljali pokojnicima slična pitanja. Kao zaključak našeg pohoda bio je ovaj: rekli smo im da se više ne smiju baviti takvim stvarima, tj. zazivati duhove, da trebaju dati odslužiti sv. misu, da se dođu ispovijedati i da se mole. I ako se te pojave i dalje nastave, onda neka ponovno dođu pa ćemo stvar ozbiljnije uzeti u obradu. Recept je naš bio molitva, sakramenti, sveta misa. Oni su stvarno poslušali, svi su se potom išli ispovijedati kod p. Ruperta i nastavili su jedan pravi kršćanski život, svake nedjelje na sv. misu, molili su u obitelji. I te se neugodne pojave više nisu ponovile. Na nas dvojicu taj je događaj i susret s tajanstvenim svijetom onostranosti, čega smo bili svjedoci, veoma djelovao pa niti ja, niti p. Rupert, koji mi je to kasnije sam priznao, nismo te noći mogli spavati od uzbuđenja i teškog dojma koji je događaj na obojicu ostavio. Ali Bogu hvala, pomogli smo toj obitelji onako kako smo kao svećenici mogli i bili dužni pomoći i stvar se smirila."

Molitva pomogla opsjednutoj ženi

Drugi zanimljiv slučaj dogodio se također u Slavonskom Brodu, kako nam pripovijeda Dragica S. Doveo muž svoju ženu u samostan s molbom da netko od svećenika moli mo-

litve nad njom jer joj se teške stvari događaju. Kako je p. Rupert bio kod bolesnika, zamolili su jednog drugog patra koji je to doista pokušao. Kad je započeo molitvu, žena je počela urlati i otimati se. Pater nije znao što i kako dalje. U to je došao na biciklu p. Rupert te vidjevši što se događa, nastavio je moliti nad tom ženom. Četiri su je čovjeka jedva držala jer se snažno otimala. Ali pater Rupert je samo molio i na kraju uspio smiriti svojom molitvom ženu te se ona vratila u normalu.

Znakovi s drugoga svijeta

I svojim vjeroučenicima pater Rupert je nastojao što više približiti nadnaravni svijet i u onim ozbiljnim dimenzijama.

Crkva Srca Isusova na obali Tibera u Rimu u kojoj je smješten muzej znakova iz čistiliša

Na jednom satu vjeronauka izložio nam je sadržaj neke francuske knjige koju je napisao jedan kardinal. U knjizi su opisani i ilustrirani predmeti iz raznih samostana i župa diljem Europe kao vidljiva materijalna svjedočanstva što su ga duše iz onostranosti, uglavnom iz čistilišta, ostavile prigodom svojih ukazanja pojedinim osobama; redovito su to bili tragovi na raznim predmetima, namještaju, klecalima, molitvenicima. Mogu se tako vidjeti pougljeni otisci prstiju, plamene

ruke, otisci cijeloga dlana i drugo. Sve je to bilo u knjizi bogato ilustrirano fotografijama koje nam je pater Rupert pokazivao i živo tumačio. Na nas vjeroučenike ostavilo je to dubok dojam. Svi sakupljeni predmeti izloženi su u posebnom muzeju koji je u tu svrhu ustanovljen u Rimu, a nalazi se još i danas u sklopu male neogotičke crkvice Srca Isusova na obali Tibera, između hrvatske crkve sv. Jeronima i ulice Conciliazione koja vodi prema Vatikanu. Kada sam kasnije kao student došao u Rim, potražio sam taj muzej. Posjetio sam ga i stvarno je sve ondje bilo onako kako nam je pater Rupert tako dojmljivo prikazao i tumačio. Taj je muzej odmah na početku, prigodom njegova otvaranja koncem 19. stoljeća, posjetio i sam Papa Leon XIII. Muzej i danas postoji i moguće ga je posjetiti.

Predmeti u vitrini povezani sa znakovima čistilišta u muzeju u Rimu. (Fotografija iz 2008.)

SPASAVANJE ZALUTALIH

Duhovno skrbiti za duše, bilo da se radilo o zdravima ili bolesnima, za p. Ruperta je značilo u prvom redu nastojati pomiriti čovjeka s Bogom kroz sv. ispovijed; trudio se obratiti čovjeka, potaknuti onoga koji je možda već poodavno prekinuo vezu sa Stvoriteljem da se vrati u Očev zagrljaj. Želja mu je bila zalutale privesti na pravi put, pogotovo one koji su već na kraju života. I sve je to činio unatoč raznim neugodnostima i poteškoćama koje je ne rijetko imao u tome apostolskom radu. Božja je milost preko njega djelovala, koji puta, i indirektno na korist duša, a da toga nije bio niti svjestan. Tomu su pridonijele sigurno mnoge njegove molitve i pokore koje je prikazivao za obraćenje duša.

Kroz njegove me riječi milosna zraka pogodila u srce

Pripovijeda jedna brodska liječnica: „Bila sam se udaljila od Boga i od Crkve i u tome stanju sam provela više od deset godina. U takvoj udaljenosti susretala sam samo poteškoće. Došla sam u velike životne probleme. Jednoga jutra nešto me ponukalo i otišla sam na misu u franjevačku crkvu. Ušla sam upravo kad je p. Rupert, koji je služio sv. misu, propovijedajući izgovarao ove riječi: 'Zar je puno što Gospa od nas traži? Post petkom o kruhu i vodi i izmoliti Vjerovanje i pet Očenaša'. Osjetila sam toga časa jedan snažan udar u srce, gotovo fizički, i počela sam plakati. Kad je izgovorio te riječi mene je stvarno milosna zraka pogodila u srce i ja sam se ponovno vratila Bogu i Crkvi. Bio je to po-

četak moga novoga obraćenog života. I u tom mome novom duhovnom životu imala sam dosta stvari koje mi nisu bile jasne, željela sam nekoga pitati, a nisam imala koga. Jednoga dana dok sam bila dežurna u bolnici, pater Rupert, obilazeći bolesnike, navratio je u moju kancelariju i ostavio mi jednu knjigu a da ga to nisam tražila. Knjiga je imala naslov „Mistični život milosti". I čitajući knjigu našla sam odgovor na moja pitanja. Ujedno mi je u dušu ulazio veliki mir kad se to događalo. Bog mi je preko patra Ruperta poslao odgovor, a da on toga i nije bio svjestan."

Muž spašen od samoubojstva

Gospođa K. iz Slavonskog Broda imala je muža alkoholičara i nevjernika. U bjesnilu znao joj je čak i svete slike porazbijati i pobacati. Bio je veoma težak. Jednoga dana kaže joj da želi počiniti samoubojstvo. Želi skočiti u Savu. Morali su ga danju i noću čuvati. I nastavlja dalje gospođa K.: „Bila sam već sva iscrpljena. Pozvala sam p. Ruperta da mi dođe i on se veoma brzo odazvao. Još u dvorištu ispričah mu kakav je problem u kući i da mi se muž hoće ubiti. U to muž izlazi iz kuće i ide ravno prema patru (a prije je bio nevjernik) i suze mu u očima. Kaže mu: 'Pater Rupert, mene nešto vuče da počinim samoubojstvo, a znam da to ne valja. Ne mogu se više tome odupirati.' P. Rupert ga samo potapša po ramenu i reče: 'Hajdemo u sobu.' Odoše oni u sobu, bili su unutra možda pet minuta. Izlaze, a pater Rupert i mene potapša po ramenu te kaže: 'Nikada on ne će više pomisliti na samoubojstvo. Sada možete mirno spavati'. Tako je i bilo. Moj je muž umro prirodnom smrću 1997. godine. Do smrti nikada više nije pomišljao na samoubojstvo niti je to spominjao. On se, hvala Bogu i

p. Rupertu, potpuno obratio. Pater Rupert mi je još rekao da idem odmah kupiti sliku Srca Isusova i Srca Marijina. Nakon par dana došao je ponovno pa je cijelu našu obitelj posvetio Srcu Isusovu i Marijinu. Tako se mir i pravi vjerski duh vratio u moju obitelj."

Franjevački samostan i crkva u Koprivnici gdje je p. Rupert bio kraće vrijeme na službi nakon ređenja

VJERA JE BEZ DJELA MRTVA

Uz prvotnu svrhu svoga svećeničkog djelovanja tj. pomirenje duša s Bogom po svetim sakramentima, pater Rupert nije ostajao ravnodušan niti prema materijalnim potrebama tolikih siromaha koje je susretao te kao pravi Božji čovjek, koji do kraja živi Evanđelje, nije zanemario ni vršenje tjelesnih djela milosrđa. Obilazeći brojne bolesnike po kućama često je nailazio na mnoge slučajeve velikog siromaštva, prave bijede ne samo duhovne nego i materijalne. I pomagao je prema svojim mogućnostima.

P. Rupert na crkvenom godu u Garčinu 1957. gdje je pomagao ispovijedati

Što dobije to podijeli potrebnima

„Obilazeći tako bolesnike", pripovijeda Dragica S. iz Broda, „obitelji su mu znale darovati hranu, osobito u vrijeme svinjokolja. On je taj dar često darovao prvom siromašnijem bolesniku za kojeg je procijenio da mu je potreban. Bilo je slučajeva kada je, tražeći bolesnike, zalutao i umjesto bolesnika našao siromašne beskućnike s malom djecom koji su živjeli u kolibama od kukuružnjaka. O tom je onda obavijestio članove Franjevačkog svjetovnog reda koji su se za njih pobrinuli."

S. Konradina Oreški sjeća se također p. Ruperta i njegove osjetljivosti za potrebe siromaha: „Patra Ruperta sam poznavala dok sam bila na službi u Slavonskom Brodu. Znalo se da je veoma volio siromahe i brinuo se za njih. Darove koje je na jednoj strani dobio, običavao je odmah podijeliti potrebnima. Svi su ga poznavali po njegovom starom biciklu koji je bio iskićen cvijećem kad je nosio Presveti sakrament bolesnicima."

Drva, ugljen, hrana, madraci – sve za siromahe

Kornelija Kramer iz Slavonskog Broda, u čiju je obitelj p. Rupert često zalazio jer je imala bolesnu majku, prisjeća se brojnih zgodica u kojima je došla do izražaja njegova osjetljivost za potrebe siromaha: „Obilazio je siromahe, bez obzira na vjersku pripadnost, pa čak i nevjernike. Nosio im je hranu koju je znao dobiti od drugih. Jednom sam ga vozila autom nekoj siromašnoj obitelji. Nosi on svoj poznati ruksak, a u njemu sve neke boce, pa i nešto drva što mu je dao gvardijan. Potom mi reče da još mora navratiti vlč. Marku Majstoroviću u župu Duha Svetoga, jer mu je on obećao dati nešto ugljena. I kad smo sve to prikupili idemo prema nekoj livadi izvan grada. Bila je večer, jesensko doba. Na livadi ruševna kuća. Ulazimo, mrak, nema svjetla. U nekoj trećoj prostoriji, a sve je to bilo zagrađeno nekim dekama, nalazimo starca kojega je pater Rupert redovno obilazio, nosio mu hranu, a sada mu evo donio čak i ogrijeva. Na toj istoj livadi stanovala je i jedna siromašna žena, nevjernica koja patra Ruperta nije puštala u kuću. Ali on joj je veoma često stavljao najlon-vrećicu s hranom na ogradu pred kućom i ona bi je, naravno, uzimala. Jednom smo vozili madrace koje je pater uspio od nekoga isprositi za jednu siromašnu obitelj, a koji nisu bili katolici. On je jednostavno išao u susret čovjeku, njegovim duhovnim

i materijalnim potrebama ne obazirući se na vjersku pripadnost. Ono što je dobivao od drugih to je dijelio potrebnima. Za sebe nije ništa zadržavao. Privukao je puno ateista koji bi znali reći da, ako ima pravih svećenika, to je onda on. Kad nam je obitelj bila u bilo kakvoj potrebi, zamolili smo ga da nas preporuči sv. Antunu, što je rado činio. Odlazio bi pred njegov oltar, koji puta i veoma rano ujutro i ondje molio ili otpjevao poznate molitve 'Ako čudo tražiš gle'. I pomoć je stizala."

Spašeni prašćići od smrzavanja

Marija Đuran iz Slavonskog Broda prisjeća se ove zgodice: „Kad je p. Rupert navraćao u našu kuću pozivali smo ga da s nama jede, ali je uzimao samo malo. Jednom smo ga pozvali na večeru jer smo pekli ribice na roštilju. Nakon što je malo uzeo upita: 'Možete li mi malo spakirati'. Naravno, nije to uzeo za sebe nego je odnio nekome siromahu."

U Kloštru Ivaniću jedna se obitelj i danas sjeća jedne njegove dosjetljive usluge. Bila je zima, a svinja im se oprasila. Opasnost je bila da mali prašćići uginu od hladnoće. Pater Rupert je slučajno navratio u njihovu kuću i oni mu se usput potuže na ovu nepredviđenu situaciju. Ništa ne govoreći, vrati se u samostan i donese im električnu grijalicu, koju oni tada nisu imali. Tako su prašćići bili spašeni od smrzavanja.

Izuzetno prožet Božjim Duhom

S.Valentina Milovec ovim riječima opisuje svoje dojmove o p. Rupertu i njegovoj ljubavi prema bližnjemu: „Pater Rupert je bio izuzetno prožet Božjim Duhom. Bio je duša molitve i žrtve, neumoran za druge. Neumoran i ljeti i zimi, mo-

kar i gladan, ali raspoloživ za usluge. Uvijek na biciklu pjevajući i s cvijetom: znalo se da nosi Presveto, da ide bolesniku. Svojom jednostavnošću osvajao je druge. Za svakog je imao utješnu riječ. Znao je pronaći ljude koji su bili spremni svoj suvišak dijeliti s drugima. Pronalazio je osamljene, povezivao ih i pomagao im da osmisle svoju samoću i svoj život."

P. Rupert (drugi zdesna u prvom redu) u Garčinu 1957. na crkvenom godu gdje je sa subraćom franjevcima pomagao u pastoralnom radu

Četvrti dio

MISIONARSKO DJELOVANJE U LUPOGLAVU

Nakon službe u Slavonskom Brodu pater Rupert je 1958. g. poslan na službu u Kloštar Ivanić. Osim redovitih redovničkih obaveza u Franjevačkom samostanu bila mu je povjerena pastoralna skrb za susjednu župu Lupoglav koja tada nije imala svećenika. U Lupoglavu su u to vrijeme komunizam i bezboštvo imali duboke korijene. Ljudi se bili otuđeni od Crkve. Župnika su nakon rata protjerali iz župe i pokušali ga ubiti. Deset godina pater Rupert je orao tu njivu uz mnoge teškoće, razočaranja i poniženja.

P. Rupert, revni pastir duša u Lupoglavu i Kloštru Ivaniću

Danas je Lupoglav drugačiji. Župa ima svoga stalnog župnika. Crkva nekad zapuštena i trošna jer nije bila u funkciji, sada je uređena. Vjerski život je na visini. Da je Lupoglav danas to što jest, sigurno treba dobrim dijelom zahvaliti i desetgodišnjem apostolskom trudu i naporu patra Ruperta, a i njegovim molitvama koje sada iz vječnosti Bogu prikazuje za ovu župu za koju je toliko toga žrtvovao. Od raznih izjava što smo ih prikupili iz toga razdoblja svećeničkog života p. Ruperta, posebno se ističu tri svjedočanstava suvremenika iz vremena boravka p. Ruperta u Kloštru Ivaniću. To je vlč. Mijo Pavlaković koji je tada kao mladi svećenik službovao u susjednoj župi, potom brat-laik franjevac Josip Lacković kojemu je p. Rupert bio vjeroučitelj u tome mjestu i časna sestra Benedikta koja je u to vrijeme bila u službi u Kloštru Ivaniću.

Obnovljena župna crkva u Lupoglavu danas gdje je p. Rupert u odsutnosti župnika obavljao pastoralnu službu kroz deset godina

Za polnoćku umjesto božićnih pjesama pogrde, uvrede i pljuvanje

Nakon svećeničkog ređenja, vlč. Mijo Pavlaković započeo je svoju svećenički službu 1962. u Brckovljanima, susjednoj župi kraj Lupoglava. Kako je u to vrijeme p. Rupert bio ondje na službi, veoma često se s njime susretao i bio svjedokom njegovog herojskog misionarskog rada u toj teškoj župi Zagrebačke nadbiskupije. Za životopis p. Ruperta veoma rado nam je dao ova svoja sjećanja: „Lupoglav je bila specifična župa u zagrebačkoj Nadbiskupiji. Ondje su komunisti bili veoma jaki i imali su veliki utjecaj na narod. Rijetki su išli u crkvu. Neki zato što nisu htjeli, drugi jer su bili prestrašeni. U to je vrijeme Lupoglav slovio kao bezbožno mjesto zajedno sa susjedna dva mjesta Ježevo i Novoselec. Još prije Drugoga svjetskog rata ondje je stradao jedan župnik, a za vrijeme komunizma drugoga su župnika pokušali ubiti izbovši ga nožem, tako da je jedva spasio život. Od tada Lupoglav nije imao svoga župnika pa su njime upravljali oci franjevci iz obližnjeg Kloštra Ivanića. Iz tog je mjesta bilo mnogo zidara koji su radili u Zagrebu, a među njima su bili veoma aktivni komunisti koji su među mještanima širili svoje bezbožne ideje i huškali narod protiv Crkve i svećenika. Taj duh nije jenjavao

u Lupoglavu ni za vrijeme dok je p. Rupert službovao ondje od 1958. do 1968. godine. Kako je p. Rupert bio veoma revan u radu za Boga i vjeru, oni su mu se odupirali, protivili se njegovu radu, napadali ga. Posebno je dramatično bilo jedne godine za Božić, za polnoćku kada su ga i fizički napali i po njemu pljuvali. On se nije nikada tužio niti prigovarao, samo je znao stiskati zube, obrisati čelo, pozdraviti i otići. Ne sjećam se je li tada polnoćka uopće održana."

Utjelovio sve vrline uzornog svećenika

Nastavlja dalje vlč. Pavlaković: „Prvi sam se put susreo s p. Rupertom pred Uskrs 1964. kad sam kao mladomisnik započeo svoju službu u Brckovljanima. Od tada smo se veoma često viđali i susretali na raznim pastoralnim službama, na uzajamnoj pomoći u ispovijedanju, o blagdanima, na proslavama imendana itd. Bio je to jednostavan i ponizan čovjek, svećenik i redovnik. Puno je trpio od bezvjernih i bahatih ljudi koji u njemu nisu prepoznavali poniznog Božjega službenika i redovnika koji im je samo želio dobro. Bio je jednostavan s malim ljudima. Radio je što je mogao, a često i preko svojih mogućnosti. Vrline koje su i meni i drugima bile tako uočljive u njegovom ponašanju jesu ove: bio je nezahtjevan, revan, samoprijegoran, siromašan, vjeran, ponizan, strpljiv, radin, tražio je od svih što veće prijateljstvo s Bogom i s tim povezan pošteniji život. Imao je nešto od misionarskog duha. Malo je govorio o sebi. Puno puta bi došao k meni sav uzbuđen, iznerviran zbog neugodnosti koje je doživljavao u Lupoglavu gdje je mnogo toga morao pretrpjeti i progutati. Bio je stalan u svojoj odluci da izvrši što mu je dužnost. Ostavio je na mene dojam da ima veliki osjećaj odgovornosti pred Bogom za duše koje su mu bile povjerene."

Posebno se brinuo za djecu i starce

P. Rupert revni vjeroučitelj u Lupoglavu

Franjevački brat laik Josip Lacković, rodom iz Caginca kraj Kloštra Ivanića, od svoga je djetinjstva poznavao p. Ruperta koji mu je predavao vjeronauk i učio ga ministrirati. Posjetili smo ga u Franjevačkom samostanu u Samoboru pa nam je u jednom spontanom i srdačnom razgovoru iznio mnoga svoja zanimljiva sjećanja na svoga vjeroučitelja koja upotpunjuju sliku apostolskog djelovanja p. Ruperta u ono vrijeme. U njegovim izjavama vidimo p. Ruperta kako ga je vidio i doživljavao jedan dječak iz toga kraja od svoje desete godine pa nadalje kao njegov ministrant i vjeroučenik, i koji je potom potaknut njegovim primjerom također odabrao redovnički poziv u franjevačkom redu. Evo njegovih sjećanja koje smo podijelili u nekoliko dijelova:

„Lupoglav je u ono vrijeme bio pojam župe koja je daleko od vjere. Ljudi su zazirali od Crkve, od svećenika, dapače često su se suprotstavljali i pravili probleme. Kad je p. Rupert došao onamo, nije se na to obazirao; bio je prodoran, išao je u tu župu redovito, unatoč brojnim teškoćama koje je ondje doživljavao. Posebno područje njegova rada bila su djeca i starci; veoma ih je volio i oko sebe okupljao. Bio je neumoran pastoralni radnik."

Marni vjeroučitelj koji nas je puno toga naučio

„Kad nam je dolazio držati vjeronauk", pripovijeda brat Josip, „uvijek je nosio ruksak s katehetskim dia-filmovima koji su se upravo tada počeli upotrebljavati na vjeronauku, što smo rado gledali i bila je za nas to velika novost. Voljeli smo ga, premda je bio poprilično strog. Uvijek bi djeci nešto donio i dijelio male poklončiće. Znao je francuski pa nam je često iz francuske vjerske literature prevodio lijepe tekstove i primjere. Veoma je dobro pjevao. Naučio nas je puno pjesama. Čak je dovezao harmonij u Caginec koji je oko 4 km daleko od Kloštra, pa smo tamo za velike blagdane svirali i pjevali. Na vjeronauku je bio detaljan i jasan; uvijek smo na početku sata ponavljali gradivo od prošli put. Kako je bio veliki štovatelj Srca Isusova, naučio nas je moliti i pjevati zlatnu krunicu. Također nas je učio kratke strelovite molitvice i savjetovao nam da ih molimo, pogotovo kad dođemo u kakvu nevolju. 'Treba biti uvijek spreman, nikad se ne zna kad nas Bog može pozvati' – tim nas je riječima znao upozoravati.

Bio sam mu i ministrant. U ono vrijeme misa se služila na latinskom jeziku pa me je ustrajno učio latinske odgovore, što meni i kolegama nije bilo lako zapamtiti, ali tada se to moralo ako smo željeli ministrirati. Često sam preko tjedna dolazio iz Caginca u Kloštar na jutarnju misu ministrirati. Nakon mise išli smo najprije obaviti zahvalu, a onda me je poveo u samostansku blagovaonicu na doručak i dobro me nahranio jer sam odmah nakon toga morao ići u školu. Inače, nas ministrante znao je povremeno nagraditi, što je u ono vrijeme za nas djecu sa sela bila velika stvar imati svojih par dinara u džepu."

Za svakoga riječ topline

„Kako je mnogo obilazio okolna sela i zaseoke, često me vodio sa sobom da mu pokazujem put do tih zabitnih mjesta koje sam bolje poznavao od njega pa sam tako sudjelovao u mnogim njegovim pastoralnim aktivnostima. Imao je veliku volju i želju doći do bolesnika. Svakome je htio doći. Bio je uporan, ali ne i nametljiv. Za bolesnike je imao mnogo strpljenja žara i volje. 'Ne smijete umrijeti u smrtnom grijehu', običavao je reći. Za bolesnike čiji ukućani nisu bili vjernici, našao bi načina kako do njih doći.

Redovničko odijelo nikada nije skidao sa sebe što je djelovalo veoma pobudno. Za svakoga je imao riječ topline. Imao je volju sve napraviti i nikad mu ništa nije bilo teško. Kad sam ga jednom pitao kako podnosi hladnoću u onim zimskim gumenim čizmama koje je nosio za obilazak po terenu, odgovorio je da stavi u njih novine i da mu to onda grije noge. U ono vrijeme nije bilo automobila. Imao je veliku izdržljivost, išao je pješice po selima. Kiša mu nije smetala. Gdje god je bio, na kojem god poslu radio, u njemu se sto posto angažirao; bio je svjestan da je to njegovo poslanje i da ga mora izvršiti."

Njegov me primjer potaknuo da i ja postanem redovnik

„Često nas je poticao da redovito dolazimo na sv. ispovijed, pogotovo za velike blagdane. Kad sam mu koji puta rekao da nemam ništa posebno, odgovorio bi: 'Svejedno, dođi da primiš samo blagoslov!' Imao je duboku vjeru u moć sv. sakramenata koji pomaže čovjeku da raste u dobru. A u ispovjedi je bio krajnje diskretan. Nije želio vidjeti nikoga tko

Unutrašnjost obnovljene crkve u Lupoglavu danas

mu dolazi na ispovijed pa je znao staviti zavjesu u ispovjedaonicama gdje nije bilo rešetaka. Veoma je štovao patra Pija iz Italije i s njime je bio u kontaktu putem pisama. Za propovijedi se savjesno pripremao. Sjećam se njegovih skica za propovijedi koje je imao pred sobom i nikada nije zastao, niti je bio u nedoumici što reći. Stvarno je bio uzor svetog čovjeka.

Imendan je slavio 27. ožujka, na spomendan svoga svetog zaštitnika sv. Ruperta. Znali smo mu doći čestitati i otpjevali mu nešto, čemu se radovao. Kad sam izrazio želju da bih pošao u sjemenište 1967., odmah mi je pomogao napisati molbu i obaviti sve što je trebalo. Bez sumnje, njegov je primjer svetog svećenika i redovnika te njegov apostolski žar djelovao na mene da sam se i ja odlučio za ulazak u franjevački red." Tako je završio svoje pripovijedanje o sjećanjima na p. Ruperta brat franjevac Josip Lacković.

Cijenjeni ispovjednik koji prikriva svoju svetost

Sestra Benedikta došla je u Kloštar Ivanić u lipnju 1963. godine i ušla u novicijat Školskih sestara franjevki. U to je vrijeme pater Rupert ondje službovao. Poslala nam je svoje opširno pismo u kojem nam iznosi dragocjene informacije o

P. Rupert sa svojim vjeroučenicima prvopričesnicima u Kloštru Ivaniću

p. Rupertu i njegovu djelovanju u Kloštru i Lupoglavu. I njezina sjećanja razdijelili smo u nekoliko manjih tematskih cjelina.

„Pater Rupert je bio veoma cijenjen kao ispovjednik među nama novakinjama i mi smo obilno koristile njegovu duhovnu raspoloživost za naš duhovni život. Inače, vjerski je život u Kloštru Ivaniću u to vrijeme bio hladan, bezvoljan, ljudi nezainteresirani za duhovne vrednote, moglo bi se reći gotovo mrtav. Da nije bilo nas sestara, u radne dane crkva se ne bi imala za koga otvarati. Nedjeljom bi došlo stotinjak starijih osoba, i to je bilo sve. Nisam mogla vjerovati da u Hrvatskoj ima takvih župa i tolike odbojnosti prema Crkvi kao tu."

S njime se nije moglo ćaskati o bilo čemu

Nakon novicijata i kratke službe u Čakovcu, s. Benedikta se vratila u Kloštar Ivanić. Ovaj puta dodijeljena je na službu u sam Franjevački samostan pa je tako mogla bolje upoznati p. Ruperta.

„U razgovoru s ljudima pater je bio veoma kratak i jasan, tek u rijetkim zgodama pogledao bi čovjeka u oči. S njim se nije moglo raspravljati o markovim konacima ili, kako mi to običavamo reći, ćaskati. P. Rupert je uvijek bio u habitu i sandalama, ali čarape na nogama rijetko su bile par i to je vrlo često bio povod za šalu i smijeh onih oko njega. Međutim, među sestrama bilo je i onih koje su p. Ruperta poznavale malo bolje pa bi nama mlađima znale reći: 'Pa zar ne vidite da on ovim svojim načinom odijevanja pokriva svoju veličinu i svetost.' I doista je bilo tako. Ja sam se u to potpuno uvjerila tek u drugom razdoblju moga boravka u Kloštru Ivaniću vršeći službu u Franjevačkom samostanu, a to je bilo kroz sedam mjeseci između 1966. i 1967. g."

Treba učiniti nešto za Kraljevstvo Božje

„Kad sam iz Čakovca po drugi put došla u Kloštar Ivanić a kako je p. Rupert rodom iz Međimurja, iz Štrigove, odmah je želio saznati što više o vjerskom životu u Čakovcu. Silno ga je veselilo čuti da djeca redovito dolaze na vjeronauk, da je crkva na svim nedjeljnim misama puna, da su i radnim danom svete mise dobro posjećene i još toliko toga. A onda bi naš razgovor završavao njegovom poniznom i skromnom konstatacijom: 'Ali Čakovec ima svetog župnika - p. Pavla Grafa - a mi smo ovdje slabi radnici u vinogradu Gospodnjem pa nam je sve zaraslo u drač i korov.' Budući da se naš razgovor redovito odvijao na prozorčiću između kuhinje i blagovaonice, što smo mi nazivali rota, p. Rupert bi rekao: 'A sada mi dajte nešto za pojesti da i ja čim prije pođem učiniti bar nešto za Kraljevstvo Božje.'"

Psovke i pljuvanje umjesto dobrodošlice

„Da je Kloštar Ivanić bio uspavana, da baš ne kažem mrtva župa, to mi je bilo jasno", kaže sestra Benedikta i nastavlja: „Ali da je župa Lupoglav bila još gora od Kloštra Ivanića, a nju je vodio i posluživao p. Rupert, to nisam mogla shvatiti. P. Rupert uglavnom nije puno pričao o teškoćama u župi Lupoglav; o tome mi je više govorio novi župnik p. Emil Crnković. Npr. starci i bolesnici poslali bi mu po nekome poruku da ih posjeti, a kada bi došao na kućna vrata, onda bi ga mlađi ukućani, najčešće sin ili snaha potjerali s vrata s psovkama i pljuvanjem. A bilo je i fizičkog napada na njega i raznih udaraca i prijetnji. No p. Rupert se nije dao smesti i uvijek bi našao načina da bolesnima i umirućima podijeli sv. sakramente."

Doček sa sjekirom na vratima

„Tako se sjećam jedne zgode koju mi je on sam pričao. Jedna mu je starica poslala poruku po svom desetogodišnjem unuku, koji je išao na vjeronauk, da joj dođe podijeliti svete sakramente jer je osjećala da se njezin život bliži kraju. On je odmah pošao k njoj, ali na njegovo veliko iznenađenje i zaprepaštenje, sin od starice ga je dočekao na vratima sa sjekirom u ruci. 'Toliko sam bio priseban', rekao je Pater, 'da sam se bez riječi povukao nazad, ne objašnjavajući da mi je starica poslala poruku po njegovom sinu.' Svoju borbu da pošto-poto dođe do starice, uspio je završiti tako što je tri dana dežurao sakriven u obližnjem šikarju, čekajući da sin nekamo ode od kuće. U samostan bi dolazio kasno uvečer, nešto pojeo i par sati odspavao te rano ujutro odlazio u svoj zaklon pod vedrim nebom, a bio je k tome mje-

sec studeni. Treći dan ujutro sin je morao poslom u Zagreb. Pater Rupert je, naravno, odmah izišao iz svoga skloništa i ušao u kuću. Baka je bila sama i prilično odsutna, ali kad ju je p. Rupert pozdravio i prihvatio za ruku, odmah je došla k sebi i počela plakati. Znala je sve što mu je učinio njezin sin i to ju je silno boljelo. Tek tada je doznao da njezin unuk ide potajno na vjeronauk i da mu to otac ne zna. Staricu je lijepo pripremio za smrt i ona je za tri dana umrla. Netko iz susjedstva ga je upozorio da je starica umrla pa joj je pater smrt oglasio zvonom, no sin nije dopustio crkveni sprovod. Ali p. Ruperta to nije toliko žalostilo. On je imao svoju logiku koje se nije nikada odricao. On je staričin ukop ispratio crkvenim zvonom i potom je odslužio svetu misu za pokoj njezine duše."

Borba za svako dijete da dođe na vjeronauk

„Što se tiče vjeronauka u Kloštru Ivaniću i u Lupoglavu u to vrijeme situacija je bila takva da se pater Rupert, koji je imao na brizi vjeronauk, morao doslovce boriti za svako dijete. Bilo je zgoda kada bi na vjeronauk došlo samo dvoje-troje djece ili čak samo jedno dijete, no p. Rupert bi i tom jednom djetetu održao sat vjeronauka, baš kao da ih je 10, 20 ili 50. Ali njegova je upornost išla i dalje od vjeronauka u crkvi ili u vjeronaučnoj dvorani. Bilo je zgoda kada mu u Lupoglavu ne bi došlo ni jedno dijete na vjeronauk; tada bi p. Rupert upalio svoj motor, pa od kuće do kuće sabirao djecu i vozio ih u crkvu na vjeronauk. Ako se kojem djetetu nije išlo s njime, on bi se poslije završenog vjeronauka vraćao u dotičnu obitelj pa bi i tome djetetu održao kraći vjeronauk. Dakako da su takve metode bile rizične i češće su završavale izgonom iz kuće."

Kamenjem mu razbili glavu

„Iz Lupoglava se p. Rupert koji puta vraćao čak i ranjen jer su ga ondje znali i fizički napasti. Tako se jednog dana vratio i odmah otišao u sobu, a da nije došao na objed. Pater gvardijan je došao i uzeo u kuhinji nešto hrane i to mu odnio u sobu. Usput smo od njega doznali da su patra Ruperta toga dana napali u Lupoglavu i kamenjem mu razbili glavu. I to nažalost nije bilo jedini put. Kad sam mu potom rekla da nitko od svećenika Zagrebačke nadbiskupije nije htio ići onamo na službu i pitala ga zašto on ide tamo kad tako s njime postupaju, on je samo kratko odgovorio: 'Pastir ne smije napustiti svoje stado!' Inače nikad nam se izravno nije tužio. Za sve njegove teškoće doznavali smo uglavnom od o. gvardijana."

Važnost svakog vjeronaučnog sata

„Spomenut ću samo jednu zgodu u kojoj sam i ja bila sudionikom iz čega se može uočiti njegova odgovornost i ozbiljnost u pogledu vjeronauka. Kad je jednom držao vjeronauk u Kloštru Ivaniću, došli su ga zvati da brzo pođe podijeliti sv. sakramente jednom umirućem. Budući da je župnik bio na putu, on je došao k meni u kuhinju i zamolio me da umjesto njega nastavim s vjeronaukom. U par riječi mi je objasnio što trebam govoriti i odletio je ko' munja. Kad sam ušla u vjeronaučnu dvoranu unutra su bile samo dvije djevojčice iz šestog razreda. Misleći da su se u međuvremenu djeca razišla, htjedoh im reći neka i njih dvije idu doma, a jedna od njih me preduhitri rekavši: 'Sada kad je velečasni otišao a mi dvije smo same, pričajte nam kako ste vi postala časna, a i mi vas želimo pitati puno toga.' I tako ja moradoh nastaviti 'moj

Zgrada bivšeg župnog stana, danas u ruševinama, još uvijek podsjeća na razdoblje komunizma kad u Lupoglavu kroz pedeset godina nije bilo župnika

vjeronauk' a ne onaj za koji me je zadužio p. Rupert. Kad se pater nakon sat vremena vratio u samostan, odmah je želio znati kako je prošao vjeronauk i jesam li obradila njegovu temu. Umjesto da mu odgovorim na postavljena pitanja, ja mu rekoh malo nestrpljivo, misleći na moj posao u kuhinji i po kući: 'Pa tko je vidio držati vjeronauk za dvije neozbiljne curice, a njih vjeronauk uopće nije zanimao nego puste ljubavne priče, kao da su cure za udaju.' Tada mi je p. Rupert uputio jedan blagi ukor kojega nisam zaboravila. Kazao je: 'Krist je na križu umro za sve ljude, ali u trenutku umiranja samo je jednom čovjeku, i to razbojniku, rekao: 'Danas ćeš biti sa mnom u raju.' Pa zar vi ne shvaćate zašto je i za koga Krist došao na zemlju?' Razumije se da sam se dobro zacrvenila i posramila, ali istodobno i drugačije počela gledati na ljude oko sebe, pogotovo sam drugačije počela gledati na njega."

Pred svetohraništem u dva sata u noći

„Kad se ovakve činjenice imaju pred očima, onda postaje jasnije zašto je p. Rupert toliko molio i činio pokoru. Treba posebno istaknuti njegove adoracije, odnosno prostracije na podu pred svetohraništem u samostanskoj kapeli. Naći ga u kapeli pred Presvetim u 21, 22 ili 23 sata u noći, to je

za mene postalo gotovo normalno, ali naći ga u 2 sata u noći u mjesecu studenom, kako leži na podu, to je bilo stvarno iznenađujuće. Možda će se netko pitati a što sam ja u to vrijeme radila u kapeli da sam ga ondje našla. Razlog je jednostavan. Ja sam se u to vrijeme odlučivala za klauzurni život, pa kako jedne noći nisam nikako mogla zaspati, polako sam ustala, nastojeći da nikoga ne probudim i otišla sam u kapelu na molitvu i razmišljanje. Kako mi ni na kraj pameti nije bilo da bi bilo tko mogao biti unutra, ušla sam u kapelicu ne paleći svjetlo ni u sakristiji ni u kapeli. Uljanica za vječno svjetlo bila je slaba, pa je u prvi mah bilo teško vidjeti bilo što, a pogotovo bilo koga. Tek nakon nekoliko minuta primijetim p. Ruperta gdje leži na podnožju oltara prostrt pred svetohraništem. Bilo mi je veoma neugodno i zbog njega i zbog sebe pa sam odmah, čim sam ga primijetila, izišla iz kapele."

„Možda ćete se jednoga dana pred njim moliti!"

„Bilo je to još dok sam bila u novicijatu u Kloštru Ivaniću 1963. g. Mi mlade novakinje znale smo se češće smijati i zbijati šale na račun odijevanja p. Ruperta i njegove nebrige za vanjski izgled, kad si je npr. kvačicama za rublje znao pričvrstiti nogavice da mu ne zaglave u kotaču bicikla ili motorčića koji je vozio. Jedna pak starija sestra, gledajući našu neozbiljnost, znala nas je blago prekoriti: 'Samo se vi smijte, ali ćete se možda jednog dana pred njim moliti!' – Aludirala je na njegovu svetost koju je ona dobro poznavala, a koja je tada nama novakinjama još bila sakrivena. Tek sada vidim koliko je bila u pravu."

„Pater Rupert je imao jednu svoju unutarnju ljepotu koja se odražavala na njegovom licu pa mu nije trebalo nikakvim

bučnim smijehom ni suvišnim riječima dokazivati svoju sreću i zadovoljstvo. Kada je doznao da prelazim u benediktinski samostan na otok Rab, neposredno prije odlaska smo se susreli, a on mi je tada rekao: 'Držim da je to vaš pravi izbor i da ćete se naći kao kontemplativna redovnica. Obećavam vam svoju duhovnu blizinu i svoj memento u sv. misi, a ne zaboravite ni vi siromašnog p. Ruperta.' Ganuo me je do suza i tako malo prije našeg rastanka otkrih sasvim drugog p. Ruperta, daleko, daleko iznad njegove vanjštine. Evo, to bi bilo ono najbitnije u mom sjećanju na patra Ruperta."

Zaključna izjava s. Benedikte iz njenog svjedočanstva o p. Rupertu nalazi se na kraju životopisa. Ovdje ističemo samo najvažniju rečenicu: «Dao Bog, da ovaj svećenički i redovnički biser zasja u našem narodu!»

Izmolio lijepo vrijeme za tijelovsku procesiju

Školske sestre franjevke imaju u Kloštru Ivaniću svoj samostan i novicijat kao i postulaturu za kandidatice. S. Leonarda je upoznala ondje p. Ruperta kao novakinja, a nakon formacije postala je magistra novakinja pa je s p. Rupertom surađivala u apostolatu po tamošnjim filijalama. Evo njezinih sjećanja:

„Dok sam bila u novicijatu u Kloštru Ivaniću, p. Rupert je bio vjeroučitelj nama novakinjama i kandidaticama. Vjeronauk je predavao tako savjesno i zdušno da smo ga s oduševljenjem slušale. Novakinje su često išle k njemu na ispovijed. Njegova predavanja bila su uvijek popraćena pobožnošću prema Srcu Isusovu i Srcu Marijinu. Još 1958. g., prve godine njegova službovanja u Kloštru, potaknuo nas je da cijela novicijatska zajednica obavi posvetu Srcu Isusovu na koju

smo se pripremale devetnicom. Posveta je obavljena 26. X. 1958., a uspomena na nju ostala je sve do danas; to je velika posvetna spomen-slika Srca Isusova koju i danas čuvamo u našem samostanu sa svim potpisima novakinja koje su obavile posvetu.

Godine 1959. uoči Tijelova u noći i ujutro padala je neprestano kiša. Svi su bili zabrinuti zbog tijelovske procesije hoće li se moći održati. P. Rupert je međutim cijelo vrijeme molio za lijepo vrijeme. I stvarno: kiša je prestala prije mise već oko 10 sati, tako da se procesija mogla lijepo održati. Svi su bili uvjereni da je samo p. Rupert žarkom molitvom izmolio da kiša prestane."

Živio za Crkvu i pratio njezina suvremena zbivanja

„Nakon deset godina, 1968. g. vratila sam se u Kloštar gdje mi je bila povjerena služba magistre novakinja", pripovijeda dalje s. Leonarda. „P. Rupert mi je odmah na početku moje službe rekao: 'Vi ste sada magistra novakinja. Znadete da Drugi vatikanski sabor naglašava da Bogu posvećene osobe moraju ići među ljude na misu i animirati laike za misu. Bilo bi dobro da vaše novakinje dođu u nedjelju na misu po filijalama.' Svidio mi se taj prijedlog iz kojega sam razumjela da p. Rupert živi za Crkvu i prati njezina suvremena zbivanja. Taj smo njegov savjet ubrzo prihvatili i kao zajednica. A sama sam puno godina išla po filijalama kao pastoralna suradnica. Kada je izišla ilustrirana Biblija, na savjet i molbu p. Ruperta novakinje su se rado angažirale i po župama je raspačavale. Jednom je policija došla i uzela jedan primjerak, ali ipak nisu zabranili raspačavanje. Kakao je župa Kloštra Ivanića imala

puno filijala koje je p. Rupert obilazio, običavao je od nas sestara i novakinja tražiti molitvenu pomoć za svoj pastoralni rad, pa je tako svaka od nas imala zadatak da prikaže molitvu krunice za određenu filijalu. Kad je p. Rupert bio premješten, iza sebe je u Kloštru Ivaniću ostavio trag gorljivog, pobožnog franjevca."

Ovim sjećanjima s. Leonarde, svoje je uspomene dodala i s. Rastislava koja je, kao franjevka, u isto vrijeme boravila u Kloštru Ivaniću: „Slušajući i promatrajući njegovu pobožnost doživjela sam ga kao gorljivog ljubitelja Boga i svih ljudi, kao svetog svećenika i revnog redovnika. Bio je veliki štovatelj Srca Isusova i nama sestrama je govorio da ga i mi štujemo i širimo tu pobožnost. Doživjela sam ga kao misionara i apostola koji želi sve ljude približiti i dovesti Bogu, jer mu je stalo do spasenja svakog čovjeka. I to je činio ne samo sa svojim propovijedima nego je to pokazao svojim primjerom i uzornim životom. Riječ je živa kad život govori!"

Uspjela molitva za obraćenje tvrdokornog grešnika

Nekoliko vjernika iz Lupoglava s kojima smo razgovarali nakon jedne nedjeljne sv. mise u Kloštru Ivaniću prigodom prikupljanja podataka o p. Rupertu za ovaj životopis, rado su nam ispričali svoja sjećanja.

Marica Štiglić: „Jednom je p. Rupert došao k nama u kuću i zamolio nas da nađemo još pobožnih osoba i da se zajedno po kućama kroz devet dana molimo za jednu posebnu nakanu. Radilo se o ovome: jedan čovjek iz Lupoglava, teški bolesnik kojega je p. Rupert posjećivao, nije se nikako htio ispovjediti premda je već bio blizu smrti. Trebalo je izmoliti za

njega milost obraćenja pa nas je p. Rupert angažirao u ovoj molitvenoj akciji. I stvarno, nekoliko dana nakon što smo završili ovu devetnicu, taj se čovjek ispovjedio i ubrzo je nakon toga umro. Dolazio je p. Rupert i mojoj staroj baki koja se kod njega ispovijedala. Jednom je tako svratio predvečer, ali nije imao više posvećenih hostija jer ih je prije toga podijelio drugim bolesnicima. Baka se ispovjedila, a on je pošao natrag u samostan, vratio se i donio baki sv. Pričest. Kad god je k nama dolazio, uvijek bi mome mlađem sinu donio neki darak. Koji puta je to bio bombon, drugi put naranča. Jednom nije imao ništa, a mali pita što mu je donio. P. Rupert se maši u džep i jedino što je imao bila je mala svijeća pa mu je nju dao. Cijelu je našu obitelj pater Rupert posvetio Srcu Isusovu."

Posebno lijepe uspomene na p. Ruperta sačuvala je obitelj Klepac. Dvoje njihove djece p. Rupert je pripremio za prvu sv. Pričest i držao im je vjeronauk. Sjeća se kćerka: „Kada je molio, p. Rupert je često imao zatvorene oči. A tome je i nas poučavao i objašnjavao: 'Kad se moliš, ne možeš biti nesabran i okolo očima zvjerkati. Treba se sabrati i najbolje je zatvoriti oči i tako se sabrano dragom Bogu pomoliti.' Upućivao nas je kako nakon sv. pričesti treba doći na svoje mjesto, kleknuti, sklopiti ruke i tako se Isusu zahvaljivati što je došao u naše srce. Kako je bilo puno djece na vjeronauku koja su bila razigrana, upozoravao nas je da uvijek kad svećenik dolazi, treba igru nakratko prekinuti te doći i pozdraviti svećenika, a ne se dalje igrati kao da nitko nije došao. Bio mi je najbolji svećenik za vjeronauk. Njegovo ponašanje kod oltara bilo je veoma pobožno i na svakoga je pobudno djelovalo. Bio je spretan za sve i požrtvovan." Sin Zvonko koji je tada imao deset godina, s puno lijepih uspomena sjeća se svoga vjeroučitelja: „Svi smo ga voljeli, s njime se družili. U ono su vrijeme nama djeci u školi zabranjivali ići u crkvu i na

vjeronauk. P. Rupert nas je unatoč svim zabranama uspijevao okupiti. I ne samo da nas je učio vjeronauku nego i mnogim korisnim stvarima kao što je uzgoj voćaka i drugo. Divili smo se njegovoj požrtvovnosti, posebno kako je često po ružnom vremenu obilazio stare i nemoćne. Imao je veoma srdačnu i toplu riječ za nas djecu. A najvažniji je bio njegov vjeronauk koji nam je predavao tako živo i uvjerljivo da smo rado dolazili. Bio je stvarno Božji čovjek, svet svećenik."

Jedan apostolski dan p. Ruperta u Kloštru Ivaniću 1961. godine

I ovom poglavlju, kao autor ovog životopisa o p. Rupertu, želim dodati neka svoja sjećanja koja se odnose na vrijeme njegova službovanja u Kloštru Ivaniću i Lupoglavu. Opisat ću jedan dan proveden kod njega u srpnju 1961. g. Bilo je to nakon tri godine otkako smo se rastali u Slavonskom Brodu, a neposredno prije moga ulaska u isusovački red. Pošao sam ga posjetiti, pozdraviti i zahvaliti mu za sve ono duhovno dobro koje sam od njega primio.

Stigavši ujutro u samostan u Kloštru Ivaniću zatekao sam ga upravo na oltaru u kapelici kako uobičajenom pobožnošću, sav zadubljen u misterij i sabran, služi sv. misu. Dakako, susret nakon sv. mise bio je veoma srdačan. Toga je dana upravo imao vjeronauk u dvije filijale pa me pozvao da ga pratim na tim 'apostolskim' putovanjima, što sam veoma rado prihvatio. I ovaj puta bio sam svjedokom njegove apostolske revnosti poznate mi još iz Slavonskog Broda. Kad smo se prije podne vraćali iz prvoga sela, zaustavljao se od vremena do vremena na cesti, išli smo naime biciklima, i pitao za djecu koja nisu došla na vjeronauk te ih pozivao i poticao da dođu.

Po povratku u samostan poveo me do župne crkve i pokazao mi njezinu unutrašnjost. I tu su se nalazila obećanja Srca Isusova svojim štovateljima izvješena na jednom zidu što ih je on ispisao svojim lijepim čitkim slovima, kao što je to činio i u Brodu. Šutke mi je rukom pokazao na 8. obećanje koje glasi: Revne duše uzdići će se do velike savršenosti. Aludirao je time očito na moj skori ulazak u redovnički stalež iz čega sam zaključio kako on shvaća redovništvo - kao uspon prema svetosti, na što me je i ovaj puta želio potaknuti.

Molitva za obranu od kiše pomogla djeci doći na vjeronauk

Poslije ručka trebalo je poći u drugo selo, udaljeno oko osam kilometara, u čiju su kapelicu na groblju dolazila na vjeronauk djeca iz tri sela. Nažalost oko podne počelo se nebo oblačiti i mogla se očekivati kiša. Revni pater Rupert u svojoj bojazni da bi kiša mogla spriječiti djeci dolazak, pozva me nakon objeda u kapelicu da načinimo jedan molitveni pohod Presvetom Srcu Isusovu s nakanom da kiša ne padne kako bi djeca mogla doći na vjeronauk. Rado sam prijedlog prihvatio te pođosmo u kapelicu gdje smo adorirali oko pet minuta. Nakon objeda krenusmo na put. Pola puta išli smo biciklima, pola pješice kroz šumu i šikaru. Nebo je bilo oblačno i svaki čas je mogla početi kiša. Usput su nam se pridružila djeca iz susjednog sela te smo se pričajući, a kasnije i moleći krunicu te pjevajući pokoju Gospinu pjesmu polako približavali našem cilju. Pred grobljanskom kapelom čekala nas je poveća skupina razigrane i vesele djece. I tek što smo ušli u kapelu, a djeca se smjestila na improviziranim klupama od dasaka, spustio se najprije veliki pljusak, a nakon toga nastavila kiša koja je padala cijeli sat koliko je trajao vjeronauk. Kad je vjeronauk za-

vršio, prestala je i kiša pa su se djeca mogla vratiti bez poteškoća svojim kućama. Pomislio sam tada: eto, kako je Presveto Srce nagradilo njegovo pouzdanje i naše molitve. Njegov put od osam kilometara nije bio uzaludan, djeca su uspjela biti na vjeronauku i slušati njegovo pobudno i zorno izlaganje o istinama sv. vjere, čemu sam i sam bio nazočan. I za kraj još jedan detalj: zbog moje nazočnosti nije mogao taj puta izmoliti sve tri krunice koje je obično izmolio putem idući u tu filijalu pa je mene zadužio da to nadoknadim kad se vratim kući, što sam naravno i učinio.

Franjevački samostan i crkva u Kloštru Ivaniću u kojem je stanovao p. Rupert za vrijeme svoje službe u tom mjestu od 1958. do 1968. g. Danas je ovdje smješten samostan sestara Karmelićanki, a novoizgrađeni franjevački samostan nalazi se blizu župne crkve.

Peti dio

ANĐEO BOLESNIH I UMIRUĆIH

PASTORALNA SKRB ZA BOLESNIKA

Došli smo do područja na kojem se p. Rupert najviše istaknuo kao požrtvovni dušobrižnik, pogotovo u drugom dijelu svoga svećeničkog života: bio je to apostolat bolesnika, skrb za njihovo duhovno dobro i vječno spasenje. Taj je vid pastoralnog djelovanja p. Ruperta najviše došao do izražaja za vrijeme njegova drugog boravka u Slavonskom Brodu od 1975. do 1984. godine. Bila su to upravo čudesa ljubavi što ih je svojom revnošću ostvarivao. Svi su to znali cijeniti, a nadasve brodski župnici koji su, kad je iz Broda otišao, tražili njegove poglavare da mu dopuste dolaziti nekoliko puta godišnje na par tjedana da obilazi bolesnike do kojih oni nisu uspijevali

Franjevačka crkva i samostan u Slavonskom Brodu gdje je p. Rupert najviše razvio svoj apostolat među bolesnicima

doći. O njegovom apostolatu bolesnika postoje mnoge izjave i sjećanja osoba koje su tome bili svjedoci. No, najdragocjenija svjedočanstva doznat ćemo tek u vječnosti od brojnih bolesnika i umirućih koje je opremio za posljednje putovanje i otpratio ih do nebeskih vrata pripremivši ih po svetim sakramentima za sretan prijelaz u vječnost. Oni bi nam sigurno puno toga mogli pripovijedati. Iako nemamo njihovih svjedočanstava, možemo lako zamisliti s koliko su zahvalnosti i utjehe primali njegove duhovne usluge, njegovu brigu koju im je iskazivao u teškim trenucima bolesti i u časovima očekivanja prijelaza u vječnost. Njegova skrb za bolesnike, starce, umiruće, postala je nadaleko poznata pa je tako dobio i nadimak „anđeo umirućih".

Mnoga svjedočanstava upravo su iz Slavonskog Broda gdje je bolesnički apostolat p. Ruperta došao najviše do izražaja. Prvi koji će o tome nešto reći jest o. Domagoj Šimunović koji je u to vrijeme p. Rupertu bio redovnički poglavar kroz svih devet godina njegova drugog boravka u tom slavonskom gradu.

Očitovanje vjere u Euharistiju na javnim mjestima

„Bolesnici, bolnica, to mu je bilo na prvome mjestu u njegovu apostolatu", pripovijeda o. Domagoj: „Kako nije mogao sve bolesnike obići na prve petke, mene je zamolio bih li ja obišao neke u obližnjim selima. Kad bih im došao, ljudi bi me odmah pitali: 'A gdje je pater Rupert, što je s njime, zašto on nije došao?' Osjetili su oni da je on imao sasvim drugi pristup bolesnicima nego ja, mada sam se isto trudio da budem što ljubazniji. Vodio je brigu o svakom bolesniku. Znao me navečer pitati: 'Jesi bio kod ovoga, onoga, kakvo je stanje kod njih?' itd. Tu je i onaj zanimljiv detalj koji su svi zapažali:

kad je nosio Presveto, na biciklu je naprijed na svjetlu uvijek imao cvijet. Bilo je to njegovo hrabro očitovanje vjere u Kristovu nazočnost u Euharistiji na javnim mjestima kao što su to bile ulice grada.

I liječnici su ga cijenili. Međutim, bilo je i onih koji su znali okretati glavu kao da ga ne vide. Njega to nije smetalo. Ja sam mu znao reći: 'Pazi, Ruperte, budi malo oprezniji!' Jer liječnici jesu bili za to da dolazi u bolnicu, ali malo opreznije da ne bi nekoga iritirao. Ali to njega nije smetalo. Na njemu se vidjelo da puno ne drži do tih liječničkih primjedbi. Njegov je stav bio: iritiralo, ne iritiralo, ja moram doći do onih koji žele ispovijed, pričest, pomazanje."

Imao je posebnu karizmu za rad s bolesnicima

„Za prve petke obilazio je bolesnike u gradu i izvan grada" nastavlja dalje p. Domagoj: „Ja sam odlazio u Vrbu i Ruščicu, a on čak u Kanižu, što je prilično daleko. Znali su ga u okolnim selima, jer se za njega pročulo, pa su ga često zvali. I nije mu bio problem otići biciklom i 15 kilometara tamo i toliko nazad, bila kiša ili vrućina. Kad je otišao iz Broda nas dvojica franjevaca nastavili smo obilaziti bolesnike, ali nismo mogli napraviti što je on radio. To nije bilo pitanje samo vremena, da ne bismo mogli odvojiti dva-tri sata za bolesnike, nego je bila u pitanju karizma, sposobnost da to čovjek obavlja. I ljudi su to zamjećivali pa bi koji puta znali reći: 'Ajde dobro, kad ste već došli, onda me pričestite'. A kad bi pater Rupert dolazio, onda to nije bila samo pričest ili ispovijed, nego je on donosio tim ljudima nešto posebno. Pokušao sam i ja s njima porazgovarati, ali sam odustao, nisam htio biti nasilan. Jednostavno sam vidio kod njih neko razočaranje, kao da sam im čitao na licima: 'To nije pater Rupert' – onda to više nije to. Tako je naš

pohod bolesnicima po kućama dosta opao. Pater Rupert je vodio i popis posjeta bolesnicima. Sve je to zabilježeno u nekoliko velikih knjiga koje se čuvaju u brodskom samostanskom arhivu. U te je knjige bilježio, križao, pisao različitim bojicama, navodio opaske, upozorenja kao primjerice: 'Ako idete tu i tu, budite oprezni, roditelji su prosvjetni radnici nemojte ulaziti unutra; tu je pravoslavka itd. itd.' On je to veoma pedantno vodio", završava svoja sjećanja p. Domagoj.

Stigao u bolnicu prije unesrećenog

S. Blaženka: „Kada je pater Rupert po drugi puta došao na službu u Slavonski Brod, bilo je to 1975., bila mu je povjerena briga za bolesnike. Biciklom bi obilazio bolesnike u bolnicama i kućama. U vrijeme komunizma nije se smjelo nepozvan ući u bolnicu i prići bolesniku. Ali kad ga se pozvalo, tada je bio brz i 'učinkovit'. Ako se neki od bolesnika u sobi ne bi dao nagovoriti na sakrament, p. Rupert bi bdio na koru samostanske crkve i molio za obraćenje grešnika – to su pričala braća franjevci. Jednom je došao na vrata bolničkog odjela i tražio jednog bolesnika. Sestra mu tvrdi da toga tu nema. No on ne odustaje. Kad je otišla po knjigu bolesnika da mu dokaže, upravo su unosili traženoga u bolnicu. P. Rupertu su naime javili da je dotični nastradao u nesreći i on je pohitio u bolnicu da mu donese utjehu sv. vjere i stigao je prije njega!"

Bolesnici opskrbljeni

O. Gracijan Biršić: „Kada je bio u samostanu u Klanjcu, imao je svoj motor i obilazio je bolesnike. Bio je veoma požrtvovan redovnik. Za njega nije bilo zapreke, bilo da je kiša lijevala ili snijeg padao, on je sa svojim motorom išao bolesni-

ku. Kad je bio premješten u koje drugo mjesto, to je značilo da su tamošnji bolesnici opskrbljeni."

S radnicima kroz podrumske prostorije do bolesnika

Dragica Sadlo: „U Brodu su mnogi bolesnici umirali bez sv. sakramenata jer je bolnica imala svoje uredovne dane i sate kada je dopuštala posjete. U bolnicu se nije moglo doći svaki dan, već samo srijedom i nedjeljom. Ni p. Rupert, kao svećenik nije imao nikakve povlastice, jer smo još uvijek bili u komunističkom režimu. Ali je pater Rupert bio ustrajan. Potrebe bolesnika bile su mu preče nego zabrane i kruti dnevni red. Često je znao biti s odjela udaljen. Ali on za to nije mario; znao se priključiti radnicima i s njima kroz podrumske hodnike doći na odjel i do bolesnika koji je tražio sv. ispovijed. U listopadu 1984. godine p. Rupert dobiva premještaj u Krapinu, ali na zamolbu brodskih župnika svaki treći mjesec dolazi u Brod na dvadeset dana kako bi obilazio bolesnike, njih nekoliko stotina.

Kako je moja majka bila dugo vremena šlagirana, pater Rupert je dolazio u moju kuću svakoga prvog petka. Premda na neko vrijeme zapriječen, posjetio ju je uz ne male žrtve tri tjedna prije nego što će umrijeti. Kad je došao reče: 'Morao sam doći jer mi nešto govori da to učinim.' Bio je to njegov posljednji posjet mojoj majci. Njega nije smetala ni kiša, ni snijeg, ni velika vrućina, ni kamenje koje su na njega u Strossmayerovoj ulici bacali neodgojeni dječaci, ni blato raskopanih ulica kada je morao nositi bicikl na ramenima. Živio je i izgarao za duše.

Kad bi došao nekome u kuću noseći sv. Pričest, pater Rupert ne bi sjeo nego bi kleknuo izražavajući tako svoju vje-

ru u Kristovu nazočnost koji je s njime došao pohoditi tu kuću, što bi veoma pobudno djelovalo na ukućane. Njegova bliska suradnica u apostolatu bolesnika bila je gospođa Danica Grubišić. Kod nje se nalazio popis nekih 700 bolesnika koje je p. Rupert obilazio donoseći im sv. sakramente. On je stalno bio u pokretu, od jutra do mraka, po svim vremenskim (ne)prilikama."

„Pomazao bi i Turčina!"

S. Klaudija Đuran: „Kad je ponovno bio premješten u Slavonski Brod 1975., svi su se slagali u jednom: pater Rupert je nenadmašiv apostol bolesnih. Govorili su da se trudio da ni jedan umirući ne umre bez sv. sakramenata, posebno ne bez svetog ulja te su se dobrohotno šalili da bi pomazao i 'Turčina' samo da mu spasi dušu. Svaki dan je posjećivao svoje bolesne prijatelje, bez obzira je li sunce pali, vjetar šiba, ili kiša lije. Jednom sam bila kod svoje majke. Prolazio je njezinom ulicom, kao obično, na biciklu. Bilo je vruće, ali on je bio u redovničkom odijelu. Bicikl mu je bio okićen cvijećem, znak da je nosio Isusa. Nije navraćao, jer je već bio kod mame prije moga dolaska."

Svaki dan u župi po adrese bolesnika

S. Nada Mifek: „22 godine živjela sam u Slavonskom Brodu i radila u župnoj kancelariji te sam patra Ruperta prilično dobro poznavala. Kontakti s njime bili su svakodnevni jer bi svako jutro dolazio u župu da pokupi ceduljice s imenima i adresama bolesnika koje je trebalo obići. Obilazio je bolesnike u kućama i u bolnici, a služio se svojim biciklom. U bolnicu nije bilo uvijek lako ući, jer je bilo ljudi drugih mišljenja i

uvjerenja, no pater se nije dao smesti. Po pričanju ljudi, potjerali su ga jednim stubama, a on je drugima došao do bolesnika. Ali imao je on i pomoćnike za ulaženje u bolnicu. Na primjer: jedna je gospođa znala telefonirati u župu: 'Sestro, moj zet je danas dežurni, pater Rupert može doći u bolnicu.' Bio je zahvalan i za najmanju uslugu. Običavao je reći: 'To vam neću zaboraviti ni na rajskim vratima.' A posebno bi me razveselio kad bi ispod habita izvukao torbicu s Presvetim i blagoslovio me. Dok je pater Rupert bio u Brodu, nije mogao otići u vječnost nitko bez sv. sakramenata, osim ako se sam nije do kraja zanemario, a pater nije saznao za njega."

Imao dar taknuti i najokorjelija srca

Dr. Branka Majdandžić: „Pater Rupert nam je dolazio redovito u bolnicu, a i mi smo ga zvali kad su bili neki hitni slučajevi. Imao je dar da zaista ohrabri bolesnika i da takne i najokorjelija srca. Tako sam ga pozvala bolesniku koji je umirao od raka. Živio je daleko od Boga i Crkve, drugi puta ženjen, u civilnom braku. Kad je pater Rupert došao, odvedoh ga do sobe i rekoh da leži na četvrtom krevetu. Pater, ušavši u sobu, a ja sam ga pratila, iskoristi priliku i odmah zareda od prvog bolesnika te ga upita: 'Hoćete li se ispovjediti?' Ovaj veli: 'Hoću.' Tako isto odgovore drugi i treći. A kad je došao do četvrtog bolesnika zbog kojega sam ga i pozvala, taj odgovori: 'Neću.' Ja sva nesretna izađoh i vratih se u ambulantu. Međutim, pater Rupert je kasnije sam navratio k meni i umirio me rekavši: 'Sve je riješeno. Kad sam onu trojicu ispovjedio, došao sam ponovno k četvrtome i pitao hoće li se ispovjediti. I čovjek je pristao i lijepo se ispovjedio.' Taj je čovjek nakon ispovijedi bio toliko sretan da me je nakon izvjesnog vremena pitao: 'Hoće li opet doći onaj pater da me

ispovijedi?' Umro je veoma brzo nakon toga, jasno, pomiren s Bogom. Čula sam da je njegova majka blagoslivljala osobu koja je dovela svećenika njezinu sinu da se prije smrti pomiri s Bogom."

Sv. misa u kući bolesnika

Obilazeći bolesnike p. Rupert je koji puta služio sv. misu u kućama bolesnika, bilo da su oni sami zamolili ili im je on to ponudio. Ali je za to uvijek tražio dozvolu od biskupa. Na području crkvene discipline uvijek je bio savjestan, nikada ništa nije učinio bez suglasnosti biskupa ili svojih pretpostavljenih. Kornelija Kramer se rado sjeća takvih misa u njezinoj kući: „Kako smo imali mnogo cvijeća u dvorištu, prije svoga

Dvorište franjevačkog samostana u Slavonskom Brodu

polaska bolesnicima p. Rupert bi navraćao k nama pa bismo mu ubrali cvijet za njegov bicikl što je bio znak da vozi Presveto. Kad se moja majka teško razboljela, a imao je dopuštenje od biskupa, služio bi po koji puta sv. misu i kod nas u kući. Bio je to predivan doživljaj za sve nas, a pogotovo za bolesnu majku kojoj je veoma često dolazio i donosio sv. Pričest."

Gospina sličica stigla u komitet i na općinu

Kristina Kemec: „P. Rupert je bio veliki ljubitelj svih bolesnika, bez obzira na vjersku pripadnost, bio vjernik, ateist ili komunist. On se raspitivao za bolesnike i kad je za nekoga doznao, navratio bi mu. Tako je jednom navratio jednom čovjeku u Bosanski Brod. Žena mu je bila teški bolesnik. Pater Rupert je čuo da leži u krevetu već nekoliko godina. Posjetio ju je, malo se pomolio i ostavio joj sličicu Blažene Djevice Marije. Kad je njezin muž došao kući, upitao ju je što to ima. Ona mu reče: 'Pa bio je ovdje jedan fratar.' On pita dalje: 'Što ti je to ostavio?' Ona mu odgovara: 'Pa sličicu mi je ostavio i još neke kekse.' Taj je čovjek pak bio veliki komunist, čak neki ratni oficir. I odnio je on svetu sličicu u komitet, a iz komiteta u općinu. Potom su imali sastanak u općini i u komitetu. Dogovarali su se da se p. Rupertu zabrani dolaziti u Bosanski Brod, čak mu se prijetilo i zatvorom. Jedna žena koja je kod njih radila, odmah mi je došla to javiti, a ja sam obavijestila p. Ruperta koji se na to nije obazirao. Kad je čuo gdje je završila njegova sličica, samo je duhovito komentirao: 'O, pa treba i njima jedna slika, i u komitetu, i u općini. Neka je.' Međutim, srećom nitko ga nije dirao, a on je nastavio svoj apostolat posjećivanja bolesnika. Imao je veliku moć djelovanja na bolesnike, ali i na njihove ukućane, tako

da mnogi koji nisu išli u crkvu, nakon njegovih posjeta započeli su bolji kršćanski život."

Briga za javne grešnike

„U svojoj brizi za bolesnike", nastavlja dalje Kristina, „tražio je i suradnike pa je tako i mene zaposlio i slao me k nekim bolesnicima koji su se zahvaljujući njegovu posredovanju vratili vjeri i počeli zajedno s ukućanima živjeti vjerskim životom, a što je za posljedicu imalo olakšanje njihova teškog stanja. Brinuo se i za javne grešnike i njihovo obraćenje. Tako me jednom poslao nekoj ženi na zlu glasu da joj odnesem informacije o Međugorju. Bilo mi je neugodno ići k njoj kad su je svi poznavali kao javnu grešnicu. Međutim, poslušala sam p. Ruperta, otišla do nje i prenijela joj što je pater poručio. Bio je to početak njezina obraćenja. Postala je kasnije dobra vjernica, a učlanila se i u Franjevački svjetovni red i nedavno je veoma pobožno umrla. Slična stvar dogodila se u jednoj obitelji gdje je otac bio teško bolestan pa ga je žena dvorila. A imali su dva sina, dječake od 13 i 14 godina. Kad ih je pater Rupert počeo posjećivati, dečki su postali ministranti, žena je počela redovno ići u crkvu i cijela se duhovna klima u obitelji promijenila na bolje."

Preko Save do Koraća i Dervente u potrazi za bolesnicima

„U svome obilaženju bolesnika", završava svoja sjećanja Kristina, „p. Rupert je prelazio Savu te odlazio i u Bosnu. Dolazio je sve do Dervente, a posjećivao je i sela Koraće, Lužani i Novo Selo. Jednoga dana reče mi jedan kolega s posla, a stanovao je daleko preko Save: 'Kristina, tako sam sretan, došao je jedan svećenik i ispovjedio mi teško bolesnu maj-

ku. A došao je na biciklu.' Nakon kraćeg razgovora ustanovili smo da je to bio p. Rupert. A nije lako bilo doći do njih, trebalo je ići nekim poljskim putem, veoma nepristupačno itd. I od tada je p. Rupert i toj bolesnici išao oko svakog prvog petka i donosio joj sv. Pričest."

Cvjetić za bicikl

Marija Đuran: „ Pater Rupert je bio divan čovjek. Dolazio je k nama jer mi je majka bila teško bolesna pa joj je donosio sv. Pričest. Već od ulaza u dvorište koje je bilo puno cvijeća, uvijek je pitao smije li otkinuti jedan cvijet da ga stavi na bicikl za Isusa kojega je nosio bolesnicima. Znao me je i pohvaliti: 'Uvijek mi se vaša mama hvali da ste joj dobri, da joj služite dobro. Ja to vidim da je sve u redu i drago mi je.' Ja sam inače morala dati otkaz na poslu da bih mogla posluživati bolesnu majku. Kad smo išli u Međugorje, bilo nam je divno s njim. On je pak imao samo ćuturicu s čajem i suhoga kruha, a mi smo nosili sendviče, meso i nudili ga. On bi odgovarao: 'Hvala lijepa, ja danas postim.' "

Noć u molitvi za spas pokojnikove duše

„Radila sam u samostanu u Slavonskom Brodu kad je p. Rupert ondje službovao u svome drugom mandatu i kad je razvio veliki apostolat bolesnika", pripovijeda s. Božidarka od Sestara sv. Križa. „Revnovao je za duše. Jednoga dana došao je jedan čovjek pozvati svećenika k bolesniku. Onoga časa nije bilo nikoga od patara kod kuće. Čovjek je pričekao rekavši da nije hitno, da bolesnik neće još umrijeti. Kad se p. Rupert vratio u samostan, odmah je s čovjekom pošao bolesniku, koji je u međuvremenu ipak umro. P. Rupert je na povratku bio žalostan i

samo je postavio pitanje: 'Tko će odgovarati za tu dušu?' I do duboko u noć je molio u crkvi za toga pokojnika. Mnogo je molio i postio, a svaki petak je bio o kruhu i vodi. Rado je pomagao sirotinji. Uvijek je bio raspoloživ za sv. ispovijed. Kad je nekoga trebalo zamijeniti u pastoralnom poslu, rado je to činio. Zbilo se to jednoga Božića. Tih dana snijeg je jako padao, a trebalo je voditi jedan sprovod; župnik je navodno bio spriječen pa je javio p. Rupertu da ga on vodi. P. Rupert je bez riječi uzeo bicikl i otišao po takvom nevremenu obaviti sprovod."

Isus na šljivi

„Bio je skroman i jednostavan, baš Božji čovjek", nastavlja dalje s. Božidarka. „Na njemu se nikada nije vidjela nikakva gorčina ni ljutnja, jedino žalost ako bi neki bolesnik umro bez sv. sakramenata. Rado je obilazio bolesnike i nosio im Presveto. Padalo, puhalo, njemu nije smetalo. Jednom smo kupili šljive u samostanskom voćnjaku pa nam je i on došao pomoći. Kako je poslije toga namjeravao ići bolesniku, da se ne vraća u samostan, ponio je sa sobom Presveto. Da bi što više iskazao poštovanje nazočnom Isusu, objesio je svilenu vrećicu s Presvetim na šljivu, pa je malo tresao šljive, a malo se klanjao pred Presvetim. Bilo je to tako dirljivo i pobudno vidjeti kako ovaj svećenik tako duboko izražava svoju vjeru i poštovanje u Kristovu nazočnost u Presv. Sakramentu."

Kad ne ide drugačije, snaga molitve pobjeđuje

P. Mijo Hrman: „Bilo je to negdje oko 1984. U brodskoj bolnici bio je neki bolesnik kojega je p. Rupert obilazio, ali taj se nikako nije htio ispovjedit, unatoč nekolikim pokušajima. Onda me je p. Rupert zamolio da pođem ja, a on će

ostati u samostanu i moliti se da bolesnika Božja milost takne. I stvarno. Ja sam pošao i ispovjedio ga bez problema. Kad sam se vratio i rekao da je sve u redu, p. Rupert je bio toliko radostan i sretan da mi je još danas pred očima blaženi izraz njegova lica. Drugom zgodom pokušavao je obilaziti u kući nekog starijeg bolesnika koji je još bio pokretan, ali nikako nije htio primiti svećenika. U tri navrata pobjegao je iz stana kad je vidio da p. Rupert dolazi. No, ipak je na kraju svojom ustrajnošću p. Rupert i njega pomirio s Bogom."

Lijepu riječ je imao za svakoga

Ana Hečimović, Slavonski Brod: „Svaki dan je posjećivao moju majku od 95 godina. Donosio joj je sv. Pričest. Bio je poseban čovjek, pristupačan, uvijek je imao lijepu riječ. Dolazio je sa svojim ruksakom i sve što bi toga dana negdje dobio, podijelio bi s njom. Lijepa riječ je nešto najljepše, a on ju je uvijek imao za svakoga."

Sve je oko sebe promatrao kroz ogledalo Božje ljubavi

Manda Marić, Slavonski Brod: „Pater Rupert je bio tih i neprimjetan svećenik, ali čovjek od duha koji je sve oko sebe promatrao kroz ogledalo Božje ljubavi. Posebna mi je slika o p. Rupertu ostala iz jednog osobnog susreta u mojoj kući. Bila sam mlada majka koja je za deset godina braka rodila osmero djece, a najmlađe dijete bilo je još u kolijevci. Kako je bilo prohladno vrijeme, svi smo bili u kući, sva djeca su se igrala u dnevnom boravku. P. Rupert je došao mome ocu i kako je on trenutno bio negdje vani, ušao je u kuću da ga pričeka. Ugledavši punu kuću male djece, spustio je svoju torbu,

Pročelje franjevačke crkve u Slavonskom Brodu

malo se poigrao s djecom, a onda je započeo pjevati svete pjesme i slaviti Boga. Ja sam ostala iznenađena i sva u čudu nad prizorom. A on mi, objašnjavajući svoj postupak i pjevanje, reče da u kući gdje ima ovako puno male djece stanuje Isus, a on sluga njegov želi svoga Gospodina pozdraviti. Kad je odlazio sve nas je blagoslovio, a ja sam ostala sva u suzama, puna radosti jer sam dobila potvrdu da sam na dobrom putu. Bogu hvala za p. Ruperta i za sve radosti i milosti koje nam je preko njega podijelio."

Za mene je već na ovoj zemlji bio živući svetac

Verica Bukovšek, Slavonski Brod: „Prošlo je mnogo godina od zadnjeg susreta s p. Rupertom, ali su sjećanja na njega još uvijek jako duboka u mom srcu i mislima. Nije lako opisati sve moje prekrasne susrete i doživljaje sa svećenikom koji me je toliko puta saslušao, utješio, savjetovao u mojim životnim problemima. Svaki ulazak u moj dom uvijek je bio popraćen pjesmom. Kleknuo bi pred stol i molio za moju obitelj, pogotovo za djecu koju je od milja zvao „moji mali anđeli". Dolazio bi uvijek na starom biciklu. Ako bi sa sobom nosio Isusa, na biciklu je tada uvijek bio jedan cvjetić. Bio je zahvalan na svakoj čaši vode ili soka i kriški suhoga kruha. Kad nas je jednom posjetio, imala

sam kolač od trešanja pa sam ga primorala da ga uzme. Svidio mu se pa mi je u šali rekao: 'Kada budem imao 50 godina misništva, ovu mi štrudlu napravite i donesite'. Na moju žalost, tu mu želju nisam mogla ispuniti jer je umro prije svoga zlatnog jubileja. Kada mi je umro sin star dvije godine, p. Rupert je bio uz mene i sahranio ga. Riječi koje mi je uputio bile su tako duboke, snažne i radosne da su me trajno tješile: 'Majko ne plači, tvoj je anđeo već sada pod srcem Nebeske Majke.' Još bih mnogo, mnogo lijepih i sretnih trenutaka mogla opisati o svećeniku koji je za mene već na ovoj zemlji bio živući svetac. Dragi moj voljeni p. Rupertu, sada kada gledaš lice Nebeskog oca, moli za moju obitelj i cijeli hrvatski puk. Hvala ti!"

Prošao je ovom zemljom čineći dobro...

Magdalena Tankosić, Slavonski Brod: „Pater Rupert je bio Božji čovjek. Svećenik po Srcu Isusovu. Prijatelj bolesnika i patnika. Svaki dan je kružio gradom na svom biciklu na kojemu je bio vidljivo zataknut bijeli karanfil. To je bio znak da vozi Isusa k bolesniku. Imala sam prijateljicu koja je bila teško bolesna. P. Rupert joj je svaki dan donosio sv. Pričest. Ako bi bolesnica bila u takvom stanju da ne može primiti Isusa, pater Rupert bi znao doći i tri puta u jednom danu, samo da je okrijepi svetim sakramentom. To je za nju i za članove njene obitelji bila velika utjeha i snaga u njihovom trpljenju. Za patra Ruperta može se slobodno reći isto što za Isusa: 'Prošao je ovom zemljom čineći dobro'."

Često je dizao glas za obranu života nerođenih

Časne sestre sv. Križa, s. Jelena i s. Emerana koje su radile u Franjevačkom samostanu u Slavonskom Brodu kada

je ondje bio i p. Rupert, rado se sjećaju njegove pobožnosti i njegove revnosti, posebice za bolesnike. S. Jelena Damjanović pripovijeda: „Bio je to cijeli obred kada se spremao za pohod bolesnicima. Trebalo je pripremiti malo cvijeća za bicikl i napumpati gume. Nakon toga bi pošao u crkvu po Presveto, a idući prema tabernakulu bi pjevao. Potom bi u najvećoj sabranosti uzeo Presveto, stavio štolu, habit malo podigao da mu ne smeta pri vožnji i stavio ga ispod ogrtača te krenuo u obilazak bolesnika. Šakom i kapom je dijelio sakramente. Kad mu je netko dolazio s problemima ili tražiti duhovnu pomoć, razgovor bi brzo skrenuo prema ispovijedi i potaknuo bi sugovornika da se pomiri s Bogom. Drugi put bi znao reći da se za ovoga ili onoga treba moliti, što bi on i činio, a često je i postio da bi se dotični obratio i ispovjedio. Koji put bi priznao kako su ga tu i tamo znali potjerati od bolesnika, ali je odmah dodao: 'Ali ja ću opet ići.' Često sam ga u kasnim noćnim satima znala zateći u kapeli u molitvi. Kako nisam očekivala da ću koga u to vrijeme tamo naći, znala sam se i prestrašiti. Uvijek je bio zadovoljan, nikad nije prigovarao. Svemu je diskretno pridavao pažnju, premda se koji puta činilo da nikoga ne vidi i da živi u trajnoj sabranosti. Vjernici su ga mnogo tražili. U šali bi znao dodati: 'Ako hoćete da vas traže, skrivajte se', kao što je on to i činio. U svojim govorima i propovijedima borio se za poštivanje života, a protiv pobačaja. Od njega sam prvi puta čula da se netko tako javno i zdušno zalaže za nerođene. Primijetili smo da se veoma često ispovijedao. Bio je to o. Teofil kojemu je išao na sv. ispovijed. Nikad mu ništa nije bilo teško. Stvarno se trudio oko duhovnosti i nastojao je duhovne sadržaje što više prenijeti na druge. A kad je odlazio iz Broda, njegov stari bicikl naslijedio je moj brat koji ga je samo kratko vrijeme koristio jer više nije bio

za upotrebu." Sjećanjima s. Jelene pridružila se i s. Emerana Knežević svojim uspomenama: „Posjedovao je jednu vedrinu koju je širio na sve nas. Cijenili smo ga i voljeli. Imao je razumijevanja za svakoga. Kad god sam ga zamolila za sv. ispovijed, uvijek je bio spreman i izišao mi u susret. O svakome je lijepo govorio."

Donijeti Isusa čovjeku, pogotovo bolesniku, to mu je bio životni cilj

Dr. Zdenka Pajić, Slavonski Brod: „Kada je p. Rupert službovao u Slavonskom Brodu bila sam liječnik njihova samostana pa sam tako dosta kontaktirala s franjevcima i kroz to sam omogućavala p. Rupertu kontakt s bolesnicima u bolnici. Poznavala sam mnoge franjevce i svećenike, ali je p. Rupert bio nešto posve drugo. Bio je u pozitivnom smislu izvan ljudskih i svećeničkih klišeja. Bio je veoma inteligentan, puno više je znao i vidio nego što je pokazivao da vidi i zna. U Slavonskom Brodu su tada bili rijetki koji su znali francuski. Trebala sam prevesti neke stručne članke i on se ponudio da će mi u tome pomoći. I puno se trudio da mi tekst lijepo prevede. Tako sam se uvjerila da mnogo toga zna i toliko toga ima u njemu, ali to ne pokazuje.

Imao je karizmu da osjeti kada i gdje je potreban i tamo bi se brzo pojavio. Tada još nije bilo mobitela kojima bi se zvalo svećenika u hitnim slučajevima. Međutim, događalo se npr. da je unesrećeni pacijent dovezen u bolnicu, a p. Rupert je već bio tamo i čekao ga! U radu s bolesnicima njemu je bilo najvažnije podijeliti sakrament sv. Pričesti. To mu je bio životni cilj. Za presv. sakrament nije nikad rabio naziv „hostija", ili „posvećena hostija" nego jednostavno „Isus". Imao je

upravo potrebu da nosi i dijeli Isusa. I za ostvarenje toga cilja nije bilo metode koju ne bi upotrijebio. U bolnici je znao doživjeti i neugodnosti od bolesnika koji nisu bili vjernici ili su bili komunisti. On se na njihove uvrede i prigovore nije obazirao, uvrede ga se jednostavno nisu doticale. On je svakome nudio „Isusa". Bio je samo jedan liječnik u brodskoj bolnici koji nije bio zadovoljan dolaženjem p. Ruperta u bolnicu. Taj je znao čak pisati protestna pisma ravnatelju da mu se zabrani dolazak i slično. Ali, tadašnji je ravnatelj sve rješavao veoma diskretno, kao da ništa ne vidi i tako je p. Rupert ipak mogao posjećivati bolesnike. Bolesnik mu je bio u centru njegova životnog zanimanja."

„Zbrinuti Isus" u dječjoj bolničkoj sobi

Dr. Zdenka Pajić nastavlja svoja sjećanja: „Jednom se p. Rupert razbolio i došao je u bolnicu tražiti pomoć. Sa sobom je ponio sv. Pričest da je odmah nekome podijeli kad je već u bolnici. Ali prije nego je došao na pregled pitao me gdje može spremiti „Isusa". Dok smo tražili rješenje, došao je do zaključka da je najbolje odnijeti Ga u dječju sobu jer, reče, „mislim da je Isusu ipak najbolje među djecom." I tako je ostavio posvećene hostije na sigurnom mjestu! A onda kad je „zbrinuo Isusa" došao je k meni zbog svojih zdravstvenih tegoba. A njegove mise - to je bilo nešto posebno. Za njega je iščezavao okolni svijet. On je u misi bio sam s Isusom na žrtveniku, sav se udubio u slavljenje mise, u tom susretu s Isusom.

Bile su to godine kad je započelo obiteljsko savjetovalište i obiteljski apostolat i u Slavonskom Brodu u čiji sam se rad i ja uključila. P. Rupert je pojedine vjernike često slao u to

naše savjetovalište da ih poučimo o onome što bi trebali znati kao vjernici, supružnici i roditelji.

Kako je bio veliki štovatelj Srca Isusova svima je preporučivao pobožnost devet prvih petaka. Posebno je to predlagao svojim pokornicima koji su mu dolazili na sv. ispovijed. Ako bi netko rekao da mu je zbog posla teško doći u crkvu na prvi petak, sam bi se ponudio i išao pričešćivati koga god je stigao toga dana.

Kad se s njime dolazilo u kontakt, veoma brzo se zamjećivalo da nije kao ostali, kao da nije prizemljen; stvarno je bio drugačiji od ostalih, kako u smislu duhovnosti tako i kao osoba te u promicanju svetosti. Zadovoljavao se s najmanjim, oblačio se tek toliko da se ne smrzne, znao je jesti stojeći, a često je i postio. No ono najvažnije bilo je uvijek u prvom planu: gdje god je čuo da ima bolestan čovjek, on bi ga pohodio. Stalno je imao pred sobom uvijek isti cilj: donijeti Isusa svakome, pogotovo nemoćnima i bolesnima."

Bolnica u Slavonskom Brodu
u kojoj je p. Rupert pohađao brojne bolesnike

DOKUMENTI O BOLNIČKOM APOSTOLATU PATRA RUPERTA

„BOLNIČKO DUŠOBRIŽNIŠTVO U SLAVONSKOM BRODU"

Iz Vjesnika Biskupije đakovačke i srijemske

Vjesnik Biskupije đakovačke i srijemske br. 5, 2002. g. na str. 313. donosi članak pod naslovom: *Bolničko dušobrižništvo u Slavonskom Brodu*. Radi se u stvari o ispravku i nadopuni jednoga drugog članka autora S. K. koji je objavljen u istom *Vjesniku* br. 3, 2002. g., u kojemu je prikazano bolesničko dušobrižništvo u Đakovačkoj i Srijemskoj biskupiji. Međutim, u članku nije dovoljno istaknut veliki doprinos p. Ruperta što ga je ostvario u apostolatu bolesnika. Drugi članak, kao ispravak prethodnoga, napisao je o. Domagoj Šimunović, gvardijan Franjevačkog samostana u Slavonskom Brodu, na temelju dokumentacije koja se čuva u Arhivu samostana. Članak o. Domagoja prenosimo u cijelosti:

Bolnica u Slavonskom Brodu gdje je p. Rupert posjećivao brojne bolesnike i donosio im duhovnu utjehu i pomoć

„Drago nam je što se tim člankom (*Prikaz bolesničkog dušobrižništva u Đakovačkoj i Srijemskoj biskupiji)* odaje priznanje pastoralnim djelatnicima na tom području. Želimo ipak nadopuniti taj članak, jer dušobrižništvo u bolni-

cama Slavonskog Broda nije počelo tada, kako spominje članak. Radi cjelovitosti i istine iznosimo sljedeće:

1. Svakako treba istaknuti veliko zalaganje o. Ruperta Rozmarića već od 1975. godine kada je riječ o brodskoj Općoj bolnici „Dr. Josip Benčević" i bolnici na Plavom polju (dvije su to na različitim mjestima lokalizirane bolnice). Za duhovne se potrebe od 1975. do 1984. brinuo o. Rupert Rozmarić sigurno u više od 90% slučajeva. Ovdje navodim samo nekoliko podataka kao uzorak za sve godine njegova rada u bolnicama. O. Rupert je došao u Slavonski Brod u kolovozu 1975. god. i već je od sredine 8. do kraja 9. mjeseca pohodio u navedenim bolnicama 80 bolesnika, a po kućama 346 bolesnika. Godine 1982. samo u mjesecu siječnju njegov rad s bolesnicima izgleda ovako: u bolnicama je posjetio-podijelio sakramente bolesnicima, koji su u knjizi bolesnika imenom i prezimenom navedeni uz broj sobe i odjela, a bilo ih je 246. Posjetio je i ostale bolesnike po gradu i okolici, kojih je bilo 650 (također točno navedeno: ime, prezime, ulica - selo, broj), te iste godine sveukupno je posjetio 13.850 bolesnika, od toga u bolnicama 4.022. Tako je to išlo sve do 1984. kad je premješten iz Slavonskog Broda u Krapinu.

Evo još nekoliko podataka: godine 1981. sveukupni posjet bolesnika je 13.629, a u bolnici 4.543 bolesnika; godine 1983. obišao je ukupno 14.210, godine 1984. 12.890 (te je godine u rujnu napustio Slavonski Brod); godine 1985. su braća iz samostana nastavila s brigom bolesnika, a broj je pao na 3.800 pohoda bolesnika. 1987. o. Rupert dolazi ponovno u Slavonski Brod i ostaje do 1988. i opet se povećava broj pohoda bolesnicima u bolnicama, gradu i okolici. Nakon ponovnog odlaska u Krapinu, preč. gosp. mons. Marko Majstorović moli o. provincijala da dozvoli o. Rupertu barem povre-

meni dolazak u Slavonski Brod i da u njegovoj župi i bolnici posjećuje bolesnike. U Kronici samostana te godine je zapisano: „O. Rupert dobiva dozvolu o. provincijala da povremeno boravi u Slavonskom Brodu na molbu svećenika radi bolesnika, ali je od velike pomoći i braći u samostanu koji vrlo marno ispovijedaju". Njegov obilazak bolesnika nije bio puka formalnost. On je pratio svoje bolesnike i često je znao zapisati u knjigu bolesnika ovakve rečenice:

„Može se pričestiti; jedva se može pričestiti; ova je osoba reformator, ova je pravoslavka; njihova je kći samo registrirana - civilni brak; bio na operaciji u Zagrebu - rak grla; u ovoj je kući dobra, sveta čeljad; ova me osoba odbila; ovu sam pomazao 20 minuta nakon kliničke smrti; u tu kuću treba ići vrlo oprezno jer su prosvjetni djelatnici; pametno za nju da se ne izlaže opasnosti, ne otvara vrata" i slično. Znao je sve o bolesnicima i imao je strpljivosti sve o njima pisati.

Često piše koji ga je liječnik pustio u svoj odjel, koji ga je lijepo primio, uputio... Tako spominje dr. Dragutina Miškića, dr. Stjepana Solarića, dr. Ivu Pajića, dr. Jozu Jelića, upravitelja sobe za intenzivnu njegu (koja je inače vrlo strogo čuvana od svakog posjetioca) i druge.

Posjete bolesnika javljao je i župnicima, što se jasno vidi iz Knjige bolesnika te su i dotični župnici upisivali pohode koje je vršio o. Rupert.

O. Rupert se toliko udomaćio u brodskim bolnicama da je obilazio sobe kao u svom samostanu. Jednom je „naletio na minu" radi svoje jednostavnosti. Poslana je tužba SUP-u, a oni su zabranili 15. 1.1982. posjet bolesnicima bez izričitog poziva. Sva odjeljenja su dobila taj dopis. Tog istog dana je o.

Rupert ipak obišao 16 bolesnika, a liječnici, pa i sami rukovoditelji su „okretali glavu da ne bi vidjeli" o. Ruperta.

2. Ta blizina o. Ruperta s bolnicom pridonijela je da je već 12. travnja 1990. godine, a na prijedlog Franjevačkog samostana Radnički savjet bolnice, čiji je predsjednik bio dr. Vladimir Babić, donio ODLUKU, broj B-II/3-1155 od 13. travnja 1990., kojom se odobrava korištenje jedne prostorije-sobe u svrhu obavljanja vjerskog obreda bolesnika-vjernika koji to traže. Tako je u Hrvatskoj, pretpostavljam, to bila prva bolnička kapelica. Zahvala pripada prim. dr. Ivi Pajiću, šefu odjela, koji se odrekao svoje bolničke sobe, dr. Dragutinu Miškiću, šefu za kirurške bolesti, dr. Vjekoslavi Mihuljac, direktorici bolnice i mr. Ivi Grgiću, ravnatelju Medicinskog centra. Dana 24. svibnja, nakon što je bolesnička kapelica stavljena u funkciju, u Franjevačkom samostanu je bila večera za spomenute liječnike, a preč. gosp. Stjepan Jedani, dekan, u ime svećenika brodskog dekanata pročitao je zahvalno pismo pomoćnog biskupa đakovačkog i srijemskog dr. Marina Srakića, a lijepom zdravicom je zahvalio i preč. gosp. Mato Lešić koji je i opremio bolničku kapelicu. (Kronika franjevačkog samostana).

Još iscrpnije o djelatnosti i karizmi o. Ruperta o pastoralu bolesnika u brodskim bolnicama i uopće o apostolatu bolesnika u Slavonskom Brodu napisano je u „Obavijestima hrvatske Franjevačke provincije" god. 1991., br. 4, a o tome govori i pismo zahvalnosti koje je uputio mnogopoštovanom o. Provincijalu preuzvišeni gospodin biskup Ćiril Kos povodom smrti o. Ruperta, br. 1858/1991., Đakovo, 16. prosinca 1991.

Domagoj Šimunović, ofm

IZ KRONIKE FRANJEVAČKOG SAMOSTANA U KRAPINI

Nakon Slavonskog Broda i Kloštra Ivanića, Krapina je, gledajući vremenski po trajanju, treće mjesto gdje je p. Rupert najduže službovao. U Krapini je boravio u dva navrata: prvi puta samo jednu godinu, od 1968. do 1969. g. nakon čega je premješten u Cernik na mjesto oboljelog o. Julija Jančule. Drugi puta boravi u Krapini od 1984. do 1991.

Iz Kronike Franjevačkog samostana u Krapini dobili smo podatke o njegovom boravku i djelovanju u tom samostanu. Za 1969. godinu zapisano je u Kronici da je bio samostanski vikar, kapelan i vjeroučitelj župe Petrovsko, vođa konferencija, knjižničar, kroničar i ispovjednik, te izvanredni ispovjednik sestara sv. Križa. Podaci iz drugog dijela njegova boravka tj. od 1984. i dalje su detaljniji jer donose i brojke. U samostanu su rekli **da se 90% tih brojki**, tj. posjeta bolesnicima i pastoralnih ispomoći odnosi na p. Ruperta što se lako zaključuje uspoređivanjem broja posjeta bolesnicima u godinama nakon njegova odlaska. Slijede podaci koje su nam poslali iz Krapine.

Godina 1984. – 1991.

1984. g. - 3. IX. iz Broda je došao p. Rupert na ispomoć kao ispovjednik. Dobro se snašao.

1985. g. - Posjeta bolesnicima je bilo 850.

1986. g. - P. Rupert je pjevao Hvalospjev uskrsnoj svijeći. Posjeta bolesnicima je bilo 1268. Pastoralnih ispomoći 166.

1987. g. - Posjeta bolesnicima je bilo 1578. Pastoralnih ispomoći 236. (Nije uračunato što p. Rupert godišnje po 4 mjeseca proboravi na ispomoći u Slav. Brodu).

1988. - Posjeta bolesnicima je bilo 2371. Nismo računali ispomoć p. Ruperta godišnje 4 mjeseca u Sl. Brodu.

1989. - Posjeta bolesnicima 1628.

1990. - Od 20. IX. do 2. X.: p. Rupert, veliki pastoralac bolesnika, svake godine nekoliko puta odlazi u Sl. Brod gdje po želji nekih župnika obilazi „svoje bivše bolesnike". Tako odlazi i sada u jesenski obilazak. - 21. XI. p. Rupert opet odlazi u Sl. Brod radi adventskih ispovjedi bolesnika. Posjeta bolesnicima je bilo 2449, a u Sl. Brodu 2320, i u Petrovskom 93. Pastoralne ispomoći 287.

1991. - 14. veljače: p. Rupert ide ponovno u Brod. On koji je u Sl. Brodu bio neumoran pohađač bolesnika nastavio je to biti i iz Krapine. Odlazi 1. ožujka i ostat će do 23. ožujka. - 3. lipnja: p. Rupert opet odlazi u Brod radi obilaženja i ispovjedanja bolesnika. Predviđeno je da tamo ostane od 25. lipnja. do 18. kolovoza: Danas se u crkvi opraštamo od oca Ruperta. Zahvaljujemo mu za sve što je kroz vrijeme svoga boravka učinio u Krapini. Posebno mu zahvaljujemo u ime tolikih starijih i bolesnih osoba koje je tako revno posjećivao. P. Rupert odlazi u Našice. Sada ostajemo dvojica. Za ovu godinu je posjeta bolesnicima bilo 2030, a pastoralnih pomoći 331.

Za usporedbu: *Kronika samostana dalje bilježi kako je bilo brojčano s posjetima bolesnicima u Krapini nakon odlaska p. Ruperta:*

1992.g.: posjeta bolesnicima 302. - 1993.g.: posjeta bolesnicima 80. – 1994.g.: posjeta bolesnicima 28. – 1995.g.: posjeta bolesnicima 26.

ZAHVALNOST BRODSKIH ŽUPNIKA

Izjava mons. Stjepana Belobrajdića, dekana

Na kraju ovih svjedočanstava o apostolatu bolesnika što ga je p. Rupert obavljao u mjestima svoga službovanja, a najviše u Slavonskom Brodu, prenosimo izjavu mons. Stjepana Belobrajdića, slavonskobrodskog dekana koji je još jedini živući brodski župnik iz skupine brodskih svećenika koji su službovali u Slavonskom Brodu u vrijeme kada je ondje bio i p. Rupert. U sponatnom i srdačnom razgovoru, radostan da se pokrenula inicijativa očuvanja spomena na p. Ruperta, mons. Belobrajdić nam je puno toga rekao o njemu što smo tematski razdijelili po raznim poglavljima u ovoj knjizi. Ovdje donosimo onaj dio njegova svjedočanstva koji se odnosi na apostolat bolesnika:

„Karizma p. Ruperta najviše je došla do izražaja u njegovoj brizi i skrbi za bolesnike. Bilo je to još vrijeme komunističkog režima kad je pristup svećeniku u bolnicu bio otežan. Ali isto tako nije bilo uvijek lako doći do bolesnika ni po kućama. Bilo je više slučajeva da su majka ili otac ili neka starija baka željeli da se prije smrti susretnu sa svećenikom i pomire s Bogom, a da su sin ili snaha, ili već netko od ukućana, p. Rupertu zatvorili vrata i spriječili mu pristup k bolesniku. Ali p. Rupert nije odustajao. Znao je dežurati i kad su dotični otišli u trgovinu da kupe kruha ili namirnice, on je ušao u kuću i omogućio tim prikraćenim bolesnicima susret s euharistijskim Bogom kojega im je donio. Sve je obavljao biciklom i to na području od Ruščice do Brodskog Varoša, tj. i izvan Broda po cijeloj okolici. Znao je otići i u Kute i Oprisavce, gdje sam neko vrijeme bio župnik,

i to rano u proljeće i u kasnu jesen, posebno nakon što je u bolnici uspostavio kontakt s nekim bolesnikom iz toga mjesta. Posebna karakteristika, odnosno sredstvo njegova rada oko bolesnika bio je njegov legendarni bicikl s cvijetom koji je bio znak da nosi sa sobom sv. Pričest. Kad smo ga pitali zašto taj cvijet, on bi odgovorio da Isus zaslužuje ono što je najljepše, što je prirodno, što je direktno stvorenje Božje. Tim bi cvijetom davao znak da nosi Isusa sa sobom bolesnicima.

Zanimljivi su bili, koji puta i dramatični njegovi posjeti bolesnicima u bolnicama. Ne samo da ih je obilazio po odjelima; nego je bila zadivljujuća njegova revnost kada se radilo o nesretnim slučajevima ili o hitnim operacijama. Imao je dobre veze kod osoblja bolnice koji su ga obavještavali o hitnim slučajevima, a da ostali to nisu znali. Tako su ga znali zateći kako čeka pred operacijskom salom ili pred šok sobom. Zamolio bi nazočno osoblje riječima 'Samo dvije minute i brzo ću biti gotov.' A kad bi čuo za neku nesreću, on brzo trči u bolnicu, a da ga još nitko nije dospio obavijestiti o stradalima. Jednom je čak stigao prije samog unesrećenog i dočekao ga kad su ga unosili u bolnicu. A onda je samo nas svećenike obavijestio da je on već bio kod unesrećenog bolesnika, da je sve sređeno. Ili: bolesnika voze na kolicima iz operacijske sale, a pred vratima stoji pater Rupert. Liječnik ga začuđen pita: 'Pa kako ste znali da je sad operiran!?' On je samo slegnuo ramenima i upitao: 'Mogu li ja samo minutu dvije, samo minutu dvije…' - Ali nije uvijek išlo sve tako glatko. Koji puta su neki liječnici negodovali zbog njegove prisutnosti i upornosti, koji puta su mu čak i zabranili pristup, ali on se nije dao smesti. I sve se to odvijalo još u doba komunističkog režima.

Još sam jedini svećenik iz te generacije ovdje u Brodu koji sam ga poznavao pa u ime svih ostalih moram reći da smo mu mi brodski župnici bili prezahvalni za sve što je činio, posebice za bolesnike. I kad je bio premješten iz Broda u Krapinu 1984. godine, molili smo njegove pretpostavljene da ga pošalju barem povremeno da obiđe bolesnike, što je on rado činio. Tako je dolazio nekoliko puta godišnje i ostajao po nekoliko tjedana nastavljajući svoj zadivljujući pastoral bolesnika."

Franjevački samostan i crkva u Krapini gdje je p. Rupert bio na službi u dva mandata: od 1968. do 1969. g. i od 1984. do 1991. Odavle je na molbu brodskih župnika nekoliko puta godišnje ponovno dolazio u Slavonski Brod i posjećivao bolesnike.

Šesti dio

PATER RUPERT NAM GOVORI I PIŠE

[illegible]

Pater Rupert, koji je bio veliki prijatelj knjige i čitanja duhovne literature nije za svoga života dospio objaviti niti jedan tekst, članak ili knjigu. S druge pak strane, daleko je važnija činjenica da je mnogim svojim riječima izrečenima na vjeronauku, u propovijedima, duhovnim vježbama i obnovama, pučkim misijama, osobnim susretima, ispovijedima a nadasve u pohodima bolesnicima, Božju poruku i njegovo svjetlo te utjehu duboko upisao u srca onih kojima je bio poslan kao Božji glasnik.

Ako u tisku i nije objavio niti jedan tekst, služio se pisanom riječju, posebice u pismima da bi duhovno pomagao bližnjemu i upravio ga na pravi put. Ponešto od njegove pisane riječi, najviše pisama i prigodnih tekstova za molitvene susrete, ipak je sačuvano. I iz tih malobrojnih sačuvanih njegovih tekstova može se nazreti duboka duhovnost i svetačke visine u kojima je duhom boravio i kamo je želio usmjeriti i druge.

Ovdje je nekoliko pisama što ih je pater Rupert uputio pojedinim osobama. Ističemo dva upućena jednoj članici Franjevčkog svjetovnog reda, djevojci Š., koja je tražila svoj životni put i koju je pater Rupert usmjerio prema duhovnom zvanju u svijetu.

S dopuštenjem osoba kojima su pisma bila namijenjena te izostavljajući neke dijelove sasvim osobnog karaktera, donosimo glavninu tih pisama. Posebno je važno drugo pismo djevojci Š. u kojem pater Rupert govori o svetosti. Možemo ga smatrati magnom carthom – poveljom njegova shvaćanja ostvarenja svetosti u svakodnevnom životu.

Poštovatelji p. Ruperta sačuvali su i neke druge tekstove. Uglavnom su to tekstovi koje je pripremao kao meditacije za molitvene susrete.

U svojim pisanim tekstovima pater Rupert je veoma jezgrovit, kratak. Bez puno opisivanja i formalnosti ulazio je odmah u bit stvari. Često je podcrtavao ili je pojedine riječi pisao velikim slovima radi isticanja njihovog značenja.

1. PISMO OSOBI KOJA TRAŽI DUHOVNU POMOĆ

Nalazeći se u duhovnim teškoćama, zbunjena zbog onoga što vidi oko sebe te tražeći svoj životni put, djevojka Š. obratila se s nutarnjim dvojbama i sumnjama pismeno p. Rupertu koji je upravo bio premješten iz Slavonskog Broda u Kloštar Ivanić. P. Rupert je odgovorio na sve njezine dvojbe i sumnje, malo je i prekorio te je pozvao na duhovnu suradnju i pomoć u njegovom apostolskom radu u župi u Lupoglavu koja mu je bila povjerena, a koja je prema njegovim riječima u to vrijeme, gledajući pastoralno, bila jedna „od najgorih župa Zagrebačke nadbiskupije".

Trebaju nas zaokupljati interesi Isusova Kraljevstva

Š.! Pax! Kloštar, 3. XI. 1958.

Evo, tek sad dospijevam dogovoriti!

Vaš poziv. Bolje reći: DJEVIČANSTVO = SVEĆENIŠTVO... Takvim se duh. majkama treba diviti, ne ih žaliti, jer one dok su na putovima Božje volje, idu zlatnim, sunčanim stazama... Isus dobri nije dao ženama oplakivati njegove muke... a još manje da oplakujemo svoje. Već nas trebaju posve zaokupljati veliki interesi Kraljevstva VAŠEGA i MOGA KRALJA... Križevi, bolesti, tuga, neugodnosti – ako ih trpi-

mo za druge: onda oni nas nose, onda su svladani, tada su nam oni izazovi sreće!

Bože kad nam šalješ križeve onda smo Tvoji naročiti miljenici!

„Učinit ću Te sretnom, ali ne na ovom, nego na drugom svijetu" riječi Bezgrješne Sv. Bernardici u 3. ukazanju u Lurdu.

Molim, uzmite knjigu od o. Paškala Vešare O LURDU - o. Gvardijan će Vam je pozajmiti (ako možete, kupite si tu dragocjenu knjigu!), pa tuširajte to svoje neumjesno raspoloženje i tu Vašu nesvetu reakciju… Sv. Bernardica je imala 7 bolesti! Alaj mi Isusove Zaručnice – koja se ne odupre uz MOLITVE – LAVOVSKI – takvim sotonskim mislima!

„Dobri su nesretni, a zli sretni!?" pišete. Taman! Zar nije sreća u Bogu?! Onima, koji Boga ljube, sve zajedno se okreće na dobro!

Molim, zar ne mogu dobri, koji su većina, pokazati svoju vjernost ljubljenom Bogu nego li strpljivošću u patnjama. Zar Vam, o Zaručnice Isusova, nije Spasitelj najdraži na Križu?! – Ajte molim Vas – s tim ispadima!!! Zar i Vi ne ljubite Božansko Srce nadasve? Dakle!

Eto, ja Vam živo stavljam na srce ovu župu… ! Tu imate 1.200 duhovne djece – radi se o jednoj župi bez svoga stalnog svećenika! – Radite za njih! Prinosite pokore uz dozvolu ispovjednika! Milostinju koju dajete bilo komu, namjenjujte za njih! Naročito preporučujte Gospodinu bolesne, da se pomireni s Bogom presele gore! A i djecu u vezi s vjeronaukom... To je jedna od najgorih župa u zagrebačkoj nadbiskupiji!

Dajte se udubljujte u tajnu Križnog puta! „Jer je po svojem sv. Križu otkupio svijet!"…

Pozdravlja Vas *p. Rupert*

2. PISMO FILIPU O DUHU SVETOM

Osobama koje su s p. Rupertom bile u bližem kontaktu i tražile duhovnu pomoć, često je znao pisati pobudna pisma kojima ih je poticao na revniji i dublji duhovni život. Sačuvalo se tako jedno pismo upućeno Filipu. Bez datuma je, ali je pisano o Duhovima, kako se zaključuje iz sadržaja. I ovo pismo odaje duboku uronjenost patra Ruperta u duhovne stvarnosti u koje je želio uvesti one s kojima je bio u kontaktu.

Štovati Duha Svetoga da bi se Uskrsnuli što više u nama očitovao

Dragi Filipe,

Evo ti odgovaram. Iza «Felix Alleluia» - Veni Sancte Spirtus….

Da bi se u nama Uskrsnuli što više očitovao, a mi štujmo što više Duha Svetoga. Ne malo će pridonijeti tomu i slijedeće misli:

Duše Sveti, Oče ubogih i tješitelju žalosnih!

Dođi i ispuni mene kao što si sašao i ispunio moju Prečistu Majku Mariju i svete Apostole. Prosvijetli me svojom milošću, upravljaj svojom mudrošću, posveti me svojom ljubavlju, oživi me svojom svjetlošću, podržavaj me svojom jakošću, spasi me svojim neshvatljivim milosrđem, a na koncu života dovedi me u nebo da Te navijeke slavim. Amen. Slava Ocu. (7 puta)

Dođi Božanski tješitelju moj i ispuni mi srce sa sedam svojih darova!

Dođi Duše MUDROSTI i prožmi moje srce i dušu. Nauči me promatrati i cijeniti nebeske stvari tako da ih nad sve zemaljsko volim i iskreno tražim.

Dođi Duše RAZUMA i prosvijetli moju dušu da Tvoje Božanske tajne riječi sebi na spasenje prvo shvatim i po toj se spoznaji ravnam.

Dođi Duše SAVJETA; pouči moje srce u svemu, da bude sklono na dobro i izbjegava zlo. Vodi me i upravljaj u svakoj nejasnoći, da nikad ne skrenem s puta koji me vodi k spasenju.

Dođi Duše JAKOSTI i nastani se u meni! Ohrabri me u svojim nevoljama ojačaj me u bolima i protivštinama. Daj mi snagu protiv svim napastima zlobnog Duha, da Ti uvijek u svemu ugodim.

Dođi Duše ZNANJA i nauči me pravo spoznati prolazne stvari ovog svijeta da se služim njima jedino na Tvoju slavu i za spas svoje duše.

Dođi Duše POBOŽNOSTI i potakni moje srce na pravu pobožnost i svetu ljubav prema Bogu, da Tebe uvijek iskreno tražim i Tebe u ljubavi nađem i zauvijek te posjedujem.

Dođi Duše STRAHA Božjega i prožmi moje srce svetim strahom da na Te Boga svoga jednako mislim i sve izbjegavam što bi moglo biti mrsko Tvom Božanskom Veličanstvu. Amen.

Zar ne kako nas to podsjeća na nešto najbolje što smo mogli u bogosloviji upoznati iz zlatne Asketske mistične knjige Tanqueray-a o darovima Duha Svetoga.

Da si ti meni živ *Rupert*

3. MISLI IZ PROPOVJEDI

P. Rupert je svoje propovijedi brižljivo pripremao; nažalost, nije se sačuvala niti jedna. Dragica S. iz Slavonskog Broda uspjela je, međutim, sačuvati nekoliko misli iz dvije njegove propovijedi. Prvi dio je iz jedne propovijedi o ljubavi prema Isusu, a drugi dio o nečednoj modi i odijevanju.

Naučimo tvrdo vjerovati i još tvrđe ljubiti ono što vjerujemo

„Ljubiti Isusa znači božanski, herojski živjeti. Ne može čovjek ljubiti, a da ne vjeruje, ali jao može vjerovati, a da ne ljubi. Naučimo u svom apostolatu tvrdo vjerovati – i još tvrđe ljubiti ono što vjerujemo. Isus očekuje s naše strane gorljivu ljubav, ljubav duha, volje, a ne čuvstva. Samo Tebe Gospodine, Tvoje Srce, Tvoju Slavu, žeđu za dušama, Tebe ljubiti, raditi za Tebe, moj život je Tvoj život. Samo Tebe ljubiti i učiniti da Te drugi uzljube Gospodine."

„Ima takovog ženskog svijeta koji se često pričešćuje, a daju sablazan nepristojnom odjećom. One se dakako ne mogu same nad sobom sablažnjavati, što su odjevene kao poganke. Te duše ne ljube Isusa. O, Isuse, kad bi one Tebe doista ljubile onim žarom kojim mlada žena ljubi svoga muža, a majka dijete, tada ne bi bile sposobne cijeniti više krpu za koju kažu da je elegantna i moderna, nego Tvoj zakon i Tvoje Srce. Što mora osjećati Isus, kad ga tako pogrđuju žene koje misle da ga smiju pohoditi, pa i primiti u odjelu koje ne dolikuje ni za kuću, ni za ulicu, a kamo li za Crkvu? O, prečista Djevice, učini čudo u katoličkim obiteljima! Otvori im oči, Ti prečista Majko i daj da u našim obiteljima cvatu bijeli ljiljani čistoće."

4. BILJEŠKE IZ DUHOVNIH VJEŽBI

Tijekom svoga pastoralnog rada pater Rupert je držao mnoge duhovne vježbe i duhovne obnove sjemeništarcima, časnim sestrama i drugim skupinama duhovnog staleža. O. Vlado Mustać sačuvao je svoje bilješke iz duhovnih vježbi koje je pater Rupert u veljači 1968. g. držao franjevačkim sjemeništarcima. Duhovne su vježbe naravno bile prilagođene dobi slušatelja, tj. mladićima-pripravnicima za redovnički i svećenički stalež. Sjemeništarac Vlado marljivo je bilježio sve meditacije i predavanja koje je pater Rupert izlagao i potom ih uredno prepisivao u posebnu bilježnicu koju i danas čuva. Stil patra Ruperta bio je veoma zoran. Gotovo svako razmatranje bilo je popraćeno kojim crtežom. Teme duhovnih vježbi bile su one klasične prema metodi sv. Ignacija Loyolskog. Svoja je izlaganja i razmatranja p. Rupert popratio brojnim primjerima iz života svetaca ili pobudnim događajima iz svakodnevnog života. Ovdje je samo nekoliko misli iz uvodnog i zaključnog razmatranja p. Ruperta kako ih je zabilježio i formulirao sjemeništarac Vlado.

Boga na zemlji spoznajemo po vjeri, a u nebu ćemo ga gledati licem u lice

„Bog je vječan i neizmjeran, a mi smo ograničeni. Zato mi ljudi Boga ne možemo savršeno spoznati na zemlji, kako će to biti na nebu. Mi ljudi Boga na zemlji spoznajemo po vjeri, a u nebu ćemo ga gledati licem u lice. To će tek biti prava spoznaja Boga. Bog nam daje neka pomoćna sredstva da bi ga bolje spoznali. Boga si možemo predstaviti kao ocean a sebe kao jednu čašu. Bog nam se ne može dati u svojoj punini.

Zato nam Bog daje neke sličice da bi po njima spoznali njega i da budemo dionici njegova blaženstva. Boga trebamo ljubiti. Jer je on neizmjerna ljubav koju ne može nitko obuhvatiti. Bog je ljubav. Mi moramo ljubiti Boga da dobijemo mali zalog te ljubavi na zemlji. To ćemo postići tako da budemo poslušni Bogu, a to znači da ne griješimo. Znamo, ako griješimo Bog odlazi iz naše duše, a to je veliki gubitak. Po milosti posvećujućoj smo dionici božanske naravi…

… Odgovorimo Bogu živeći kao njegova dobra djeca. Isus nam je uzor i u saobraćaju s drugima. Isus kao čovjek nije imao vjeru i ufanje, a imao je ljubav i darove Duha Svetoga. „Moje je jelo da vršim volju svoga Oca." Isus je ljubav iskazivao prema ljudima tako da je bio milosrdan prema grješnicima, strpljiv, bio je revan za duše ljudi i za slavu svoga Oca. Nadalje, bio je ponizan, blag, poslušan, dobrostiv itd. Bog otac traži na gori Taboru da njega slušamo… Mi smo piloti a naš komandir je Isus. Zato si moramo u patnjama postaviti pitanje: što bi Isus na mom mjestu? Naše srce treba živjeti po Isusovom. „Došao sam da imaju život i da ga imaju u obilju." *(Iv 10, 10)*. To dokazuju primjeri svetaca (sv. Franjo, sv. Terezija Avilska)…

… Na nebu će Bog biti sve u svemu. Bog u nebu zatrpava ponor između sebe i svetaca. Sve u svemu, vraćamo se krilu Očevu po zajedništvu Duha Svetoga. Isus je nama svrha. On kao Bog je naša domovina, a kao utjelovitelj je naš put u život."

5. TEKSTOVI RAZMATRANJA ZA KLANJANJA PRED PRESVETIM

Za molitvenu grupu koju je okupio u Slavonskom Brodu da bude u prvom redu duhovna potpora u njegovu apostolatu, pater Rupert je često sastavljao tekstove za meditacije i klanjanja pred Presvetim Sakramentom. Njegovi duhovni suradnici sačuvali su neka od tih razmatranja koja donosimo u nešto skraćenom obliku. Čitajući ih, lako uočavamo jezgroviti stil patra Ruperta; koji puta su to samo telegrafski nabrojene misli i poticaji da dalje čovjek sam o njima razmišlja. Tekstovi su bili predviđeni da se čitaju sa stankama, kako bi se o svakoj od tih kratkih misli moglo meditirati. Da bismo ostali vjerni originalu, ostavili smo velika slova onako kako ih je pater Rupert sam ispisao radi isticanja određenih misli. Tekst navedene meditacije napisan je u Marijinoj godini 1986/1987.

Poslije Isusova uzašašća Mariji je Euharistija bila sve na svijetu, neka to bude i nama!

Tko će me rastaviti od ljubavi Kristove?

Pavle dragi, u Ime Božje, zašto toliko ljubiš Isusa?

Isusovo je, naime, svjedočanstvo ovo: DUH MIRA, LJUBAV SAVRŠENA, MUDROST VEĆA OD BILO KOJE DRUGE, NAUK NEBESKI, BLAGOST APSOLUTNA, MOĆ NAD SVAKOM STVARI.

Ponavljam: nad svakom stvari moć.

PONIZNOST POSVEMAŠNJA, ČISTOĆA ANĐEOSKA.

Tu ne možete pogriješiti kad budete udisali mir kod čovjeka koji kaže da je MESIJA, kad budete pili LJUBAV, LJU-

BAV KOJA IZ NJEGA IZVIRE - kad iz svoje tame prijeđete u svjetlost, kad vidite da se otkupljuju grešnici i da ozdravljaju tijela – onda recite: «Ovaj je doista JAGANJAC BOŽJI».

Zaključimo: Isuse, mi imamo još jedno svjedočanstvo za Tebe: MI ZNAMO DA SU TVOJA DJELA ONA O KOJIMA GOVORI IVAN KRSTITELJ. ZATO NAM OPROSTI - LJUBI NAS! DAJ NAM ONO ŠTO SVIJET OČEKUJE OD TEBE… da od TEBE!» Teško je, Isuse, biti svet!

Ivan Krstitelj pali ranu. Ti mažeš balzamom. Pavao je to osjetio. Ne drobiš, no miluješ… Očinski si i s grešnicima, moćan nad bolestima, i nad bolestima srca, osobito nad njima. Rabini to više ne umiju činiti. Zato ih Savao ostavlja i prelazi k TEBI, koga je progonio…

1. Pavle dragi, a zašto se ti ipak boriš?

Vidiš li koliko si isprebijan, izudaran, a i Isus te stavlja u klade… održavajući obećanje: Ja ću mu pokazati koliko valja trpjeti za Ime Moje! - Odgovor glasi: Ja vodim k Bogu, k pravoj obećanoj zemlji, Kraljevstvu BOŽJEM s ONE STRANE CRVENOGA MORA SJETILA I PUSTINJA GRIJEHA! SLOBODNE OD ROPSTVA SVAKE VRSTE – k vječnoj zemlji, koja obiluje uživanjem, koja je zasićena MIROM…

DOĐITE ovo je Ljubav koja sada prolazi… Onaj koji prihvaća Majku Crkve, u ovoj godini Njoj posvećenoj, može je slijediti jer ništa drugo ne treba da bi vas ona primila nego dobra volja!

Ako ne vjerujete riječima, vjerujte djelima Isusa! To su čudesa njegova. Evanđelja su ih puna … To je Riječ Božja!!!

2. Savle, zašto još toliko ljubiš Isusa?

Ljubio me je i predao se je za mene: kao Žrtva krvna – i Euharistija! … Tu se zadržimo! O tom današnje Evanđelje

kaže: poslije umnažanja hljebova i ribica slijedi govor u Kafarnaumu i obećanje Euharistije…

Kod Jude počinje veliki otpad za Isusova govora o Euharistiji… A sv. Pavlu je Euharistija SVE! On živi svoju pretvorbu tako te se sav razdaje Isusu u bližnjemu… kao apostol pogana poput kruha… Da budemo kratki i izražajni.

Djela tjelesnog milosrđa pokazao je sv. Pavao najviše skupljajući milostinju po Crkvama bivših pogana za izgladnjele u Judeji… a duhovna djela milosrđa bila su mu sav obraćenički život što ga je posvetio širenju Mističnog Tijela Kristova… kao duhovni mu otac po Isusu u Duhu Svetom na slavu Boga Oca.

O, budimo euharistijski jaki! I dnevne mise nam se preporučuju. Apsolutno nedjeljne, i blagdanske ali tako da doživimo Boga. I djecu, i malašnu vodimo na sv. misu.

I sudjelovati kod sv. mise kako to želi novi Koncil. I Pričest s divnom pripravom za svu Euharistiju i sa zahvalom da se obavlja… Sakrament ispovijedi mjesečno …

Po mogućnosti likvidirati si opasnost od pakla pobožnošću Devet prvih petaka primajući sv. Pričest u zadovoljštinu Presv. Srcu Isusovu, a sa subotnjom pobožnošću likvidacija čistilišta nam je šansa… Ne propusti krunice dnevne, i malo razmatranja u prve subote o otajstvima Krunice. Možda je duhovno najrentabilnija stvarnost Križnog Puta kojih 15 minuta promatrati u srcu (makar i kod kuće)… s nakanom da takva vatra ljubavi plane potom u nama te izbjegavamo i lake svojevoljne grijehe… To bi zaista već bila krasna pobožnost na takav način davati zadovoljštinu Preč. Srcu Marijinu. (Fatima daje jak zalet toj pobožnosti Preč. Srcu Marijinom!)

(Naš Papa predmoli svake prve subote navečer u pola devet preko radija krunicu.) …

Samo da sada u ovoj svetoj godini Marije bar poslušamo vodeću Crkvu i iskoristimo šansu za bezbrojne milosti koje

nam Majka Božja nuđa uz uvjet čiste savjesti, blago nama i svemu svijetu…

Poslije Isusova uzašašća Mariji je Euharistija bila sve na svijetu, neka bude i nama!

3. Sv. Pavao nas toliko potiče na ljubav!

Ne samo riječima, koliko mučeništvom čitavog svoga apostolskog života. Stoga recimo što je ljubav i to riječima sv. Franje Saleškoga koji je bio majstor ljubavi u djelu (obratio je blagom ljubavlju 70.000 kalvina a njegova dva djela bezbroj su puta ponovno izdana na mnogim jezicima. Postao je nenadmašiv u kršćanskoj literaturi i to baš pišući o ljubavi.

(Slijedi opširan citat iz djela sv. Franje Saleškog: Rasprava o Božjoj ljubavi, XXII. gl., str. 126 do 128.)

Dragi Bog vodi dušu postupno iz ljubavi u ljubav dok je ne dovede u svetu ljubav. To je ljubav prijateljstva – bez interesa, jer je predobar Bog dostojan svake ljubavi. To je prijateljstvo uzajamno, dakle, pravo.

Bog je ljubio dušu od vijeka. Ta je ljubav međusobno očitovana. Imamo iskustvo o njoj. Sve što imamo, imamo od njegove Dobrote. U trajnom smo dodiru s Njim, tu su njegova nadahnuća, svete pobude. Objavljuje nam sve svoje tajne. (Iv. 15, 15).

A Euharistija je vrhunac te ljubavi. Po molitvi svaki čas možemo Mu pristupiti. Jer sve naše življenje je i s njime, i u njemu, i po njemu. (Dj. Ap. 17 28).

Duša, zaručnica Kralja, ljubav je krv njezina. Duša s tijelom je mikrokozmos, ljubav je sunce njegovo, prisutna u svim sposobnostima čovjeka da ih usavršava, u moćima da njima upravlja. Ali joj je prijestolje volja. U njoj ona stoluje da je potiče neka miluje i ljubi svojega Boga iznad svega drugog.

Blažene li takve duše. S njom su se u dušu izlila sva dobra. (Mudr. 7,10) !

4. Utjelovljenje i život Vječne Mudrosti

Savle, Savle, Ja sam onaj koga ti progoniš!

O tom je odluka pala u Nebu. Svrha Utjelovljenja – otkupljenje. Vjerojatno je s tim Adam upoznat. I Patrijarsi …

„Vapijahu starog svijeta duše čiste pravedne."

„O mudrosti, što si proizašla iz usta Svevišnjega, dođi da nas spasiš! (O - antifona). Pružali ruke k nebu, ali prekratke, žrtve srdaca prinosili, ali prenemoćne…

Konačno Mudrost sazda sama sebi kuću: Mariju. S većim ushitom no kod stvaranja sveg svemira. Dobila puno, uzvraćala sve!

Marija = čudo Božje svemogućnosti! Samo Te Svevišnji poznaje! Očara Ga njezina duboka poniznost! Privuče Božanska čistoća. Živa pak vjera i molitve posve Ga svladale. Marija je pobijedila tu Mudrost, jer ju je s toliko ljubavi tražila. O velike li Ljubavi Marije, koja je pobijedila Svemogućega!

5. Finale: Za ljubav Mudrosti Utjelovljenoj i za nas Žrtvovanoj!

Nalazeći se uz oltar, u vezi prvog čitanja – nastojmo imati osjećaje što ih je imala Bl. Dj. Marija na Kalvariji: KAO ŠTO JE MARIJA UZ KRIŽ S VELIKOM LJUBAVLJU I PREDANOŠĆU U VOLJU BOŽJU svoje trpljenje sjedinila s Isusovim i prikazala za spas svijeta, tako i ti klečeći uz oltar svoje dnevne žrtve i molitve sjedini sa žrtvom oltara za obraćenje grešnika. Mjesto uz oltar neka ti bude najdraže mjesto u svemiru. Tu budi po mogućnosti svaki dan svakako što češće i što pobožnije. Misa neka ti bude glavni posao dana. Tebi i tvojoj zajednici misa je najmoćnije sredstvo posveće-

nja. Zajedničko sudjelovanje u misi obnavlja, uzdiže, posvećuje. Misa je temelj jedinstva zajednice redovničkih osoba i vjernika, put prema pomirenju svijeta.

I PRIČESTITI SE!

A što da tek reknemo o svećenicima kod Mise?!

O MOJ ISUSE, raspali me ognjem svoje ljubavi, da unaprijed budem neprekidna Žrtva Tvoje hvale, slave i časti! *(sv. Iv. Eudes)*

6. KOMENTAR SUSRETA ISUSA I PILATA

Među knjigama koje je p. Rupert koristio sačuvao se list papira ispisan njegovom rukom: komentar susreta Isusa i Pilata. Radi se vjerojatno o skici za propovijed ili za kakav duhovni nagovor.

Isus je donio Istinu o Bogu, čovjeku i svijetu

ISUS U SVEM SVOJEM DOSTOJANSTVU ODGOVARA PILATU:

Ovozemna vlast svojata si istinu; a ako se nađe u sumnji pita lakonski: „Što je istina?“

U Isusovom odgovoru nalazimo sažetak njegova poslanja: „Ja sam došao na svijet da svjedočim za istinu.“ O Bogu, o čovjeku, o svijetu.

Ali Kraljevstvo njegovo nije od ovoga svijeta.

ČOVJEK POZIVA BOGA NA ODGOVORNOST.

Božja je pak ljubav prihvatila svu našu krhkost da nas spasi.

U OKRUTNOM POSTUPKU PILATA VIDIMO:

a) sve vlastodršce u odnosu prema drugima

b) svu laž koja sudi - od najmanjih pa nadalje

c) a u njegovu pranju ruku svu bezobraznost
d) i uostalom svu bijedu laži
e) PILAT SUDI ISTINI SAMOJ .. I TO SE PONAVLJA BEZBROJ PUTA SVE DO NAŠIH DANA.
f) kolikogod bili gromoglasni povici laži - ISUSOVA ISTINA POBJEĐUJE!

7. OBITELJSKO DOPISIVANJE

Sestre i braća patra Ruperta nemaju sustavno čuvanu obiteljsku korespondenciju, mada je dopisivanja bilo. Jedan brat čuva tek nekoliko kopiranih listova s, na stroju za pisanje, gusto ispisanim redovima te rukom ispravljanim i dopunjavanim, iz kojih se ne može zaključiti kada su nastali i kome su bili namijenjeni. Međutim, brat Antun čuva i jednu razglednicu sa slikom p. Vendelina Vošnjaka s izrazima sućuti u povodu tastove smrti. Lijepe riječi valja trajno zabilježiti.

Milost je sve!

Mir s vama! - Onda - se može reći nema smrti – no na prelazu iz zemlje u vječnost sve je svršeno!

Vidiš li djelo moći tmina? Kao pauk steže zasjedu pa hvata na lijepak i zarobljuje onoga koji ne zna umrijeti da bi se ponovo rodio kao leptir tako jak da može razdrijeti mračnu paučinu i proći kroz nju noseći za uspomenu svoje pobjede (krst, pokora, svetost!) na zlatnim krilima komade sjajne mreže, da kao bojne zastave odnese neprijatelju. - < U borbi → 7 glavnih grijeha > umrijeti da bi živjeli. - Isus: Umrijeti da bih vam dao snage te možete umrijeti.

8. MAGNA CHARTA - POVELJA O SVETOSTI

Poruka p. Ruperta

Nekoliko mjeseci nakon prvoga pisma djevojci Š., čiji su dijelovi navedeni na početku ovoga poglavlja, pater Rupert joj piše drugo pismo kojim je želi oduševiti za put svetosti u zvanju koje je odabrala vođena njegovim savjetima. Pišući ovo pismo o svetosti, p. Rupert se nadahnjivao na pojedinim mislima p. Mateja Krowlea, kojega spominje i u samom pismu, a čije je misli potpuno usvojio i s njima se identificirao.

Ovako duboke misli o svetosti izlaze iz duše i pera samo onoga koji je bio duboko zahvaćen milošću, a koji je i sam hodio istim putem svetosti. Ovo pismo patra Ruperta jasno odaje sliku njegove duše potpuno prožete idejama i milostima svetosti, a njegov sadržaj je zapravo ulaz u svijet njegove duhovnosti koji je bio sav ispunjen težnjom za ostvarenje svetosti. Ta se težnja u njegovu životu i djelovanju nije mogla sakriti. Svećenik koji pokušava oduševiti osobe da idu putem kršćanske savršenosti, ne bi mogao ovako razmišljati da nije sam njime išao.

Može se reći da je ovo pismo na neki način „osobna duhovna iskaznica" patra Ruperta, njegov svetački duhovni profil koji je na kraju njegova života dobio svoju potvrdu u krasnom govoru o. Zvjezdana Linića što mu ga je održao na pogrebu. Sve što je o. Zvjezdan izrekao u tom govoru kao sažetak kreposnog, svetog života p. Ruperta, bilo je ostvarenje onih ideja i misli koje su dominirale njegovom dušom još od 1959. g., a bilo je to trideset godina prije nego je završio svoj zemaljski život. Premda je ovaj tekst pisma napisan gotovo na početku njegova svećeničkog života, možemo ga s punim pravom smatrati njegovom duhovnom oporukom jer je već tada sažeo sve

svoje najvažnije ideje koje je sam živio, koje je u svakoj prigodi promicao i priopćavao onima s kojima je kao Kristov svećenik dolazio u susret.

Što je svetost i kako ju je moguće ostvariti

Sestro u Kristu! Krapina, 6. IV. 1959.

Odgovaram uz pozdrav u Presv. Srcu.: „Tko hoće biti savršen...” taj prihvaća tri savjeta sv. Evanđelja... Onom, tko hoće, sve je moguće – u Bogu!

Imate katekizam od Zundela, izdan od naših franjevačkih bogoslova – pa ga pročitajte... tamo imate dosta duhovne hrane.

Ako nemate smisla za Euharistijsko Srce Isusovo i skoro dnevnu Pričest, ako nijeste duša od razmatranja, ako se bojite žrtava, ONDA NI GOVORA O SV. ZVANJU.

Sad u tišini duhovnih vježbi evo nekoliko misli – uz jednu jedinu napomenu: VRŠITI SV. VOLJU BOŽJU – UPOZNAVŠI JE! To je dosta za svetost!...

Sve u svijetlu vječnosti! A samo nam je Bog potreban… Svetost! (Misli p. Mateja Krowle-a).

„Volja je Božja, da Vi budete sveti“ *(Sol, 4,3)*. „Dođite, slijedite mene. Isusa“ *(usp. Mt, 19, 21)*. „Put” – slijedite! - Isus govori Vama te riječi! Ima samo jedna Istina, jedno Svijetlo *(usp. Iv, 8, 12)*. Život vječni: to je On.

Što je život, istinski Život? – To je svetost. Ova je sreća... a ova opet ljepota. (Svi hoćemo sreću, volimo ljepotu, ali u našim težnjama, koliko se mi puta varamo! Mi idemo za prividnim ljepotama, iluzornima, punima laži.)

Prava ljepota ne vara, koja ostaje za život vječni, - to je svetost.

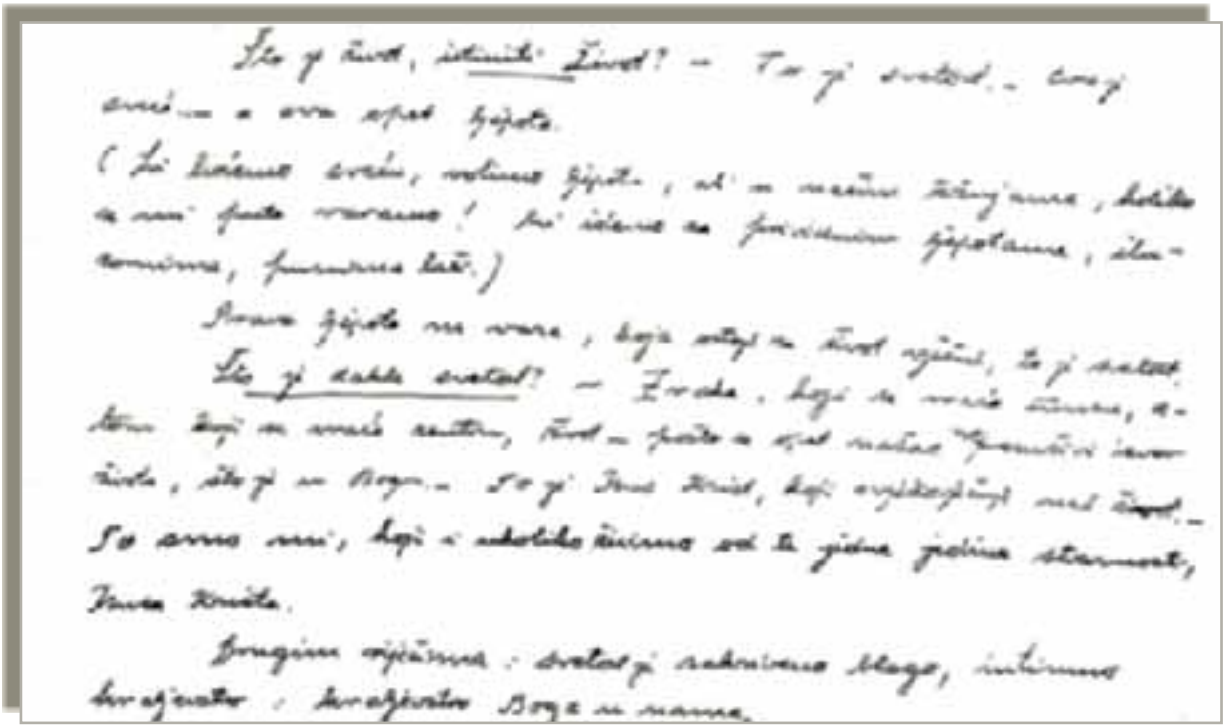

Faksimil dijela pisma p. Ruperta o svetosti

Što je dakle svetost? – Zraka, koja se vraća Suncu, atom koji se vraća centru, život – pošto se opet našao nepresušivi izvor života, što je u Bogu. – To je Isus Krist, koji ovjekovječuje naš život. To smo mi, koji i ukoliko živimo od te jedne jedine stvarnosti, Isusa Krista.

Drugim riječima: svetost je sakriveno blago, intimno kraljevstvo: kraljevstvo Boga u nama.

Ona je jedan život, ili radije sjeme života.

Ona je Isus, koji raste u nama... Isus, koji je postao počelo misli, volje, sreće i snage. Svetost je asimilacija Isusa. Ona počinje s tajnom vjere i završava u tajni ljubavi. Vjera se usavršava u tajni ljubavi.

No, u čemu se sastoji svetost?

Ne u čudesima, koja čitamo u životopisima sv. Franje Asiškog ili sv. Terezije od Isusa. Ne pravimo pomutnje!... „izvanredno", taj luksuz od milosti, nije bit intimnog života, koji čini svetim.

Isus je bio Isus prije Tabora. Odijelo može biti makar kakvo. Substituciju svetosti čine: vjera, ljubav i žrtva.

Ako riječ „svetost" straši, to je zato, što se ne shvaća, to je što se o svetosti ima krive pojmove.

Ma koliko ponizan, sakriven, nepoučen čovjek, duša – samo, ako ljubi, vjeruje, žrtvuje – i to snažno, slatko, plemenito, - ona je sveta, ona posjeduje pravu svetost, i to možda će u vječnosti biti smještena u red onih divnih svetaca – kojih nam heroizam otkriva povijest… s njihovim velikim djelima.

Svetost je moguća stvarnost.

Ona je djelo Boga ljubavi, Boga svemogućega, i ona je više no elan duše prema Bogu – ELAN BOGA PREMA DUŠI!

Ona nije obuhvatiti Boga neobuhvatljivog, nego pustiti da On nas obuhvati: On dolazi po nas, da nas uzme u naručaj i digne.

Da, svetost dolazi odozgora! Bog drži i radi. Ona samo traži ufanje, napor i poučljivost.

Evo duše slabe, bolesne, male. Isus je hoće uzeti u svoje ruke, staviti na svoje Srce: ako ona shvaća, ako je ona podložna i poslušna, postaje sveta.

To ljubav i ufanje posvećuju.

Ljubite! Treba samo ljubiti tog Svetog nad svetima, da se postane svet! (Sv. Margareta Alakok.–Molim, posudite trećoredsku knjigu Život sv. Margarete Alacoque – iz samostana!)

Da li je svetost za nas?

Sigurno!... Ona je dužnost za elitne duše. Isus Krist nas zove na nju. On je veliko Sunce, koje zove nas prašinu, da postanemo malim suncima i svijetlimo do vijeka pred njim…

Za apostole će Isus naći dobrih duša govoreći onako pučki, t. j. općenito. Takvih ima, da se ulice njima poploče.

Ono što Njemu treba, to su veliki sveci i svetice! Treba Mu kaleža ljubavi, koji će se prelijevati od ljubavi! Sveci su potrebniji no ikada, jer treba osvojiti svijet. O, Isus Krist ga može sam osvojiti, i svetost je Isus Krist živi! Ali njemu su potrebni suradnici.

Zaboravljam sve... ja ne poznam više ljudskog mehanizma, ljudskih pronalazaka... ja ne znam više ništa do Isusa Krista.

Čuje se reći: Nekoć je bilo svetaca, danas ih nema više. To je laž! Svetost je za sva vremena, jer je njezin izvor nepresušiv.

Ima svetaca. Ima ih mnogo, no mi ih ne poznamo. Mnogi s kojima živimo jesu sveci, no mi prolazimo kraj njih, a da ih ne otkrivamo gledom na svetost.

Sv. Pijo X. gledajući na portret sv. Terezije od Djeteta Isusa reče:

„Evo najveće svetice modernog vremena!" Tko bi to naslućivao dok je živjela? Kad je živjela u Buissonets-u, pošla na ho-

dočašće? Mala sestra nije imala nešto izvanredno. Ni vremena nije imala, ni prilike. Nikad zanosa. „Što joj je nedostajalo izvanrednosti, to je bilo izvanredno u njezinu životu."

Ponizna, sakrivena, mučena napastima, često u suhoćama za kratkog života, ona je ljubila, trpjela, žrtvovala se, istrošila za slavu Božju. – Evo uzora!

Naše vrijeme pozna dvije krajnosti: mržnju i ljubav. – U mjeri, kako se diže mržnja, ima i ljubavi – koja se penje; ima falanga pobjedničke ljubavi.

To je vrijeme zla, a i dobra: pobjedničke ljubavi – velikih svetaca. Da, mi smo u vremenu kad cvate svetost.

Pesimisti o tom sumnjaju. Oni imaju krivo. Otkad je sv. Pijo X. izdao dekret o čestoj sv. Pričesti, duše se opajaju ljubavlju…

Evo, što čini milost u duši koja se ne boji svetosti. Evo, što čini u srcu velika ljubav, u srcu – koje je Isus predobio.

Pozdravlja Vas *p. Rupert*

9. NEKOLIKO PISAMA P. RUPERTA

Pismo Dragici i Branku o obiteljskoj molitvi za djecu

P. Rupert je imao puno osjetljivosti za obiteljske probleme i u duhovnom je pogledu pomagao gdje god je mogao i stigao kako za rješavanje obiteljskih problema tako i za promicanje kršćanskog duha u obiteljima. Jednom mladom bračnom paru upućuje pismo s lijepom molitvom svećenika M. Sopocka koja je namijenjena majkama da je mole za svoju djecu.

Krapina, 25. VIII. 1985., na sv. Jakova

Mir i dobro!

Dragice, Branko,

Šaljem Vam obojma ovu prekrasnu molitvu za djecu! Uz par stranica o apostolatu Milosrđa Kristova....

"Presv. Srce mojega preljubljenoga Isusa Milosrdnoga, prostrta pred presv. Tvojim nogama, u sjeni Tvojih Zraka Otkupljenja i očišćenja prikazujem Ti i posvećujem svoju dragu djecu. Samo Ti možeš pomoći Premilosrdni Isuse, molim Te da ih mogu odgajati, kako znam i osjećam da Ti hoćeš, i očekuješ od mene. Ti koji si htio da budem njihovom majkom. Uzaludan je sav moj trud bez djelovanja milosti Tvoje trajne pomoći. Vodi mene, vodi i njih, gledaj na njih i pomozi im! Isuse, daj da ne griješe moja djeca, da ostanu daleko od zlih i najgorih drugova, da napreduju u krepostima s dobrom neophodnim za život održavajući Tvoje Svete zapovjedi. Isuse Milosrdni, neka moja djeca budu milosrdna prema nevoljnima, slabima, trpećima, da svrše konačno, kako i ja nastojim, u Tvome neograničenom Milosrđu, pošto budu ovdje poslužila bližnjemu na Tvoju slavu, Isuse, i na vlastitu čast, da sva sa mnom ostanu u Tvojim presvetim rukama usko povezana s Tvojim Presv. Srcem, tako bogatim dobrotom i smilovanjem za one koji Tebe zazivaju i Tebi se predaju. Neka mi ih Presv. Djevica, Tvoja i naša Bezgrešna Majka čuva uvijek čistu i jaku, osobito ako - kako se nadam - budem ja prva pozvana da pjevam u nebu Tvoje Milosrđe. A sada Ti zato obećajem, da ću Ti biti više nego igda vjerna u svojim odlukama, točna u ispunjavanju dužnosti, sama revnost za širenje utješne pobožnosti Tvome Božanskom Milosrđu, sigurna da ću štujući ga tako u životu slaviti s njima u nebu za svu vječnost. Tako budi! Isuse, ja se pouzdajem u Tebe!"

Pisac svećenik M. Sopocko sve to posve podvrgava sudu Crkve što napisa.

Prilažem zeleni čudotvorni škapular uz popratno tumačenje i molitvu.

O moj Isuse, oprosti nam naše grijehe…

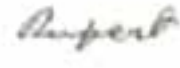

Spomen na p. Matu Jovića, D.I., pučkog misionara

U jednome pismu što ga je p. Rupert uputio jednoj vjernici, pri kraju je nadodao ove riječi:

„Na današnji se dan 14. I. 1972. g. preselio p. Jović D. I. u nebo. 'Dobro sam!' – reče jednom biskupu – u agoniji – i u teškim mukama! To mu je bila najljepša propovijed koju sam čuo od njega (reče taj biskup)."

P. Mato Jović, isusovac bio je poznati pučki misionar. P. Rupert ga je dobro poznavao i s njime kontaktirao budući da je i sam često držao pučke misije pa je od p. Jovića dosta toga učio za svoj misionarski rad. Zanimljivo je da je p. Rupert našao potrebnim komemorirati njegov smrtni dan i podsjetiti dotičnu vjernicu na ovoga uzornog svećenika koji je i sam veoma mnogo promicao obiteljski apostolat, iz čega se može zaključiti kako ga je veoma poštivao i cijenio. P. Mato Jović rođen je u Banjoj Luci 1905., a umro u Opatiji 1972. gdje je i sahranjen. Držao je 1958. pučke misije u Slavonskom Brodu, a u to vrijeme je ondje bio i p. Rupert pa je već od tada potjecalo njihovo poznanstvo i prijateljstvo.

Pismo p. Božidaru prigodom svećeničkog ređenja i Mlade mise

Kao svoga nekadašnjeg vjeroučitelja koji mi je svojim primjerom puno značio na mome putu prema svećeništvu, obavijestio sam p. Ruperta o svome ređenju i pozvao ga da mi bude propovjednik na sekundicijama (drugoj mladoj misi) koju sam slavio u Slavonskom Brodu 31. VII. 1971. Rado se odazvao i izrekao je dirljivu propovijed koju su nazočni dugo pamtili. Prije toga mi je uputio kratko pismo koje sam do danas sačuvao, ne samo kao dragu uspomenu, nego i kao pravu relikviju. Faksimil toga pisma donosim na sljedećoj stranici, a ovdje dolje je poveća slika Blažene Gospe koju mi je p. Rupert poklonio još kao ministrantu u Slavonskom Brodu kao nagradu za ministriranje i koju sam do danas sačuvao.

f!

Cernik,
2. VII. 1971.

Carissime,

nemaš pojma – kako
mi je drag Tvoj poziv
na mladu Ti s. Mašu.

Dakle, ti si gotov!
To je dosto!
Zadugem se s Tobom
u Presv. Svem Isusom!

Odanu u Kristu

Rupert

Faksimil pisma p. Ruperta isusovcu p. Božidaru Nagyu prigodom njegova svećeničkog ređenja i mlade mise

Mlada misa vlč. Berislava Petrovića u župnoj crkvi u Slavonskom Brodu 1977. g. Pater Rupert treći zdesna. - Prije Mlade mise p. Rupert je održao trodnevne duhovne vježbe mladomisniku vlč. Berislavu u Franjevačkom samostanu u Slavonskom Brodu. Bila je to „prava pjesma" od duhovnih vježbi kako ih je nazvao vlč. Berislav i koji ih se još danas živo sjeća. P. Rupert, pun Duha Božjega, za temu duhovnih vježbi odabrao je darove Duha Svetoga o čemu je govorio s puno žara i produhovljenosti.

Sedmi dio

ODLAZAK U KUĆU OČEVU

PATER RUPERT NA KRAJU ZEMALJSKOG ŽIVOTA

Posljednji mjeseci života u Našicama

U mjesecu srpnju 1991. g. p. Rupert je iz Krapine došao u Našice za kapelana. Bilo je to posljednje mjesto njegova službovanja na ovoj zemlji. Dr. Ana Dukmenić iz Našica, koja je u p. Rupertu našla vrsnog ispovjednika, dobro se sjeća njegova kratkotrajnog boravka u tom slavonskom gradu: „P. Rupert je došao u Našice pred sam rat. Unatoč bolesti koja se na njemu već vidjela i ovdje je nastavio obilaziti bolesnike sve dok je

mogao. Tako je svakoga prvoga petka donosio sv. Pričest staroj bolesnoj majci jedne moje znanice koja je imala više od 80 godina. Lijepim riječima ju je tješio. Iako bolestan, bio je veoma društven i veseo i znao je stvoriti ugodnu atmosferu u kući koju bi posjetio. U crkvi je uvijek išao ispovijedati u istu ispovjedaonicu, onu na lijevoj strani kraj oltara Majke Božje, tzv. 'bijelog oltara'. Svakoga dana je p. Rupert bio na raspolaganju u toj ispovjedaonici za sv. ispovijed, posebice tijekom sv. mise. Mi vjernici brzo smo ga otkrili. Bio je pravi ispovjednik! Osobno sam često išla k njemu na ispovijed. Trebala mi je duhovna pomoć. Uvjeti na poslu glede mentaliteta onoga vremena i morala bili su veoma teški. Kod p. Ruperta sam našla pravu utjehu, prave odgovore i prave savjete. Kada je rat započeo, često me je u razgovoru hrabrio: 'Budite sigurni, Gospa nas u ratu štiti i čuva naš narod i domovinu, jer da nije Nje oni bi već davno bili ovdje i prešli preko nas. I samo nastavite moliti da nas Ona očuva i spasi od toga zla.' Kasnije smo shvatili koliko je p. Rupert bio u pravu. On je otišao s ovoga svijeta prije nego je rat završio, ali je sigurno u nebu nastavio moliti za sve nas."

Bolest i operacija u ratnom vihoru

Tijekom svoga života pater Rupert nije bio ozbiljnije bolestan. Svoj veliki i uspješan apostolski rad mogao je obavljati zahvaljujući upravo dobrome zdravlju. Međutim, koncem listopada 1991. godine pojavile su se zdravstvene tegobe za koje se kasnije pokazalo da su bile veoma ozbiljne. Liječnici našičke bolnice ustanovili su da boluje od raka pa je upućen na operaciju.

Kakvi su uvjeti tada bili u našičkoj bolnici kad je u nju došao p. Rupert, zorno nam opisuje dr. A. Dukmenić: „Rat je

Župna crkva i Franjevački samostan u Našicama. Posljednje mjesto službovanja p. Ruperta

do Našica došao 20. rujna 1991. Kao medicinsko osoblje već smo prije bili upozoreni da moramo biti u bolnici i ondje danonoćno dežurati. Ujutro toga dana u pet sati i dvadeset minuta čuo se prvi pucanj, a onda je kiša granata zasula Našice. Kako sam po specijalizaciji transfuziolog, imala sam pune ruke posla. Ubrzano su stizali prvi ranjenici, te bolesnici iz drugih bolnica Vinkovaca, Vukovara… Oko pola noći toga dana pukla je vijest da gori crkva Franjevačkog samostana. Pošli smo u mraku na 2. kat vidjeti što se događa: prizor je bio stravičan. Toranj je bio raketiran i srušen, a plamen se dizao iz cijeloga krovišta. U toj sveopćoj pomutnji i metežu te pretrpanosti bolnice brojnim ranjenicima došao je i p. Rupert koji je bio u teškom stanju te je smješten na internom odjelu u sobi nasuprot moje radne sobe. Kad bih uhvatila malo vremena posjećivala sam ga, a on se tome uvijek obradovao. Pomagala sam mu kod hranjenja i u svemu drugome što je trebalo. S pogoršanjem bolesti imao je trajno jake bolove, ali je sve strpljivo, upravo svetački podnosio i stalno je molio."

Iz Našica na liječenje u Zagreb

Nakon operacije, premda se dobro osjećao, redovnički su poglavari odlučili da se daljnje njegovo liječenje nastavi u Za-

grebu jer bi zbog ratnog stanja i brojnih ranjenika koji su stizali u našičku bolnicu njegov oporavak u Našicama bio veoma otežan. Tako je p. Rupert dana 5. prosinca 1991. kolima hitne pomoći prevezen u Zagreb, u Franjevački samostan na Kaptol. Na tome putu pratio ga je p. Gordan i liječnica dr. Vera Krajačić. „U kolima hitne pomoći nije bilo vremena za neki dublji razgovor, a nitko se, ni on sam, nije nadao brzom svršetku njegova života", prisjeća se p. Gordan i nastavlja: „Znao je ponekad uzdahnuti, ali tiho i nenametljivo. Ni o svojoj bolesti nije razgovarao, sve je to diskretno duboko proživljavao u svojoj duši." A dr. Vera Krajačić ovako opisuje to posljednje putovanje: „P. Rupert je bio dosta slab. Ležao je na nosilima. Sjedila sam uz njega. Pokušavao je nešto govoriti, ali mu je bilo teško. Bio je makadamski put kojim smo išli zbog ratnih okolnosti, što mu je otežavalo bolesno stanje. Kako sam znala njegovu dijagnozu, bojala sam se da mu se stanje ne pogorša i da ne dođe do najgorega. U razgovoru s njime postavila sam i pitanje zašto ovaj rat, a on je potiho odgovorio: 'Bog će to zaustaviti, On će to riješiti, sve će biti dobro.' Pružao mi je nadu, pokušao me utješiti premda je i njemu samom trebalo utjehe."

Prijelaz u vječnost u vedrini

Po dolasku u Zagreb u samostan na Kaptolu, p. Rupert je smješten u samostansku bolničku sobu na prvom katu gdje ga je brat bolničar Vitomir lijepo primio i poslužio. Došavši u samostan, odmah je zamolio jednog redovničkog subrata za sv. ispovijed. Od stvari je sa sobom iz Našica ponio samo svoj svećenički brevijar - časoslov. Ni po čemu se nije moglo naslutiti da je kraj njegova zemaljskog života tako blizu. Tadašnji provincijal p. Mirko Mataušić odmah ga je došao posjetiti

u samostanskoj bolničkoj sobi te se prisjeća posljednjeg zemaljskog susreta s p. Rupertom: „Želio sam se svakako informirati od njega samoga o njegovu stanju i pitao sam ga mogu li mu kako pomoći. Bio je pokretan i gotovo živahan. Nije davao dojam neke potištenosti zbog teške bolesti; dapače bio je dobro raspoložen, upravo radostan, što me je ugodno iznenadilo. Dao mi je do znanja kako je s njime zasad sve u redu i da se ne trebam zbog njega brinuti. Spremio se i legao u krevet da se odmori. Dogovorio sam s bratom bolničarom da ga obilazi i učini što je potrebno. Dobio sam kod toga našeg posljednjeg susreta malo atipičan, sasvim novi dojam o p. Rupertu. Sjetio sam se naših ranijih susreta za kojih je uvijek djelovao duboko ozbiljno, pun revnosti u svom dušobrižničkom poslanju. Stoga me je ovaj susret u neku ruku iznenadio jer mi je dao sliku čovjeka gotovo lepršavo bezbrižnog i ugodno vedrog. Sada, prisjećajući se toga susreta u svjetlu njegove bliske smrti, koju onoga časa nitko od nas nije naslućivao, rekao bih da je bio dozorio za 'odlazak'."

Kako je bilo podne, p. Rupert je rekao bratu bolničaru da treba još izmoliti Srednji čas brevijara; bilo je to posljednje svjedočanstvo vjernosti obvezama svoga svećeništva! Brat bolničar ga je ostavio neko vrijeme samoga da se odmori. Kada je oko tri sata došao u sobu da ga pogleda i vidi je li mu što potrebno, na svoje veliko iznenađenje našao je p. Ruperta ležećeg na zemlji pokraj kreveta. Brevijar je na stolu bio otvoren. Pater više nije davao znakove života. Kasnije se ustanovilo da je smrt nastupila iznenada, umro je od zatajenja srca.

Neumorni apostol umirućih umro je u krajnjem siromaštvu, slično kao sv. Franjo: na zemlji. On koji je bio veliki pokornik i koji je cijeli život izbjegavao udobnosti živeći pravo

evanđeosko siromaštvo, svoje posljednje časove, odlazeći s ovoga svijeta, proveo je siromašno, umirući sam, bez ljudske utjehe i nazočnosti, ali zacijelo u Božjoj blizini u kojoj je cijeli život tako intenzivno živio. On i Bog kojemu je vjerno služio konačno su se susreli, da bi od Njega primio nagradu za sve dobro koje je ostvario, činio i ostavio na zemlji. Vjerujemo da su ga na ulazu u raj radosno dočekale tisuće i tisuće bolesnika koje je na zemlji providio i pripremio za ulazak u vječnost.

Dan njegove smrti bio je četvrtak, dan Euharistije, kad ga je Bog pozvao k sebi. Tako je on koji je bio veliki štovatelj Euharistije umro u dan sjećanja na njezino ustanovljenje. U Srednjem času časoslova toga dana koji je p. Rupert, vjerujemo, uspio izmoliti, nalaze se i ove riječi iz Psalma 119.:

K tebi, Gospodine, uzdižem dušu svoju,
U tebe se uzdam, Bože moj…
Istinom me svojom vodi i pouči me,
Jer ti si Bog, moj Spasitelj; u tebe se pouzdajem svagda…
Ima li koga da se boji Gospodina
On će ga poučiti kojim će putem krenuti.
Duša će mu u sreći počivati…

A u Molbenici Jutarnje u časoslovu toga dana koju je p. Rupert zasigurno prije polaska za Zagreb izmolio, Crkva moli:

„Ti si, Gospodine, izvor svetosti, sačuvaj nas svetima i neokaljanima za dan tvoga dolaska!"

Oproštaj i sprovod na Mirogoju

Sprovod p. Ruperta bio je na Mirogoju 10. prosinca 1991. godine. Sprovodne obrede i misu zadušnicu predvo-

dio je o. provincijal Mirko Mataušić. Iako je bilo ratno vrijeme, okupio se lijepi broj redovničke subraće i kaptolskih vjernika, a došao je i autobus vjernika iz Krapine. O. provincijal je u homiliji naglasio tihi i jednostavni život p. Ruperta, njegovu gorljivost za riječ Božju i skrb za bolesne i nemoćne. U ime provincijskog bratstva od p. Ruperta oprostio se o. Zvjezdan Linić. Cijeli govor o. Zvjezdana Linića nalazi se u nastavku.

U knjizi umrlih franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda, iz koje se u provincijskim samostanima svakodnevno čita o umrloj braći određenoga dana, spomen na p. Ruperta ovako je zapisan:

„U Zagrebu je 5. prosinca 1991. g. umro p. RUPERT ROZMARIĆ (član područne kuće Našice), svećenik. Bio je pučki misionar, voditelj duhovnih vježbi, revan u pastoralu bolesnika. Umro je u 71. godini života, 53. godini redovničkih zavjeta i 45. godini svećeništva."

Oproštajni govor o. Zvjezdana Linića na pogrebu patra Ruperta

„Bio je skromni fratar, uslužni brat, revni ispovjednik, žarki misionar, čovjek duboke pobožnosti, apostol bolesnika, štovatelj Srca Isusova i pobožnik Marijin!"

U svome oproštajnom govoru o. Zvjezdan je ukratko sažeo uzorni redovnički i svećenički život p. Ruperta, opisujući biranim riječima sve njegove vrline. Čitajući ovaj lijepo sastavljen govor na temelju uzornog života p. Ruperta, stječe se dojam da čitamo tekst dekreta o herojskim krepostima koji

Kongregacija za kauze svetaca redovito obznanjuje uoči proglašenja blaženim svakog kandidata oltara.

„S poštovanjem i ljubavlju sahranjujemo za doček dana uskrsnuća mrtvo tijelo tihog i predanog franjevca oca Ruperta Rozmarića. Rodio se u Štrigovi u Međimurju prije sedamdeset godina, 2. travnja 1921. g. i u župnoj crkvi svete Magdalene na krštenju dobio ime Herman. Divljenja su vrijedni njegovi roditelji Roman i Justina koji su Crkvu i narod obogatili velikim brojem djece (12-ero, od kojih 6 sinova i 6 kćeri) kojima su utisnuli u srce i dušu pravila života i vjere. Svoje zvanje nosi od obiteljskog doma u kojem se molilo i ljubilo Boga, a ostvaruje ga najprije ulaskom u franjevački novicijat na Trsatu godine 1939., da bi godinu potom privremenim redovničkim zavjetima postao punopravni član Franjevačkog reda u našoj Hrvatskoj franjevačkoj provinciji. Za svećenika je zaređen u Zagrebu 1947. godine.

Poslije svećeničkog ređenja možemo ga pratiti na putovima redovničke poslušnosti po cijeloj našoj Hrvatskoj franjevačkoj provinciji. Nijednom provincijalu s njime nije bilo teško. Kad je trebalo ići, išao je. Premještaji su mu bili teški jer se svim srcem darivao ljudima gdje je služio kao svećenik, i laki jer je svoje zavjete živio predano u volju Božju. Zato ga nalazimo u Kloštar Ivaniću kao revnog župskog zamjenika u ispražnjenoj župi Lupoglav, gdje i pod cijenu prijetnji po život u poratnim vremenima pater Rupert gorljivo obavlja svoju službu. Tu je bio i vjerni ispovjednik časnih sestara franjevki koje u to vrijeme dolaze u Kloštar Ivanić. Zatim ga služba vodi u Cernik, Čakovec, Klanjec, Vukovar, Slavonski Brod, Krapinu i konačno u Našice odakle je u četvrtak, 5. prosinca prije podne kao teški bolesnik dovezen u naš samostan u

Zagreb na oporavak, da bi već nakon nekoliko sati istog dana umro od kljenutosti srca.

U njegovu životu otkrivamo skromnog fratra, uslužnog brata, revnog ispovjednika, žarkog misionara, čovjeka duboke pobožnosti, apostola bolesnika i pobožnika Marijina. U tom svjetlu možemo promotriti i neke glavne okvire njegova plodnog franjevačkog svećeničkog života.

Dugi niz godina bio je na raspolaganju ocu provincijalu kao pučki misionar gdje je god to zatrebalo. Zajedno s drugim franjevcima i u ekipama s njima nikad u tom pogledu nije zakazao i može se slobodno reći da u posljednjih 30-tak godina dariva sebe neumorno na tom poslu sve dok je to mogao fizički činiti. Taj ga misionarski posao otkriva kao čovjeka koji želi da cijeli svijet postane svet, da se kršćani obrate i da Krist bude sve u svemu.

S tom službom povezana je i druga manje istaknuta, ali dragocjena služba ispovijedanja. Na misijama i uz misije, a isto tako i na svim mjestima gdje ga je poslušnost stavila, otac je Rupert bio ispovjednik uvijek na raspolaganju vjernicima koji su tražili tu utjehu vjere. Vjernici koji su ga u ispovjedaonici otkrili rado su se vraćali k njemu i izabirali ga za stalnog ispovjednika. Činili su to iz dva razloga: znali su da će ga uvijek naći jer je za to imao vremena i otkrili su u njemu duhovnog oca koji im je uvijek znao dati pravi lijek u tom sakramentu ljubavi. Nije mu nikada bilo teško satima ispovijedati.

Već od svojih studentskih dana izgrađivao je u sebi ljubav prema duhovnom životu i hranio ga dubokom duhovnom literaturom. Poznat je bio u provinciji kao vrsni poznavalac mističnih djela i svetaca koji su pozivali na svetost. Iz takvog duhovnog profila izrastao je čovjek i redovnik koji prihvaća život

pokore i odricanja. U tome je isto tako poznat u našem provincijskom bratstvu. Koliko god je to skrivao, o. Rupert je bio čovjek strogih postova, teških odricanja od sna, i drugih odricanja od svega što bi ga moglo smetati u njegovu životu sabranosti i molitve. Postaje istiniti molitelj, a redovnici, svećenici i redovnice ga često zovu bilo kao duhovnog vođu, bilo kao kvalitetnog voditelja duhovnih vježbi i obnova. I u tom poslu učinio je mnogo dobra brojnim duhovnim vježbama želeći u svećenicima, redovnicima i redovnicama probuditi prvu ljubav i istinski žar za sve što je Božje i za sve što vodi k posvećenju života. Takvog ga otkrivaju i brojni vjernici koji vole njegova razmišljanja, njegove savjete i rado ga odabiru za duhovnog vođu. On se nikad tom poslu ne otimlje. Kao duhovni vođa ostaje mnogima na raspolaganju i onda kad više nije fizički prisutan u određenom mjestu i razvija u tom pogledu i duhovni utjecaj svojim pobudnim pismima.

Osobito je poglavlje oca Ruperta njegov neumorni rad s bolesnicima. Vjerujem da nije pretjerano reći da je u tome pogledu svojevrsni karizmatik, čovjek koji je upravo u tom poslu otkrio darove Božje i koga je Bog obdario fizičkom ustrajnošću i bogatstvom srca za brojne susrete s bolesnicima. Premda brojke nisu jedino mjerilo, ali je činjenica da je za prve petke znao obići i više od stotinu bolesnih noseći im sakrament života i lijek besmrtnosti. Međutim, on je za bolesne bio uvijek na raspolaganju. Gdje god je bio, taj je apostolat rado obavljao. Osobito je u tom pogledu procvao taj njegov rad dok je boravio u Slavonskom Brodu gdje je i u prijašnjim vremenima uz blagonaklonost i susretljivost liječnika i bolesničkog osoblja mogao dolaziti u bolnicu bez problema i obavljati duhovnu terapiju koja je potrebnija i važnija nego mnogi drugi pokušaji pomoći bolesnicima. Otac je Rupert to dobro znao. Zato dolazi bolesnicima. Dolazi pozvan, pojav-

ljuje se kod istih nakon izvjesnog vremena opet, pozvan i kad ne zovu; slijedi instinkt duhovnog pastira zauzetog za duše. U tom poslu bolesnici ga osjećaju kao Božjeg čovjeka, čovjeka molitve i vjere. Ne obavlja samo korektno i po propisima neki posao, nego vrši službu ljubavi. Često ostaje s bolesnicima nakon primljenih sakramenata te s njima moli krunicu ili dio krunice, a kao apostol sviju utječe i na ukućane i ti posjeti bolesnicima postaju pohodi svim ukućanima. Vjerujem da su ga u času njegove smrti mnogi od tih staraca i bolesnih koji su preminuli sada dočekali u Božjem Kraljevstvu zahvalno i radosno. Toliko će toga ostati iz područja te njegove djelatnosti zapisano u zahvalnim srcima bolesnika i staraca koji su u ocu Rupertu doživjeli pravu Božju ljubav.

Ima još jedno poglavlje njegova života: Marija, krunica, Međugorje. Zapalio se za Međugorje zbog dubokih poruka koje Međugorje u evanđeoskoj jasnoći prenosi: mir, molitva, obraćenje, pokora. Otkriva tu ono pravo. Postaje organizator hodočašća i voditelj hodočasnika u Međugorje. Tamo ispovijeda satima i služi obraćenju vjernika. Mnoge je duše kroz taj apostolat ponovno priveo k Bogu. Bilo je to osobito u vrijeme njegova boravka u Slavonskom Brodu gdje je na taj način mogao služiti kako redovitim vjernicima naših crkvi, tako i vjernicima Češke ili Slovačke narodnosti koji su u njemu otkrili pomoć i svjetlo u hodu prema Međugorju, prema Mariji i Isusu. Svoju ljubav za Mariju izražava najviše krunicom. Krunica je stalno u njegovim rukama; sve vrijeme koje nije ispunjeno razgovorom, ispovijedanjem, drugom molitvom prožeto je krunicom. Krunicu propagira, vjernike uči moliti krunicu i osjeća da je krunica instrument posvećenja.

Mi ćemo ga franjevci zapamtiti po nenametljivosti i jednoj uglađenoj finoći. S poštovanjem je pristupao svakom, pa

i najmlađem bratu. Gotovo da se može reći poput svetog Franje i njegovih uputa: želim da svaki brat može raspolagati sa mnom kao gospodar sa svojim slugom. To se istinski osjećalo u pristupu oca Ruperta svakom bratu. Želio je služiti a ne se nametati. Nije htio nikoga povrijediti. Pored sve ustrajnosti za Božje i nastojanja da se ostvari ono što Bog hoće, sačuvao je uvijek bratsku ljubav. U tome će ostati u dragoj uspomeni. Svojom je uslužnošću i ljubavlju znao iznenaditi: moglo ga se često vidjeti i kao mlada i kao starijeg franjevca kako pere hodnike, čisti sobu nekom bratu, poslužuje bolesnika, čisti cipele braći. Pranje nogu na Posljednjoj večeri bilo je za Franju izazov na poniznu ljubav prema svima a otac je Rupert to tako vješto ostvarivao.

U ovom času s ljubavlju i zahvalnošću spuštamo njegovo tijelo u ovu najveću grobnicu naše provincije. Vjerujemo da mu je duša već u novom i kvalitetnijem zajedništvu radosti i mira, u društvu svoje braće i u zagrljaju onoga kome je kao neumorni pastir duša vjerno služio."

o. Zvjezdan Linić, ofm

Svoj govor, zajedno s božićnom čestitkom, o. Zvjezdan je poslao đakovačkom biskupu Ćirilu Kosu koji je odmah uputio sažalnicu franjevačkom Provincijaltu. Koliko je biskup Kos visoko cijenio p. Ruperta i njegovu duhovnu veličinu vidi se iz same sažalnice. Izdvajamo jednu rečenicu koja bi nam mogla promaknuti, a veoma je važna. Osvrćući se na pročitani govor o. Zvjezdana, biskup Kos između ostaloga piše:

Franjevačka grobnica na Mirogoju u Zagrebu gdje je sahranjen p. Rupert

„Koliko god takav govor bio sadržajan i objektivan, on zaista ne može ući u svu dubinu i širinu srca, uma i dobrote pok. o. Ruperta."

Drugim riječima, duhovnu veličinu i svetost tako uzornog svećenika kao što je bio pater Rupert, teško je izraziti i najljepšim riječima, jer za to nema zemaljskih izričaja, makar oni bili i u samim superlativima, kao što je to izraženo u govoru o. Zvjezdana.

ZAHVALJUJEM GOSPODINU ZA SVA DOBRA I MILOSTI, KOJE JE UDIJELIO NJEMU I NAŠOJ CRKVI PO NJEMU!

Sažalnica đakovčakog biskupa Ćirila Kosa u povodu smrti p. Ruperta

Doznavši za smrt p. Ruperta, đakovački biskup Ćiril Kos, koji je p. Ruperta dobro poznavao, uputio je franjevačkom Provincijalu u Zagreb sažalnicu u ime cijele biskupije. Biskup zahvaljuje za sve dobro koje je Bog preko njega učinio tolikim dušama u Đakovačkoj biskupiji dok je u njoj boravio na službi.

Prečasni i dragi oče Provincijale,

O. Zvjezdan Linić u svojoj čestitci priložio mi je i nadgrobni nagovor, što ga je održao povodom smrti i ukopa o. Ruperta. Koliko god takav govor bio sadržajan i objektivan, on zaista ne može ući u svu dubinu i širinu srca, uma i dobrote pok. o. Ruperta.

Cijeloj Zajednici izražavam svoje saučešće, ali znam, da je Vaša žalost pomiješana s franjevačkom radošću za jedan tako bogati i redovnički provedeni život.

Budući da je godinama bio u raznim službama i mjestima naše biskupije, posebno u Slavonskom Brodu, u ime svoje, i ime cijele biskupije zahvaljujem Gospodinu za sva dobra i milosti, koje je udijelio njemu i našoj Crkvi po njemu!

Gospodin mu bio obilna nagrada! Počivao u miru! Pozdravlja Vas, kao i cijelu zajednicu, u Gospodinu blagoslivlje, i na daru o. Ruperta zahvaljuje:

† Ćiril Kos
biskup

Đakovo, 16. prosinca 1991.

Katedrala u Đakovu

OSMI DIO

ŽIVI U TRAJNOM SJEĆANJU

završne izjave svjedoka

Na kraju ovoga životopisa p. Ruperta evo i nekoliko izrazitijih zaključnih izjava i svjedočanstava osoba koje su ga poznavale, s njime surađivale ili su bili primatelji njegove pastoralne skrbi i duhovnih dobročinstava. Svatko na svoj način, kako ga je doživio u njegovom svetačkom življenju i djelovanju, dao je sintezu njegova duhovnog lika, izdvojio ono najvrjednije po čemu će trajno ostati u sjećanju kako onih koji su imali milost sresti ga, tako vjerujemo i onih kojima nije bilo dano poznavati ga, ali će se s njime susresti preko stranica ove knjige. Kao prvo, donosimo svjedočanstvo mons. Stjepana Belobrajdića, slavonskobrodskog dekana, dijecezanskog svećenika čije riječi imaju posebno značenje jer nam otkrivaju kako su p. Ruperta doživljavali i što su o njemu mislili članovi klera izvan njegove redovničke zajednice.

Nije mu bilo premca u nastojanju da se prisutnost Božja kroz Euharistiju ostvari među ljudima

Bio je onaj kojemu smo se divili - Uživao veliko povjerenje klera - Živio samo za Božji svijet - Ostavio u Brodu neizbrisiv trag

Zaključne misli iz svjedočanstva mons. Stjepana Belobrajdića, slavonskobrodskog dekana:

„Pater Rupert kao svećenik, svojim životnim stavom i opredjeljenjem za ono što je bio, tj. za svoje svećeništvo, te svojim svjedočenjem Božje prisutnosti u ovome svijetu na sebi svojstven način, meni je osobno, kao i cijelom Brodu, bio uvijek onaj kojemu smo se divili. Onako se odnositi prema Bogu, a posebno prema Euharistiji, da se prisutnost Božja kroz Euharistiju ostvari među ljudima onako kao što je on to činio, mislim da mu nije bilo premca u Brodu i okolici.

No nisu samo bolesnici bili oni kojima je posvećivao pozornost. Brojni svećenici, mogu reći cijela plejada svećenika, njih četrdesetak iz naše biskupije, dolazili su p. Rupertu na ispovijed. Bio je omiljeni ispovjednik svećenika. Kod njega se ispovijedao i brodski dekan vlč. Vid Mihaljek, a dolazili su i profesori s bogoslovije iz Đakova. Kao redovnik i ispovjednik uživao je veliko povjerenje kod klera.

Zanimljiv je bio njegov stav prema onima koji su se kao prijatelji češće znali okupljati u samostanu. I kako to obično znade biti kad se nađe društvance, ovaj na račun drugoga kaže

ovo, onaj kaže ono itd. Ali, on se nikada nije htio upuštati u te ćakule ili da bi, ne daj Bože, što loše pa i šaljivo o drugome rekao. Njega to ništa nije zanimalo. On je imao svoje bolesnike. Neki su u šali znali reći: 'Ah, pusti Ruperta, on ništa drugo ne zna nego samo za Isusa!' Stvarno je živio samo za Božji svijet.

Veoma mi je drago što se pokrenula ova akcija da se sačuva spomen na njega. Jer ono što je on značio za ono vrijeme, to je bilo jedinstveno. A plodovi su tu. Kada se sije, plodovi uvijek dođu, samo što ne bude uvijek isti onaj koji je sijao i onaj koji pobire plodove. Njegovo je djelovanje ubilježeno u vjerskom i crkvenom životu našega grada. Ostavio je ovdje u Brodu neizbrisivi trag. Dok se s jedne strane zamjećivala njegova nezainteresiranost za sve svjetsko, s druge je strane bila kod njega istaknuta i uočljiva briga da Euharistijski Isus dođe do svakog bolesnika; imao je silnu želju da Boga donese dušama."

Živi svetac koji je hodao po zemlji!

Bliska suradnica patra Ruperta u radu s bolesnicima u Slavonskom Brodu bila je gospođa Danica Grubišić. Sve do svoje smrti čuvala je popis 700 bolesnika u Brodu i okolici koje je p. Rupert obilazio i donosio im utjehu sv. vjere. Posjetio sam je prije smrti u bolnici već teško bolesnu, ali je još bila pri punoj svijesti. Kad sam joj rekao razlog moga dolaska, i kad je čula da se prikupljaju podaci za životopis p. Ruperta, prva njezina rečenica bila je: „To vam je bio živi svetac koji je hodao po zemlji!" I time je rekla sve. Ispričala mi je tada razne zgode iz pastoralnog rada p. Ruperta za bolesnike, u čemu je i ona svesrdno pomagala. Sve njezino svjedočenje se na kraju svelo na tu prvu rečenicu.

Zidao čvrste temelje vjere u našim dušama

„Zahvaljujem Gospodinu što nam je dao p. Ruperta koji je znao voditi naše mlade duše, koji je znao sazidati čvrste temelje vjere u našim dušama jer ta vjera, i pored svih teškoća i gorčina života, nije se nikada srušila. Živio je i izgarao za duše. Kako je divan Gospodin u svetima svojim!“

Dragica Sadlo, Slavonski Brod

Duša zaljubeljna u Krista

„Što na kraju reći o p. Rupertu? Bio je duša zaljubljena u Krista Kralja, svojega Gospodina za čije Kraljevstvo nije mu bilo ništa teško učiniti i žrtvovati. Rekla bih za nj sa sv. Augustinom: Ubi amatur, non laboratur, et si laboratur, labor amatur. (Gdje se ljubi ne umara se, ako se i umara taj trud se voli).“ Dao nam Gospodin mnogo takvih žarkih svećenika i redovnika.“

S. Klaudija Đuran, Varaždin

Topio je ledena srca, obraćao najtrvrdokornije – doista Božji čovjek!

„Mnogi su ga voljeli. Sjećam ga se po čudesnom daru čitanja misli. Iako osobu nije gledao u oči, točno je znao što misli i osjeća. Baš kao i sv. Franjo, unaprijed je znao neke događaje te oštrinom uma i poniznošću srca razvezivao čvorove i prorokovao ishode. Nenametljivo, istinito! Mnogi su baš o tome pričali. Svojom pobožnošću iskrenom i neupadljivom, kao i plamenom ljubavi za spas duša topio je ledena srca, obraćao najtrvrdokornije, ali i liječio skrupulozne savjesti. Oholost je u korijenu sjekao. Bio je doista Božji čovjek.“

Štefica Ćorak, Zagreb

Često sam ga zazivala i pomoć je stizala

„Nakon njegove smrti često sam ga zazivala u velikoj duhovnoj suhoći. U različitim životnim situacijama, navečer kad više nisam znala kako i kojem se svecu obratiti za pomoć u nevolji, sjetila sam se patra Rupert i rekla: 'Pa vi najbolje znate moju životnu situaciju jer ste dolazili k nama, molim vas, pomozite mi.' I sutradan je pomoć stizala."

Kristina Kemec, Slavonski Brod

Bila sam mu na sprovodu i često pohađam njegov grob

„S ponosom i zahvalnošću iskreno se radujem što sam bila jedna od članica *'Djece Marijine'*, što sam u to vrijeme bila u Slavonskom Brodu kad je nama mladima vjeroučitelj bio pater Rupert. Bila sam na njegovom sprovodu i često na Mirogoju pohađam njegov grob. Vjerujem da je u nebu kod Oca, kojeg je u herojskom stupnju nasljedovao, i da moli za nas."

Slavica Bišćan, Zagreb

Sa zahvalnošću mu zapalim svijeću na Mirogoju

„Uvijek se sa zahvalnošću sjećam svojih susreta s ljudima koji su s Bogom ozbiljno mislili. Takav je jedan za mene bio p. Rupert kojeg sam susrela u presudnim godinama svoga života i sa zahvalnošću mu zapalim svijeću na franjevačkoj grobnici na Mirogoju." *S. Blaženka Perković, Zagreb*

Dao Bog, da ovaj svećenički i redovnički biser zasja u našem narodu!

„Dao Bog, da ovaj svećenički i redovnički biser zasja u našem narodu, ali i u čitavoj Crkvi. Vremena su teška i ozbiljna, no za Crkvu ona nikad nisu bila laka, pa je dobro od vremena na vrijeme izvući iz anonimnosti i zaborava svjetlije likove sinova i kćeri sv. Crkve, kako bi nas njihovi primjeri ohrabrili na ovom našem mukotrpnom zemaljskom putovanju na putu prema vječnosti.“

S. Benedikta, benediktinka, Rab

Deveti dio

PETNAESTA OBLJETNICA SMRTI P. RUPERTA

Sv. misa na Kaptolu u Zagrebu
Simpozij u Slavonskom Brodu
Odjeci u medijima

SV. MISA U FRANJEVAČKOJ CRKVI U ZAGREBU NA KAPTOLU

5. prosinca 2006. godine

Sveta misa u franjevačkoj crkvi na Kaptolu u Zagrebu u povodu 15. obljetnice smrti p. Ruperta

Na 15. obljetnicu smrti p. Ruperta, u utorak 5. prosinca u 18,30 sati u crkvi sv. Franje na Kaptolu u Zagrebu služena je sveta misa zadušnica. Svetu misu je predvodio i propovijedao autor ovoga životopisa o. Božidar Nagy, nekadašnji vjeroučenik p. Ruperta u Slavonskom Brodu, a koncelebrirali su o. Željko Željeznjak, franjevački provincijal, o. Matija Koren gvardijan zagrebačkog Franjevačkog samostana na Kaptolu te

ostala braća franjevci. Prisutna je bila rodbina p. Ruperta, njegovi bivši vjeroučenici, suradnici i poštovatelji, članovi Franjevačkog svjetovnog reda i ostali vjernici. Predvoditelj misnoga slavlja ocrtao je lik i duhovnu veličinu p. Ruperta, ilustrirajući raznim zgodama iz njegova života heroizam njegove pobožnosti i ljubavi prema bližnjemu, napose prema bolesnicima. Na kraju svete mise svi su otpjevali marijansku pjesmu koju je p. Rupert veoma volio i često pjevao: *K suncu prosi svaka roža*.

Isusovac p. Božidar Nagy propovijeda na sv. misi u franjevačkoj crkvi na Kaptolu u povodu 15. obljetnice smrti p. Ruperta

SIMPOZIJ U SLAVONSKOM BRODU

9. prosinca 2006. godine

U Franjevačkom samostanu u Slavonskom Brodu, u utorak 9. prosinca 2006. održan je simpozij posvećen p. Rupertu u povodu 15. obljetnice smrti. Simpozij su zajedno s njegovom subraćom franjevcima iz Slavonskog Broda organizirali njegovi bivši vjeroučenici, prijatelji i suradnici, jer je p. Rupert kao svećenik upravo u tom gradu najduže boravio, a svojim je apostolatom ostavio duboki trag u dušama vjernika. Bio je u tome gradu zauzeti vjeroučitelj, apostol mladih, cijenjeni duhovni vođa, veliki ispovjednik, pučki misionar, veliki štovatelj Srca Isusova, čija se karizma revnog i uzornog katoličkog svećenika i redovnika sveta života napose očitovala u njegovoj pastoralnoj skrbi za tisuće i tisuće bolesnika koje je pohađao ulijevajući im snagu i vjeru. Sve su to riječi koje su

Simpozij u Slavonskom Brodu posvećen p. Rupertu 9. XII. 2006. u povodu 15. obljetnice smrti

te večeri naglašavali, kako predavači, tako i ostali sudionici u raspravi.

Prof. Josip Prudeus govori na simpoziju u Slavonskom Brodu

O životu i djelovanju p. Ruperta u Brodu i okolici govorili su o. Domagoj Šimunović koji je u to vrijeme bio njegov redovnički poglavar kao gvardijan, zatim, preč. Stjepan Belobrajdić, slavonskobrodski dekan, o. Božidar Nagy, isusovac, profesor na Filozofskom fakultetu Družbe Isusove u Zagrebu, dr. Branka Majdandžić, dr. Zdenka Pajić, Dragica Sadlo, Kristina Kemec, Kornelija Kramer. S. Ljiljana Radošević pročitala je svjedočenja sestara uršulinki: s. Klaudije Đuran, s. Nade Mifek, s. Mirjam Šurjan i drugih kojima je p. Rupert bio ili vjeroučitelj, ili duhovni vođa, ili su kasnije s njime surađivale. O. Luka Slijepčević pročitao je oproštajni govor koji je na njegovu pogrebu održao o. Zvjezdan Linić, kao i poticajne misli p. Ruperta o svetosti.

Na simpozij je iz Samobora došao i dr. Antun Rozmarić, docent u mirovini, brat p. Ruperta koji je iznio dirljiva sjećanja na brojna iskustva Božje Providnosti u njihovoj siromašnoj i brojnoj obitelji s dvanaestoro djece. Gospodin Josip Prudeus, profesor, nekadašnji ministrant p. Ruperta koji je 2008. proslavio 60. godina „ministrantskog“ staža započetog upravo u franjevačkoj crkvi u Slavonskom Brodu, istaknuo je da je p. Rupert uspio okupiti u ono komunističko vrijeme

40-tak ministranata od kojih su trojica danas svećenici, dok je iz njegovih vjeronaučnih grupa nekoliko djevojaka otišlo u časne sestre. Gospođa Dragica Zečević sve je ugodno iznenadila donijevši sandale p. Ruperta koje je čuvala kao dragocjenu relikviju i time također dokazala koliko su ga vjernici štovali i cijenili. U raspravi je o. Domagoj istaknuo indirektne zasluge p. Ruperta za otvaranje kapelice u brodskoj bolnici koja je postala prva otvorena kapelica u jednoj zdravstvenoj ustanovi u slobodnoj Hrvatskoj.

Sudionici simpozija, njih 44, na kraju su potpisali zajedničko pismo koje su uputili upravi Franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda u Zagrebu. U pismu se iznosi prijedlog i molba da se pokuša razmotriti ima li elemenata u životu i krepostima p. Ruperta da bi se eventualno pokrenuo postupak za njegovu beatifikaciju. U pismu je priloženo i obrazloženje toga prijedloga u kojem se među ostalim ističe kako još i danas postoji „fama sanctitatis - glas svetosti“ p. Ruperta u Slavonskom Brodu i okolici, a i drugdje, što je prvi uvjet da bi se za nekoga pokrenuo postupak proglašenja blaženim.

P. Domagoj Šimunović, gvardijan Franjevačkog samostana u Slavonskom Brodu, pokazuje knjige „Provizija“ ispunjene zapisima p. Ruperta o svojim pohodima bolesnicima

Simpozij je završen misom zadušnicom za p. Ruperta u samostanskoj crkvi, koju je u koncelebraciji s gvardijanom o. Domagojem predvodio o. Božidar Nagy. Na kraju sv. mise otpjevala se omiljena marijanska pjesma p. Ruperta, „K suncu prosi svaka roža“.

Sandale p. Ruperta, jedini njegov sačuvani odjevni predmet. Sačuvala ih je kao relikviju obitelj Zečević u Slavonskom Brodu

Članovi FSR su za ovu prigodu pripremili zajedničku večeru uz prijateljsko druženje u samostanskim prostorijama. Ovaj je simpozij otkrio da Crkva u Hrvata ima još nepoznatih duhovnih velikana koje treba otkriti i upoznati, a njihov život i djelo postaviti na svijećnjak da svijetle svima. Za 15. obljetnicu smrti p. Ruperta njegovi prijatelji izdali su i spomen-sličice s njegovim likom na poleđini kojih je tiskana njegova kratka biografija.

Nakon održanog simpozija gospodin Josip Prudeus, nekadašnji ministrant p. Ruperta i sudionik simpozija, predložio je da se ustanovi dodjeljivanje godišnjeg priznanja-nagrade onim svećenicima koji su se posebno istaknuli u pastoralnoj skrbi oko bolesnika te starijih i nemoćnih osoba. Nagrada bi nosila ime „Pater Rupert Rozmarić“. Sa zadovoljstvom ističemo da su već započele pripremne radnje da se ova vrijedna inicijativa provede u djelo. Također se još za vrijeme održavanja simpozija u Slavonskom Brodu čula ideja da se tijelo p. Ruperta s Mirogoja u Zagrebu prenese

Franjevački samostan s crkvom u Slavonskom Brodu

u franjevačku crkvu u Slavonski Brod gdje bi brojni vjernici koji su ga poznavali rado posjećivali njegov grob i preporučivali se u njegov zagovor.

Malo je takvih svećenika koji su tako i toliko svjedočili svoje svećeništvo kao što je to činio pater Rupert

Govor mons. Stjepana Belobrajdića, slavonskobrodskog dekana

Od mnogih govora, intervenata i predavanja koja su bila izrečena 9. 12. 2006. na simpoziju u Slavonskom Brodu o p. Rupertu, a koja su velikim dijelom već upotrijebljena u ovoj biografiji, izdvajamo govor mons. Stjepana Belobrajdića, slavonskobrodskog dekana:

„U ime nas biskupijskih svećenika, kao i u ime onih brodskih župnika koji više nisu među nama živima, smijem reći samo jedno: radosni smo i ponosni što smo živjeli i djelovali u Brodu kada je ovdje živio i djelovao pater Rupert.

Ne znam da li možete razumjeti što znači za jednog župnika, zauzetog tolikim obavezama, kada mu netko, tj. p. Rupert, dođe pa kaže ovako: 'Velečasni budite bez brige, ja sam toga i toga bolesnika već obišao.'

Drago mi je bilo čuti da još ima njegovih brodskih vjeroučenika koji ga pamte kao revnog i zauzetog vjeroučitelja iz godina kad je prvi puta bio na službi u Brodu (1955.-1958.). Ali Brod će patera Ruperta pamtiti u prvom redu kao velikog apostola i dušobrižnika bolesnika.

U ime svih mogu reći, a to iskreno i danas osjećam kao što sam već nekoliko puta naglasio, da bismo se trebali pred njegovim likom iskreno, a možda i otvoreno pokajati, pa možda i zastidjeti i zacrveniti. Stigao je tamo gdje mi nismo, išao je tamo gdje mi nismo, radio je ono što mi nismo. I možda vas čude ove moje riječi, ali odgovorno tvrdim da je to tako. Ne da nismo htjeli, ne da nismo mogli, ne da nam je bilo teško ili ne znam što, nego jednostavno bio je prije nas, pretekao nas je, uvijek nas je pretekao.

Na svemu tome smo mu mi svećenici neobično zahvalni. Ja mu u ime svih svećenika, i živih i pokojnih, zahvaljujem. Jer malo je takvih svećenika koji su tako i toliko svjedočili svoje svećeništvo kao što je to činio pater Rupert.

Mons. Stjepan Belobrajdić, dekan, govori o p. Rupertu na simpoziju u Slavonskom Brodu.

Ono što je on učinio u ovome gradu jest istina koja se, vjerujem, tek sada iz vječnosti jedino može potvrditi. Ovdje vidim knjigu s naslovom „Provizija“. U njoj se nalaze popisi svih bolesnika koje je pater Rupert obilazio kao i datumi kad je bio kod njih. Ima to svoju povijesnu vrijednost. Ali vječnost je ona koja jedino može reći što je on činio.

Može se čuti tu i tamo u narodu nekakva nelijepa misao, ne znam ni kako bih to nazvao, kako odnos između redovnika i dijecezanskih svećenika baš nekako ne štima. To je tako ružno i to je neistina. Ako je igdje to bila neistina onda je to bilo u odnosu patra Ruperta prema nama svećenicima. Nikad se on nije upuštao u diskusije o tome; ili ako bi se kod kakvog susreta ili ručka počelo možda u tome smislu nešto govoriti, on je vješto skrenuo razgovor na nešto drugo. Nije bilo toga svećenika, koji kad bi došao k njemu, u bilo koje doba dana i zamolio ga za ispovijed, da ga on ne bi bio primio i podijelio mu sakrament pomirenja.

I na kraju, stvarno iskreno želim da ovo što sada započinje za očuvanje uspomene na p. Ruperta i na njegovo djelo, uspije i da se razvije. I ujedno ga želim zamoliti da iz vječnosti prati i dalje pomaže one koji nastavljaju raditi ono što je on radio, da ih prati svojom molitvom, ali i da oprosti nama, ako ga koji puta nismo razumjeli. A za ono što je dobro učinio i za sobom ostavio, neka mu bude vječna nagrada od Boga.“

ODJECI U MEDIJIMA
15. OBLJETNICE SMRTI P. RUPERTA

Deseta obljetnica smrti p. Ruperta 2001. g. prošla je nezapaženo. Međutim, njegova 15. obljetnica odlaska s ovoga svijeta dostojno je obilježena, upravo onako kako priliči ovome uzornom Kristovom svećeniku i franjevačkom redovniku. Ovdje je kronološki popis radio-emisija i članaka koji su objavljeni u povodu njegove 15. obljetnice smrti:

1. - **23. VI. 2006.,** na blagdan Srca Isusova, u 21 sat na Radio Mariji bila je cjelovečernja emisija u trajanju sata i pol posvećena štovateljima Srca Isusova. Drugi dio emisije bio je posvećen p. Rupertu kao velikom štovatelju i širitelju pobožnosti Srca Isusova. Javljali su se slušatelji koji su ga poznavali. Te je večeri odlučeno da će se pisati njegova biografija.

2. - **12. X. 2006.** cjelovečernja jednoipolsatna prigodna emisija u 21 sat na Radio Mariji bila je posvećena upoznavanju svetačkog života i djelovanja patra Ruperta u povodu 15. obljetnice njegove smrti. Javljali su se mnogi slušatelji koji su ga poznavali i dali su svoje svjedočanstvo.

3. - **24. X. 2006**. na državnom Hrvatskom radiju emisija „Duhovna misao“ u 6,00 i u 19,00 sati nakon vijesti posvećena je p. Rupertu. Naslov emisije bio je: Život za Boga i duše.

4. - **17. XI. 2006.** na str. 36. časopisa *Posavska Hrvatska* koji izlazi u Slavonskom Brodu, pod naslovom „Pomo-

zite u pripremi biografije“, objavljen je poziv svima koji su poznavali p. Ruperta da pošalju svoje priloge.

5. - **6. XII. 2006.** dio večernje emisije na Radio Mariji posvećen je p. Rupertu i 15. obljetnici njegove smrti koja se navršila dan prije, tj. 5. XII.

6. - **10. XII. 2006.** Radio Slavonski Brod veliki dio svoje večernje emisije posvećuje p. Rupertu u povodu simpozija koji je o njemu održan dan prije u Slavonskom Brodu. Gost emisije je o. Božidar Nagy.

7. - **13. XII. 2006.** Informativna katolička agencija IKA objavljuje vijest o proslavi 15. obljetnice smrti p. Ruperta i održanom simpoziju u Slavonskom Brodu. Vijest prenose i ostali katolički mediji.

8. - **15. XII. 2006**. tjednik Fokus na 63. str. donosi članak pod naslovom „Neumorni dušobrižnik bolesnika“.

9. - **17. XII. 2006.** sarajevski Katolički tjednik na str. 24. donosi vijest o 15. obljetnici smrti p. Ruperta i njezinom obilježavanju.

10. - **25. XII. 2006.** Božićni broj Glasa Koncila objavljuje članak o održanom simpoziju u Slavonskom Brodu posvećenom p. Rupertu.

11. - Časopis FRS „Brat Franjo“ br. 1 od 2007. na str. 27. donosi članak o p. Rupertu u povodu 15. obljetnice njegove smrti pod naslovom „Život za Boga i duše – o. Rupert Rozmarić.“

O P. RUPERTU U KNJIZI „NOVO DOBA U VUKOVARU“

U svojoj knjizi „NOVO DOBA U VUKOVARU - Kronika jednog Vukovara, knjiga treća“ što ju je objavio Osječki ogranak Matice Hrvatske 2007. godine, autor dr. Tomislav Mišir cijelo 15. poglavlje posvećuje p. Rupertu koji mu je bio vjeroučitelj u 1. razredu osnovne škole. Poglavlju je dao naslov „Pater Rupert – Čudo u Vukovaru 1951. godine“. Ovi su reci o p. Rupertu napisani neovisno o obilježavanju 15. obljetnice njegove smrti, a za što autor čak nije niti znao. Zanimljiv dokument koji nam pokazuje kako je p. Rupert ostavljao duboku dojam i kod onih najmlađih kojima je bio vjeroučitelj. Citat poglavlja donosimo u skraćenom obliku izostavivši one dijelove koji se ne odnose izravno na p. Ruperta.

PATER RUPERT

Čudo u Vukovaru 1951. godine

Neke stvari u životu se naprosto dogode. Nitko ne zna kako i zašto i nitko ne zna dokle će to potrajati. Tada je dobro ništa ne pitati. Budućnost će ti dati odgovor, a ako ti ga i ne da, ti znaj da je to bolje za tebe… Kada mine više od pola stoljeća, događaj se može zapisati, ali mudro je još uvijek suzdržati se od tumačenja. Zbog svega toga možeš reći što si vidio, što narod priča, ali nemoj ići dalje od toga. Mož-

da je za tebe najbolje ako priču započneš riječima: „Eto... možda ne biste vjerovali, ali bilo je zaista tako...”

Eto... čovjek ne bi vjerovao, ali godina je 1951. U Osnovnu školu na Švapskom brdu u Vukovaru u prvi razred dolazi svećenik franjevac u habitu s onim bijelim konopcem oko pasa. On će predavati djeci vjeronauk. U razred su ga doveli direktor i učitelj. Predstavili su ga i pozdravili. On se zove „pater Rupert”.

Franjevac pater Rupert je visok, mršav, crnokos, srednje kratko ošišan, lijep čovjek, blage riječi i lagano nasmiješen, s naočalama, čovjek laganih pokreta.

On se uz puno uvažavanja i poštovanja s mnoštvom malih naklona nazahvaljivao „drugu direktoru” i „drugu učitelju” koji su ga tako lijepo primili i s kojima se nada dobro surađivati.

On moli djecu neka kod kuće pitaju svoje roditelje i ako roditelji hoće i ako dijete hoće, to dijete moći će prisustvovati satima vjeronauka koji će se uvijek održavati posljednji sat, tako da mogu ići kući oni koje to ne zanima.

Poslije takva upoznavanja i najave, direktor i učitelj povukli su se u zbornicu, gdje će ispravljati zadaće ili rješavati neke školske poslove, a pater Rupert je ostao sam s djecom.

Svaki učenik je ustao i rekao kako se zove, a pater Rupert je svakoga smiješeći se pozdravio kao da je ovdje samo zbog njega.

Poslije toga pater Rupert je pričao djeci o nekoj dalekoj zemlji Palestini gdje je sve drukčije negoli kod nas. Pričao je o nekada velikom i moćnom Rimskom Carstvu koje se pro-

tezalo većinom tada poznatog svijeta, pa i krajevi u kojima mi živimo pripadali su tom velikom moćnom carstvu. I u tom velikom carstvu, najvećem na svijetu, rodio se u Palestini jedan siromah, najsiromašniji od svih siromaha.

Djeca to netremice slušaju, a pater Rupert ima i drugu priču. Negdje u daleku svijetu postoji zemlja Egipat. Tamo postoje građevine kakvih nema nigdje na svijetu. Sagradili su ih ljudi koji su davno izumrli. O njima se danas podosta zna, ali još više je onoga što se ne zna. Tamo je živjela jedna žena koja je svoga sina još kao malu bebu stavila u košaru i pustila niz rijeku...

Djeca se zanijela u priču i nisu ni osjetila kada je prošao sat.

Kada je zazvonilo školsko zvono, došao je „drug učitelj", porukovao se s „paterom Rupertom" i franjevac je otišao.

Učitelj je još jednom ponovio što djeca trebaju pitati roditelje, pričekao da se djeca uhvate dvoje po dvoje za ruke, a onda rekao: „Zdravo djeco!"

Djeca su u jedan glas odgovorila: „Zdraa-vooo!" i polako, držeći se za ruke, pošla hodnikom prema izlaznim vratima. Učitelj je pošao za njima. Kad su izišla na ulicu, djeca su se razdvojila i nastala je jurnjava i vika. Učitelj je stajao na vratima i sve to s razumijevanjem gledao još neko vrijeme dok se djeca nisu izgubila iz vida. (…)

***

Kod kuće su djeca pitala roditelje kako je učitelj rekao. Majke su se u čudu križale i kršile ruke, a onda išle jedna drugoj po susjedstvu na dogovor. Je li to moguće...? Takvo nešto... Tko bi rekao...? Žene se ne mogu snaći.

Muževi su se češali iza uha i vrtjeli glavom, a onda je jedan otac rekao: „Učitelj je bio partizan. I direktor je bio partizan. Oni nisu doveli svećenika jer su to oni odlučili. Poznat nam je stav partizana o Crkvi i svećenicima. Njima je to netko naredio. Netko s visoka. Najvjerojatnije Tito. U pitanju je partijska disciplina. Možda je i Titu netko naredio? Možda međunarodna politika...? Nije naše da to istražujemo. Čim su direktor i učitelj doveli svećenika, znači da je sve po zakonu. Znači... dijete može ići na vjeronauk!"

* * *

Postoje razgovori koji se samo šapću. I to samo među najbližima. Neki razgovori vode se samo očima. I jedni i drugi ne pričaju se pred djecom. Ako se netko od odraslih zabuni pa započne takav razgovor u prisutnosti djece, drugi ga odmah upozori: „Pazi što pričaš!" Ima tu i 'bosih'" (misleći na djecu).

(Autor teksta potom navodi razne slučajeve ubojstava svećenika tijekom i nakon Drugog svjetskog rata što se znalo i prepričavalo po Vukovaru ali potajice.)

Bilo je to... Ne tako davno. Prije koju godinu. A sada direktor partizan i učitelj partizan doveli svećenika u razred. Čudo neviđeno!

Mama kaže kako se čuda ipak događaju. Događala su se i u Isusovo vrijeme, pa i dalje. Događaju se stalno. Treba vjerovati u čudo. Otac misli da se to čudo zove Amerika. „Američko čudo". Amerikanci su Titu negdje nešto obećali ili dali. Mama se ne da i dokazuje kako je Bog jači od Amerike i kako on može učiniti čudo služeći se Amerikom kao mi češljem. U toj raspravi nije bilo zaključka. Jedini je zaključak bio kako

je tu nešto čudno i kako se „nešto iza brda valja". Tata sluša „Glas Amerike". Sto će reći Grga Zlatoper? A Grga ništa.

***

Čovjek ne bi vjerovao, ali te 1951. godine u prvom razredu osnovne škole na Švapskom brdu u Vukovaru svi učenici su ostali u razredu kada je došao „pater Rupert". On priča priče kakve ni mame ni bake ne znaju.

Neke stvari znamo, a neke ne znamo. Svijet je pun tajni. U Isusovo vrijeme bilo je filozofa i matematičara o kojima se i danas uči u školi. A Isus je za učenike uzeo neuke i nepismene. To je kao kada bi on sada došao u naš razred i ne bi sobom poveo ni svećenika, ni odlikaše, nego ponavljače.

Pater Rupert priča, a djeca se smiju. Čudan čovjek taj Isus i čudan Bog.

* * *

Jedan dječak promatra onaj bijeli konopac oko svećenikovog pasa, pa se sjetio kako su mama i tata šaptali da su partizani jednoga franjevca objesili na drvo baš za taj konopac. Mogli su ga objesiti za bilo koji drugi, ali oni su htjeli baš za taj...

* * *

Godina je 1952. Početak školske godine u osnovnoj školi na Švapskom brdu u Vukovaru.

Na prvi sat došao je „drug direktor", „drug učitelj" i „pater Rupert".

„Drug direktor" je rekao da „pater Rupert" želi nešto reći. Pater Rupert je rekao kako se vjeronauk više ne će održavati u školi. Održavat će se u crkvi. Tko hoće, može doći. On više ne će voditi vjeronauk u crkvi. Djecu će preuzeti „pater Stanko".

Pater Rupert je zahvalio na suradnji i razumijevanju „drugu direktoru" i „drugu učitelju", a također i djeci koja su bila dobra i strpljiva. Porukovao se s direktorom i učiteljem i pošao prema vratima. Djeca su ustala sa svojih mjesta i u jedan glas rekla: „Zdraa-vooo!"

Pater Rupert je već kod vrata zastao, blago se osmjehnuo, naklonio se i rekao: „Zdravo, djeco!"

Direktor i učitelj ispratili su ga na ulicu...

Dr.Tomislav Mišir: „NOVO DOBA" U VUKOVARU
- Kronika jednog Vukovara, knjiga treća,
Osijek 2007., str. 113-118.

K SUNCU PROSI VSAKA ROŽA

Posebno draga pjesma p. Rupertu koju je veoma često pjevao i želio da se pjeva na molitvenim susretima ili pobožnostima kojima je prisustvovao ili ih organizirao, bila je marijanska pjesma „K suncu prosi vsaka roža". Tekst ove pjesme napisao je hrvatski pjesnik Dragutin Domjanić, a uglazbio je Rudolf Matz. Tom pjesmom želimo završiti prikaz uzornog svećeničkog života i djelovanja p. Ruperta. Vjerujemo da su se ovom velikom Gospinom štovatelju, sve želje i molbe koje je tako često upućivao Gospi pjevajući ovu pjesmu, sada u vječnosti i ispunile.

K suncu prosi vsaka roža
K suncu trava vsaka,
Tak i k tebi, Majka Božja,
Srce siromaka.

Milostiva vsakom ti si,
Vse ti vračiš boli,
Odbila još nikog nisi,
Koj za pomoć moli.

Čuj molitve vruće ove,
Draga naša Mati,
Tvoj te vezdan narod zove,
Romari Hrvati.

Dobra nam navek ostani,
Zmoli nam pri Sinu,
Da od svega zla obrani
Nas i domovinu.

MOLITVA

Svemogući Bože, tvoj nam je vjerni sluga Rupert ostavio divno svjedočanstvo ljubavi prema tebi i bližnjemu. Živio je samo za te i za duše koje su mu kao svećeniku bile povjerene. Prepoznavao je Isusa u svakom bolesniku i siromahu, a kao revni štovatelj tvoga Božanskog Srca neumorno je radio da se tvoje Kraljevstvo proširi u srcima mladih i odraslih. Boreći se da svaka duša živi u milosti, spremno je pa sakramentu pokore pomirivao tolike duše s tobom. Uvjereni da se sada nalazi kod tebe u nebeskoj sreći koju mu je tvoje milosrđe udijelilo za mnoge njegove molitve, pokore, brojna dobra djela i krepostan život, molimo te da nam primjer njegova svetog života i njegov nebeski zagovor pomaže u zemaljskom životu te da i mi idemo putom kršćanske svetosti koji nam je on svojim primjerom pokazivao. To te molimo po Kristu Gospodinu našemu. Amen.

MOLBA ČITATELJIMA

Građu za izradu ovoga životopisa prikupljali smo po raznim mjestima gdje je pater Rupert službovao. Već tada smo bili svjesni da nećemo uspjeti doći do svih onih koji bi možda imali što reći, a imaju lijepe uspomene koje bi bilo vrijedno sačuvati i objaviti na pobudu svima. Posebice se to odnosi na obitelji brojnih bolesnika koje je p. Rupert posjećivao. Neovisno o tome hoće li možda doći do drugoga izdanja ove biografije, bili bismo zahvalni svima koji su p. Ruperta poznavali i koji će se čitajući ovo možda prisjetiti novih vrijednih i pobudnih detalja iz njegova života, da to zapišu i pošalju na Provincijalat Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda, Kaptol 9, 10000 Zagreb. To isto vrijedi i za fotografije. Hvala!

O AUTORU

O. BOŽIDAR NAGY, DI

Rođen je 1941. u Bedekovčini u Hrvatskom zagorju. Osnovnu školu i gimnaziju završio je u Slavonskom Brodu 1960. gdje mu je tijekom tri godine p. Rupert Rozmarić bio vjeroučitelj. 1961. ulazi u red Družbe Isusove u Zagrebu. Teološke studije završio je 1972. u Rimu. Za svećenika je zaređen u Zagrebu 1971. Nakon specijalizacije u teologiji doktorira u Rimu 1978. radnjom o bl. Ivanu Merzu. Po završetku studija predaje kao profesor na Filozofsko-teološkom institutu Družbe Isusove u Zagrebu i vodi studentsku zajednicu u Bazilici Srca Isusova. Godine 1982. postaje urednik Hrvatskog programa na Radio Vatikanu a od 1988. vrši dušobrižničku službu za Hrvate u Parizu. Nakon službe kao profesora i vjeroučitelja u Osijeku predaje od 1998. na Filozofskom fakultetu Družbe Isusove u Zagrebu. Još od 1972. vodi postupak za kanonizaciju bl. Ivana Merza. Boraveći na službi u Rimu pokrenuo je inicijativu za osnivanje Doma hrvatskih hodočasnika koji je utemeljen 1987. godine. Objavio je nekoliko knjiga i mnoge članke od kojih je prvi bio posvećen p. Rupertu Rozmariću. (Glasnik Srca Isusova, br. 6, 1966.) Više o njegovu radu i publicističkoj djelatnosti može se naći na web adresi: www.ffdi.hr/bnagy.

S A D R Ž A J

Predgovor 3

I. ŽIVOTNI PUT P. RUPERTA 9

Djetinjstvo i mladost 11
Ulazak u franjevački red 16
Svećeničko ređenje i mlada misa 19
Neumorni apostolski radnik 24

II. NA IZVORIMA DUHOVNOSTI 27

Svećenik duboke vjere 29
Veliki štovatelj i apostol Srca Isusova 32
Uronjen u trajnu molitvu 36
Pokornik i isposnik 41
Uzoran franjevački redovnik 43
Sjećanja redovničke subraće 49

III. REVNI KRISTOV APOSTOL 59

Zauzeti vjeroučitelj 62
Velemajstor u radu s ministrantima 76
Žarki propovjednik 80
Ispovjednik uvijek na raspolaganju 82
Duhovni vođa i savjetnik 88
Tajanstveni svijet onostranosti 93
Spasavanje zalutalih 98
Vjera je bez djela mrtva 101

IV. MISIONARSKO DJELOVANJE U LUPOGLAVU ... 105

V. ANĐEO BOLESNIH I UMIRUĆIH 129
Pastoralna skrb za bolesnike 131
Dokumenti o bolničkom apostolatu 150

VI. PATER RUPERT NAM GOVORI I PIŠE 159
Pisma 162
Misli iz propovijedi 165
Bilješke iz Duhovnih vježbi 167
Tekstovi za razmatranja 169
Magna cartha – povelja o svetosti 176
Još nekoliko pisama 181

VII. ODLAZAK U KUĆU OČEVU 187
Posljednji dani 189
Govor o. Zvjezdana na pogrebu 195
Sažalnica biskupa Ćirila Kosa 202

VIII. ŽIVI U TRAJNOM SJEĆANJU 205

IX. PETNAESTA OBLJETNICA SMRTI 213
Sv. misa u Zagrebu 5. 12. 2006. 215
Simpozij u Slavonskom Brodu 9. 12. 2006. 217
Odjeci u medijima 224
O p. Rupertu u knjizi „Novo doba u Vukovaru“ ... 226
K suncu prosi svaka roža 232
Molitva 233
Molba čitateljima 233

O autoru 234

Slavonski Brod

Krapina

Tri Franjevačka samostana u kojima je p. Rupert najduže boravio u službi i gdje je razvijao svoju bogatu pastoralnu i apostolsku djelatnost.

Kloštar Ivanić